

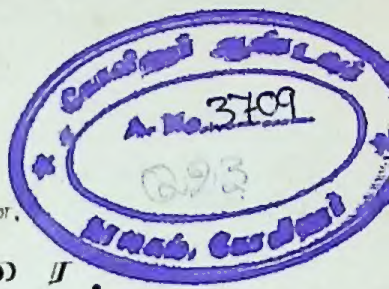
5.2

761

மயூரகிரிக் கோவை

கணபதிதுணை.

மு க வு லை ர .

குருவணக்கம்.

வே ண் பா .

ஐங்கரணை யாறுதலை யானவனை யாறிரண்டு
செங்கரணை யன்பிற் றியானித்தா—ருங்கருணை
காட்டியெமை யாளாலங் காட்டுச் சிதம்பரமால்
தாட்டுணையைச் சென்னிமுடித் தாம்.

கோவையென்பது தமிழ்ப்பாஷைக்குரிய தொண்ணூற்றாறு
வகைப்பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. காட்சி முதலிய நூறைகளை நிரல்
படக்கோக்கப் பெற்றதென்பதும் மொழியின் பொருள். இது
ஐந்து இலக்கணங்களுள் பொருட் பகுதியாகிய அகப்பொருளி
லக்கணத்திற் கிலக்கியமாக வமைந்துள்ளது. குறிஞ்சி முதலிய
வைந்திணைக்குமுரியவாகப்பண்டைப்பெரியோர்கள் விதித்தமுதற்
பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள், முகமாகத்தலைவன் றலை
விகளுடைய வொழுக்கங்களை யுலகவழக்கஞ் செய்யுள் வழக்க
மென்னுமிரண்டுக்குமியைப் நன்றாகத் தெரிவிப்பது. இதிலுள்ள
வகப்பொருளமைதிகள் தொல்காப்பியம், இறையனாரகப்பொ
ருள், இலக்கணவிளக்க முதலிய நூல்களிற் பரக்கக் காணலாகும்.

மயூரகிரிக்கோவை யென்பது மயூரகிரியிற் கோவில் கொண்
டெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ ஆறுமுகக் கடவுள் மீது எனது
முன்னோர்களுள் ஒருவரும், இராமநாதபுரம் சமஸ்தான வித்
துவான் சர்க்கரைப் புலவர் குமாரருமாகிய சிறுகம்பையூர்ச் சார்
துப்புலவாரியற்றியது.

மயூரகிரி யென்பது பாண்டிவன நாட்டிலேதேவாரம் பெற்ற
தலங்களுள் திருப்புத்தூருக்குச் சமீபத்திலேயுள்ள ஸ்ரீ சுப்பிர

மணியக்கடவுளுக்குரிய வொரு முக்கிய தலமாகும். இது குன்றங்குடிபென்று வழங்கும். அரசவனம், மயூரபுரம், கண்ணபுரம் என்னும் பெயர்களுமிதற்குண்டு. இதற்கு வடமொழி தென் மொழியிரண்டிலும் புராணங்களிருக்கின்றன.

தீர்த்தம்—சரவணப்பொய்கை. இதன் வடகீழ்த்திசையில் மயிலாலும், குமாரக் கடவுளாலும் பூசிக்கப்பெற்ற சிவாலயமொன்றுண்டு.

நடாகம்—மருதாபுரி, வையாபுரி முதலியனவாம்.

நதி—தேனாறு. இது அகத்தியமுனிவர் அபிடேகஞ்செய்த பெருக்கோடியதாஸீப்பெயர் பெற்றதெனப் புராணங் கூறும்.

வழிப்பாடுசெய்து பேறுபெற்றவர்கள்—மயில், கிருஷ்ணன், அகத்தியர், விஸ்வமித்திரர், வசிட்டர், பிரமதேவன், கருடன், இந்திரன், சூரியன், மன்மதன், பாண்டவர், நாரதர், முதலியோர்.

இந்நூலில் ௫௩௬ செய்யுட்களுள்ளன. மற்றைக்கோவைகளில் ஏகதேசத்திற்கு காணப்பெறும் சொன்னயம், பொருணயம், ஓசையினிமை, சிலைடை, உன்னுறையுலமை, முரண், யமகம், திரிபு, மடக்குமுதலியனவும், தொனியும், பலவகையான சித்திரங்களும், அரிய பெரிய பழய விலக்கே விலக்கணா நூற்பிரயோகங்களும், அரியதுறைகளும் நிரம்பக்காணலாகும்.

அன்றியும் பாட்டுடைத் தலைவராகிய குமாரச்சுடவுள் தம்மைப் பூசித்த அகத்தியராதிய மெய்த்தவர்கட்கருளிய பெருங்கருணைத் திறங்களையும், புராணேதி காசங்களிலுள்ள வினிய சரிதங்களையும், உண்மை நாயன்மார் வரலாறுகளையும், வேதாந்த சித்தாந்த சாத்திரக்கருத்துக்களையும், பல நீதிகளையும், அக்காலத்துச் சிவகங்கையில் அரசராக விருந்த மருது பாண்டியன் முதலிய மெய்ப்பன்பர்களுடைய திருத்தொண்டினருமை பெருமைகளையும் அங்கங்கேயெடுத்துக்கூறுந்தகைமை மிகவும் பாராட்டற்குரியதேயாம்.

இந்நூல் எங்களுக்குப் புராதனமான சிறுகம்பையூர் ஓரியூர் முதலானவர்களுக்குச் சில வருடங்களுக்கு முன்பான் எடுதேடிப் போயிருந்தபோது ஓரியூரிலேப்போது இருக்கும் மகா-நா-நூர் சர்க்கரை முத்தையாப் புலவரவர்கள் வீட்டிலிருந்து எட்டுப்பிரதியொன்று கிடைத்தது. அதை வைத்துப் படித்து வருங்காலத்தில் ஒவ்வொரு செய்யுளும் நிரம்பக்கடினமாய், ஆழ்ந்தபொருளும், அரிய கற்பனையும், பிற்பகுதியிற் சில செய்யுள்களுக்குமாத்திரம் அரும்பதக் குறிப்பும் அமையப்பெற்றிருந்தது. வேறுபிரதிகள் கிடைத்தாற் பரிசோதித்து அச்சிடுவதற்கு அனுகூலமாயிருக்குமென்று பலவிடங்களிலும் தேடியும் வேறு பிரதியொன்றேனும் கிடைக்கவில்லை.

அப்பால் இம்மட்டிற் கிடைத்ததும் சண்முகக் கடவுள் திருவருட் செயலேபென்று தேறி இந்நூலினைருமையையும் எனதறிவின்கிறுமையையுங்கருதி, யுள்ளதைக்கொண்டே நீடித்த அனுபவமும் நிறைந்த கல்வியுமுடையவர்களால் அரும்பதவுரையெழுதுவித்து அச்சிடவேண்டிப்பண்டைத்தமிழ்ப்புலவர்கள் வீட்டுமச்சுவாய்க்கிடந்த சங்கத் தமிழ் நூல்களையெல்லாம் அச்சுவாய்ப்புகுத்தவந்தவதரித்த மஹானுபாவரும், பழையதமிழ் நூலாராய்ச்சியில்லாத நாளுண்டேலதைத்தாம் பிறவாத நாளாகக் கருதுஞ்சற்குணக்குன்றும், சென்னைப் பிரஸிடென்ஸிக் காலேஜ் தமிழாசிரியருமாகிய பிரம்மபூரீ மஹாமஹோபாத்தியாயர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் சமூகத்திற் சேர்ப்பித்தேன். அவர்கள் பிரதி செய்து நூல் முற்றிலும்படித்துப்பார்த்து இதைப்போற்றமிழில் ஒருகோவையில்கையென்றும், நிரம்ப வருமையாயிருக்கிறதென்றும், அச்சிடவேண்டுவது அவசியமென்றும், ஆனற்றமக்கு அவகாசமின்மையாற் கும்பகோணம் டவுன் ஹைஸ்கூல் தலைமை தமிழ்ப்பண்டிதராகிய பின்னத்தூர் ஸ்ரீமத் அ. நாராயணசாமி அய்யரவர்களுடனிருந்து அரும்பதவுரையெழுதி அச்சிற் பதிப்பித்து விகுவென்றுங் கட்டளையிட்டார்கள். நாங்களுிருவருமொருங்கிருந்து அரும்பதவுரையெழுதக்கடாமைபால் நாராயணசாமி ஐயரவர்கள் தாமே யங்ஙனஞ்செய்வதாயேட்டுப் பிரதி முதலையவைகளை யெடுத்துக்கொண்டுபோய் மூலபாடத்தை மாத்திரம் அச்சிற்

பதிப்பித்து விட்டுச் சாவகாசமின்மையால் அரும்பதவுரை பெ
முதக்கடவில்லை யென்று மீட்டும் பிரதிகளை யென்னிடத்தே
தந்துவிட்டார்கள்.

பின்பு இந்நூலை அரும்பதவுரையின்றி அச்சிடுவது பெரி
தும் பயன்படாதென்று பல நண்பர்கள், சொன்னமையானும்
நவமும், பொறையும், தயையும், வாய்மையும், சிவபெருமானிரு
திருவடித் தொண்டும், கவ்வியும், செல்வமும், கவின் குடிப்பிறப்
பும், பல்விதமான நல்லறச்செயல்களும், கொடையு நடையு நற்
குணங்களும் பிறவும் உடைய சிவபூஜாதாரந்தரரும், தமக்கென
வாழாப்பிறர்க்குரியாளரும், இன்னொன்றெனையறியாதிருந்து
மினியவைகறியிருக்கவிடும், அன்னாதி பலபொருளுமருந் தமிழ்
விற்பனமூலமித்த வள்ளலுமாகிய, ஆலங்காடு ஸ்ரீமத். ராம.
சீதம்பரசேட்டியாரவர்கள் இன்னுங்காலதாமதஞ்செய்யாது ரீயே
அரும்பதவுரையெழுதி அச்சிடுவாயாகவென்று பணித்தமையா
னும், “வேண்டுவார் வேண்டுவதேயீவான் கண்டாப்” என்னும்
அருமைத்திருவாக்கின்படி மெய்யன்பர்களாகிய செட்டியாரவர்
கள் விரும்பியாங்குச் சண்முகக்கடவுள் திருவருள் புரிவாரெனத்
துணிந்து இடையிடையே நேர்ந்த ஐயங்களை எனக்குக்கிடைத்த
விடுமுறை நாட்களில் மனமொத்த நண்பர்களாகிய வித்துவான்
கள் பாற்சென்று தெளிந்து ஒவ்வொரு செய்யுளினுடைய துட்
பங்களையும், பிறவிசேடங்களையும் எழுதப்புகின் மிகவும் விரியு
மென்றஞ்சிப் பெரும்பாலும் அரும்பதவுரையும், சில கடின
மான பாடல்களுக்குக் கருத்துரையும், இன்றியமையாத விடங்
களில் மாத்திரம் விசேடவுரையுமாக எழுதலாயினேன். அங்
கனமெழுதும்போது இந்நூலின் பிற்பகுதியிற்கண்ட பழைய
குறிப்புரைகள் பேருதவியாயிருந்தன.

அப்பாற் பின்னுஞ் சில பாடல்கள் தீராத சந்தேகமாகவே
யிருந்தமையால் அச்சந்தேகங்களைத் தவிர்ப்பதுடன் எழுதிய
அரும்பதவுரை முற்றிலும் சங்கத்துச்சான்றோர்களைப் பார்வை
விடச்செய்த பின்னர் அச்சிற் பதிப்பிப்பதே நலமெனக் கருதிக்
கடந்த டிசம்பர் மாதத்து விடுமுறைநாளில் மதுரைமாநகரை

யடைந்து, அங்கு நம் செந்தமிழுலகம் செய்தவ வடிவமாய் வந்தவதரித்த வள்ளலென்றுலகம் சந்ததமு முரைதருதருவனைய மாட்சிமை தங்கிய தருமப்பிரபுவும், பாலவனத்தம் ஜமீந்தாரும் தமிழ்ச்சங்கத்து அக்கிராசனாதிபதியுமாகிய ஸ்ரீமான். பொ. பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கள் சமுதஞ் சார்ந்து அவர்களுடைய வித்துவ சபையிற் சில பாடல்களுக்கு யானெழுதிய வுரையைப் படித்துக்காட்டினேன். கேட்ட பிரபு அவர்கள் பேரன்புடன் அங்கீகாரஞ் செய்து யான் சந்தேகமுற்ற பாடல்களிற் சில பாடல்களுக்குப் பொருத்தமாகப் பொருளுரைத்ததன் நித்திருக்கையைய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறையாதினத்து வித்துவானும் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துச் சைவநூற் பரிசோதகரும், எனது அருமைத்தமிழாசிரியருமாகிய சேற்றார் ஸ்ரீமத். ரா. சுப்பிரமணியக் கவிராயரவர்களை யரும்பதவுரை முற்றிலும் பார்வையிட்டுக் கொடுக்கும்படிசெய்து இந்தக்கோவையின் சொற்களை பொருட்களைப் பாராட்டிச் செய்யுள் மாத்திரம் முன்னுதாகப்பதிப்பிக்கப்பட்டு விட்டமையால் ஒவ்வொரு செய்யுளுக்குங் கீழிவ் வுரையைப் பதிப்பிக்கக் கூடாமைக்கிரங்கி யிக்கோவையின் இரண்டாவது பதிப்பைத் தமிழ்ச்சங்கத்து முத்திராசாலையிலே பதிப்பித்துத் தருவாமென்னும் அமுதவாக்குமளித்தார்கள். கவிராயரவர்களும் பேரன்போடு செய்யுளுடனே அரும்பதவுரை முற்றிலும் பார்வையிட்டுப் பதிப்பிக்கும்படி எனக்கு அனுமதியளித்தபின் பதிப்பிக்கலாயிற்று. இப்பெருந்தகையாளர்கள், 'செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும் வானகமுமாற்றலரிது.'

இவ்வரிய நூற்பதிப்பை, முற்கூறிய ஆலங்காடு ஸ்ரீமான். ராம. சிதம்பரசேட்டியாரவர்கள் எனக்குச் செய்யாமற் செய்ததும், காலத்தினற் செய்ததுமாகிய பெரிய நன்றி யெழுமையு மறக்கற்பாலதன் றுதலால் நன்றி யறிவிற் கறிகுறியாகவவர்கட் குரியதாக் குகின்றேன்.

இந்நூற்பதிப்பின் பொருட்டுப் பொருட்கொடையினாலும் மனம்வாக்குக்காயங்களினாலு முதலிபுரிந்துவந்த செந்தமிழ்அபிமானிகளாகிய பலகனவான்களும் பெருவாழ்வடையும்பொருட்

டுத்திருவருள் சுரக்கும்படி மயூரகிரியிற் கோயில்சொண்டெழுந்
தருவியிருக்கும் குமாரசுக்கடவுளுடைய திருவடிகளைச் சிகந்திப்பது
டன் அவர்கள் பால் மிகவும் நன்றியறிவுள்ளவனாக விருக்கிறேன்.

இந்நூற்பதிப்பில் ஆங்காங்குக் காணப்படும் பிழைகளையும்,
அவற்றின் திருத்தங்களையும் தயைபுரிந்து சுற்றுணர்ந்த விவேகி
கள் அறிவிப்பார்களாயின் அவைகளை இரண்டாவது பதிப்பில்
அவர்கள் பெயருடன் பிரசுரஞ்செய்வதுடன் அவ்வுதவியை
ஒருபோதுமறவேன்.

இந்நூல் அருள்பதவுரை யெழுதுங் காலத்தும் பதிப்பிக்கு
ம்கு காலத்தும் என் கூடவேயிருந்து உதவிசெய்துவந்த இளவ
லார் பா. வேதநாயகம் பிள்ளையினுடைய நன்றி மிகவும் சிறந்
தது.

இந்நூலை யிதுகாறும் பாதுகாத்துவைத்திருந்து தந்த சர்க்
கரை முத்தையாப்புலவரவர்களிடத்தும், எனது முன்னோரடிக
யற்றப்பெற்ற இந்நூலைப் பதிப்பிக்கும்படி செய்த நல்வினையின்
பாலு மிகுந்த நன்றியறிவுடையேன்.

*வானவர்க ளுதம வானவ வுயர்த்திடு மயூரகிரி லாழ் [ருளுந்
ஞானநிறை வேநமமெய் ஞ்ஞானபலன் மெய்யடியர் நண்ணவ
தேனிமிர்க டம்பநம தேனிமிரும் வரமநம சிர்பெ றுசரசு
காளபவ னேநமகு காநம மலர்ந்துதிகழ் கண்ண நமவே.

கிலகலா) இங்ஙனம்,
ஆனியர் கருவ)
மன்னாக்குடி.) கோடகுடி.சே. சர்க்கரை இராமசாமிப்புலவன்.

1908

சா ற் று க் க வி க ள்.

பழய சிறப்புப்பாயிரம்.

செந்திரு மார்பன் மருதுந் ராதிபன் செபுகென்ன
மைந்தர்செல் வத்தொடு மாஞானம் வேண்டி மயூரகிரிப்
பைந்தமிழ்க் கோவையைப் பாடினன் சர்க்கரை பாலனெங்க
விரந்திரன் சாந்து மகிபாலன் வாலக வீச்சுரனே.

சென்னை பிரஸிடென்ஸிக் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்
மஹாமஹோபாத்தியாயர்

ப்ரும்மஸ்ரீ உ. வெ. சாமிநாதையரவர்கள்
இ ய ற் றி ய து.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருந்தம்.

தூமேவு சருக்கரைப் பேர்க் கவியளித்த சாந்துகவி சொற்ற தாய்
தேமேவு நீரமைம யூரகிரிக் கோவைதனைத் தேர யாரும் [விர்
ஏமேவு குறிப்புரையோ டினிதச்சிற் பதிப்பித்தா நிலங்கு கேள்
பூமேவு நயசுருண விராமசா மிப்பெயர்கொள் புலவன் றானே.

பாலவனத்தம் ஜமீந்தாரும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து
அக்கிராசனாதிபதியுமாகிய இராமநாதபுரம் மாஃதிமைதங்கிய
ஸ்ரீமாந். பொ. பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள்
இ ய ற் றி ய து.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருந்தம்.

வரிக் கோவை வடமுலையார் மயல்கொண்மரு

தேந்திரனுண் மகிழப் பாவா

னாரிக் கோவை யகத்தமிழ்தா மெனச்சாந்துப்

புலவன் முன நவின்ம யூர

கிரிக்கோவை யரியபதப் பொருடுலக்கி

யச்சினுறக் கெழுமு வித்தான்

கிரிக்கோவை யருளுமன்னர் குடி.ராம

சாமிபெனுங் கவிவல் லானே.

இராமநாதபுரம் சேதுசமஸ்தான வித்துவான்
பஞ்சம்மஸீ ரா. இராகவையங்காரவர்களியற்றிய
நேயையாசிரியப்பா.

திருவு மறிவும் பெருகப் படைத்துப்
புகழு மறனுந் திகழ வளர்த்த
வொடியாக் கொற்றத்து முடியார் வேந்தரு
ளமிழ்தினும் வீறு தமிழுடை யாரென
வான்றோப் நல்லிசைச் சான்றோர் பராஅய
பழுதில் கொள்கை வழுவிய ரவைக்கண்
வடுவறு புலமைக் கடுவனின வெயின
ஓதி யாகிய கோதில் பெரிய
ரன்பிற் புகன்ற விற்பப்பரிபாட்
டொன்றுகடை யிட்ட துன்று முப்பஃது
தன்பே ரணியா முன்பே யணிந்து
நிலன்வழுத் துற்ற டுலனமூக் கற்ற
தோலா வாய்மை மேலாங் கீரன்
நேவரும் பருக மேவர யாத்த
வாற்றுப் படைப்பாட் டாற்றப் புணந்துந்
தீர்தமிழ்க் தொடைய லேந்தும் வேட்கை
நீரா வுள்ளமொடு பேரா நின்று
காடுறை வாழ்க்கை வேடுவ னாகிச்
செய்யா கூறுப் பொய்யா மொழிவரு
வகுத்து நடந்து புகுந்தெதிர் பெய்து
மட்டி றன்பெயர் முட்டை யென்று
கோழியொடு பார்ப்பை வாழிய பாடலே
னென்றவன் வாய்மை யொன்றிய வாயா
னகப்பொருட் பகுதியின் மிகப்பொருள் பயக்கும்
பொன்போலு மென்னும் பொன்போ லொள்ளிய
விறழிழ்ப் பனுவ லொன்றுகொண் டுவந்து
குன்றுதோ ருடலு நின்றதன் பண்பின்
வெயின்முக மறியாக் குயின்மிகு பூம்பொழின்
மயின்மலை யமர்ந்த வயில்வேன் முருகற்

ககத்தினை யன்பி னகத்தினைத் துறைபெலா
முற்றப் பிறக்கிய குற்றமில் கலித்துறை
பைன்னுந் தடுத்த வைத்துடை முப்பலி
தின்புறு பாட்டு என்பொருட் கோவை
காத்தளிற் கடப்பத் தேந்தார்ப் பிணையலிற்
பொலிவுறச் சாத்தி மலிபுகழ் சூழினன்
தென்புலம் புரிந்த மன்பெருந் தவத்தார்ப்
செந்தமிழ் வானாகக் கைத்தரு வாநிக்
தீதெனங் கழுவுஞ் சேதுமா டாண்ட
பண்டைக் காவல் தண்டமிழ்ப் பேரவைப்
பாற்கட லனாஅய நூற்கடற் சருக்கரைப்
புலவர் மரபி னிலவுறு கல்விச்
சுவையொடு மணனுங் குவைஇய வியல்பிற்
புவிவரு சாத்துக் கவிஞர்கோ மகனோ
பாங்கவ வியற்றிய பாங்குறு கோவையை
மற்றவன் கலித்திறந் தெற்றெனத் தெரிய
நெறிப்பட வினியதோர் குறிப்புரை யோடு
மான்வரு பாவருங் காண்வர முன்னி
யெழுதா வெழுத்தின் வழுவாது வைத்தன
னத்தரு சருக்கரை மெத்திய தொல்குடி
வினங்க வெத்திய களங்கமில் குரிசி
லுயர்குடிக் கொத்த மயர்வறு கல்வியு
மதியு மொழுக்கமு நிதியென வுடையோன்
செருக்கரைக் கணமுஞ் சேராச்
சருக்கரை யிராம சாமிநா வலனே.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் சேதுபதி செந்தமிழ்க் கலாசாலைத்
தலைமைத் தமிழாசிரியர்

பிரம்மஸ்ரீ திரு. நாராயணையங்காரவர்களியற்றியது.

தேவசை வேண்பா.

மயூரகிரிக் கோவை வழத்தபலச் சிட்டான்
மயூரகிரிக் கோவை வழத்தப்—பபோதம்
புரை ராம சாமிகளி போற்கலைதேர் சொற்சர்க்
காராம சாமிகளி.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் சேதுபதி செத்தமிழ்ச் சாஸனாலைத்
கமிழாகிரியர்

பிரம்மஸ்ரீ சுத்தரேசுவரையரவர்கள் இயற்றியது.

கட்டளைக் கலித்துறை.

பாவைத் தெளிசர்க் கரைநல்கு சாந்துவிற் பன்னன்சொன்ன
மாவைத் தெளிசர்கண் மலித்தடங் குழு மயூரகிரிக்
கோவைத் தமிழையா ராய்த்தச் சிபற்றிக் கொடுத்தனன்செத்
காவைப் பெறுசர்க் கரைநாம சாமி யருங்கனனே

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் செத்தமிழ் பத்திராகிரியர்

பிரம்மஸ்ரீ மு. இராகவையங்காரவர்களுரியற்றியது.

கட்டளைக் கலித்துறை.

படிக்கோடு நாலிது வெப்பெனச் சாந்து பகர்த்தகுன்றக்
குடிக்கோவை யின்பெரு ளாய்த்தச் சிபற்றிக் கொடுத்தனனான்
மடிக்கோதி லான்சர்க் கரைநல தீபன் மகேசனினே
யடிக்கோ கனகம் பாரிராம சாமி யருங்கனியே.

சேற்றர்ச்சமஸ்தான வித்துவானும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்
நுற்பரிசோதகருமாகிய

மகா-ந-ஸ-ஸ்ரீ மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயரவர்கள்
இயற்றியது.

கன்பரையா முமைமய்மை தனையகன்று

காவலர் கம்பிக் காக

முன்பரையா மப்பொழுதிற் பரவையின்பாற்

சென்றுசந்து மொழிந்த மூர்த்தி

யென்பரையா னனத்தொடதோ முகத்தினிலு

முற்றகிழி யினில்வந் தென்று

மன்பரையான் டருளுமெந்தை மயூரகிரிக்

கோவையா ராய்ச்சி செய்து.

மழுதுவோ ரானேர்த்த வழுச்சனையெல் ளாங்களைந்தச்

சிபற்றி யின்தான்

முழுதுமுனை நின்தாலா சிரியன்வழித் தோன்றலாய்

முன்று நாலும்

பழுதுறுமை யந்திரிபோ டறியாமை யறக்கற்றுப்
பரமன் பாதந்
தொழுதுபயன் பெற்றசருக் கரைராம சாமிகவிச்
சுகுண மாலே.

சேற்றார்ச்சமஸ்தான வித்துவானும் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப்
புலவரும் விவேகபானுப் பத்திராசிரியருமாகிய
மகா-ந-ந-ஸ்ரீ மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயரவர்கள்
இயற்றியது.

கட்டளைக் கலித்துறை.

மன்னுமயூர சிரிக்கோவை நுண்பொருண் மாட்சிமைதேர்ந்
துன்னும் புலவ ருவப்புற வச்சிட் தெவினனா
லின்னுஞ்சொல் சொல்லெனக் கேட்டார்ப் பிணிக்கு மினியகவி
பன்னுஞ் சருக்கரை மால்ராம சாமிநற் பாவலனே.

சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ் தலைமைத் தமிழாசிரியர்
பீர்ம்மஸ்ரீ கா. கோபாலாசாரியாரவர்களியற்றியது.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

தேமணக்கு மயூரகிரிக் கோவையெனுந் திகழ்பனியைச்
செவ்வே டோளிற்
பாமணக்குந் தமிழினணிந் தனன்சாந்துப் புலவனதன்
பண்பை யாய்ந்து
நாமணக்குங் கலைஞர்நயந் தின்புறவேவிளக்கியச்சி
னலகி னானம்
பூ மணக்கும் புகழ்கொள்சருக் கரைராம சாமியெனும்
புலமை யோனே.

சிங்கவனம் வித்துவானும், திருவாரூர் போர்டு ஹைஸ்கூல்
உபாத்தியாயருமாகிய

பீர்ம்மஸ்ரீ சுந்தரேச பாரதியாரவர்கள் இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

மருக்கனாயில் லாதுகம முயர்கடுக்கை யுடன்முழந்த
மணமொன் றில்லா

வெருக்கனாய் முடனனியு மெம்மிரான் கங்கைகுலக்
தெழில்வே வான்மை
யருக்கனாயன் செதுபதி சபத்தானப் புலவன்பல்
கலை மாய்த்த
சருக்கனாயென் னாழ்த்துபுலவன் புரிந்ததவப் பயனினை
தாரஞ் செய்தோன். (க)

புன்னசாக் துப்புலவன் மயிற்சிரிவாழ் முருகலேட்
கன்பு கூரத்
தோன் றாநிறை யகப்பொருளுக் கிலக்கியமாய்ப் புனைந்தனி
துகவர் கோவை [ந்த
சுன்றவன்னோர் குலமோங்க வவர்வழியி னுதயஞ்செ
யிராம சாமி
என்றகுறிப் புரைபுடனச் சிடுகித்தா னிவன்பெருமை
யியம்ப லாமோ. (உ)

குழம்புகொணம் டவுன் னைமுஸ்கல் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்
பிரம்மஸ்ரீ பின்னத்தூர்

அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்கள் இயற்றியது.

கட்டளைக் கலித்துறை.

மாவைப் பிளந்தவை வேலுடை யான்றன் மயூரகிரிக்
கோவைப் பறுவலச் சிட்டளித் தான்குறிப் போடதுசொல்
காவைப் பொருகின்ற சாந்து கவிசன் மரபிற்கலைப்
பாவைக்கு காத்தந்த மால்ராம சாமிப் பருணிதனே.

காரைக்குடி மகா-நா-நா-ஸ்ரீ

ராம. சொ. சொக்கலிங்கச் செட்டியாரவர்கள்
இ ய ற் ற ி ய து.

மாடுமவு மணிமார்பன் மலர்மேவு மயன்முதற்சீ
வரைவாழ் விப்பான்
புமேவு மலைகொளம் புகழ்மேவு மயின்மலைவாழ்
பணித னெங்கோன்

ஹேமேஷு பொருளிதென விமைமேஷு மொருபாகந்
 சூபதே சித்தேதான்
 தேமேஷு கடப்பந்தார்த் திரண்மேஷு புயாசலவேன்
 செம்பொற் றுளில்
 கவிரயமுஞ் சொன்னயமுங் கருதுபல பொருணயமுங்
 காசி லாத
 கவிரயமு முத்திகளுங் காட்டுமந முலமனணி
 களுமேற் கோண்முற்
 கவிரயமுங் கோத்தலினக் காரணத்துங் கோவையெனக்
 கலைமுற் றோர்ந்த
 கவிரயஞ்சால் கமகர்முதற் களிஞரெலங் கொண்டாடு
 கனமுதற் றோங்க.

வேறு.

குணமெலா நிறைந்து திகழ்மயூ ரகரிக் கோவையென்
 றொருமணி மாலை,
 மணமுதப் புனைந்தான் பெபரினு மதுரம் வயக்குந்
 புலவர்கோன் மைந்தன்
 அணிபுகழ்ச் சாந்துப் புலவரீண் டதனை யருப்பத
 ஷ்ணாவிரித் தளித்தான்
 தணிவிலம் மருமான் சுருக்கரை ராம சாரியாம்
 புலவர்கே சரியே.

சிவமயம்.
சுண்பதினாள்.

* நூலாசிரியர் வரலாறு.

செந்திரு மார்பன் மருதுந் தாதிபன் செப்டுகென்ன
பைந்தர்செல் வந்தொடு மாஞானம் வேண்டி மயூரகிரிப்
பைந்தமிழ்க் கோவையைப் பாடினன் சர்க்கரைப் பாலனெங்க
ளிந்திரன் சாந்து மகிபால வாலக வீச்சுரனே.

என்று பற்றின் பழைய செற்புப்பாயிச்செய்யுளால் மருதுபாண்
டியன் வேண்டுகோளின்படி சர்க்கரைப்புலவர் குமாரர் காநதுப்புலவ
ரோன்றாய் குழந்தைக் கவிஞ்சரிந் நூலியற்றியதாகத் தெரிகிறது.

இவர், பாண்டிவனநாட்டில் தேவாரம் பெற்ற தலங்களுள் திருப்
புனவாயிலுக்கு மேற்கில் மூன்று கடிசை அடங்கியுள்ள சிறுகம்பையூரி
யிருத்த வேளாளகுலதிலகரும். இராமநாதபுரஞ் சமஸ்தான வித்துவசிகா
மையாய் விளங்கியவருமாகிய சர்க்கரைப்புலவருடைய குமாரமாவார்.
இவர் தம்பியார் சீனிச்சர்க்கரைப்புலவர், சீனிப்புலவர், முத்துமுகப்புல
வர் முதலானவர் என்ப.

இவர் பிறந்த வருடம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. ஆனாலும்
ஆந்தக்கோவைமனைட்டுப் பிரதிமனீற்றில்[கி. பி. 1778=] காலயுத்திலு
றைய உளவ சுக்கிவாசாளில் மயூரகிரிக்கோவை பாடி யாங்கேற்றிய

* இது 1908-ஆம் மேல் 25-ல் மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்து ஏழாம்
வகுப்போற்சவுத்திற் கூடிய வித்துவசபையில் ஸ்ரீமாத். பொ. பாண்டித்
துரைத்தேவரவர்கள் விருப்பத்தின்படி சர்க்கோவைச் செய்யுள் சிலவற்
து-ன் படிக்கப்பட்டது. அப்போது அச்சுத்ததினம்கத்தவாரிலொருவரா
கிய சோழவந்தான் மனாவீரன் ஸ்ரீமத். அ. சண்முகம்பிள்ளையவர்கள்
கூறிய வெண்பா.

கங்கனென்று வென்னெஞ்சக் கல்லுருகு மன்றோன்வாழ்
சந்த மயூரகிரி தானென்றான்—முத்தின்பக்
கோவை யுளம்பினைக்குப் கூறவற்றோ வம்மலைவன்
கோவை யுளங் கொன்றிற் குணம்.

தென்றெழுதிட்டுப்பதால், இத்தொகுதி ௧௯0 வருடங்கட்குமுன் இந்நூல் வியற்றியதாக விளங்குகிறது.

இவர் சிறுபிராயமுதல் தமது பிதாவின்மீடத்தில் இலக்கண விலக்கியங்களை ஐயத்திரிபறக்கற்றவருங் காலத்தில், கி. பி 1780-ஆம் முதல் 1801-ஆம் வரையில் சிவகங்கையை ஆண்டுவந்த பெருங்கொண்டையாளரும், இம்மைப்பயன் கருநாது மறுமைப்பயனையே கருதியவள்ளலும், தம்மை யொய்யத்தமவெனச்சார்த்தனைகளையெல்லாம் அக்காலத்துத்தமிழ்ச்சுத்தி லுள்ள புலவர் பலர்க்குமுதல் யன்னோரை யொருங்குகூட்டி யன்னோருடன் போதுபோக்குகளையே பெரும்பயனாகக்கொண்ட அருங்கலைவிநோ நரும், அநேக தேவாலய பிரமாலய வன்னசுத்தி க்கூட்டுப் பலகிராமங் களை முற்றுட்டாகவளித்த தர்மப்பிப்புகும், ஆங்காவினின் உதவியைக் கொண்டு நவாப்பின் படைகளை முறிப்பித்து வெற்றிமாலையெடுத்த, என்னுஞ் சூருமாகிய மருதுபாளையனென்பவா சேதுமார்க்கத்திலுள்ள கலிய நகரில் அன்னசுத்தியை கட்டுவித்தற்கு வந்திருந்ததைக்கேள்வியுற்ற சர்க்கரைப்புலவர், அந்த மருது பூபதியைப்பார்த்து வரவிரும்பி அட்டநாக பந்தமென்னுஞ் சித்திரகவி யொன்றெழுதிவைத்துவிட்டுத் தாம்சிவபூசை செய்யச் செல்வாராயினர். அச்சமயத்தில் ஆண்டிணியாராயினும் அறிவின் முதியவாகிய சாந்துப்புலவர் தமது நகப்பனார் எழுதிவைத்திருந்த அட்டநாகபந்தத்தைப் பார்த்துத் தாமும் அந்நூல் அட்டநாகங்களைச் சிறியவடிவாப் வரைந்து ஒரு செய்யுளையுமெழுதி முன்னிருந்த இடத்தில் வைத்துப் போய்விட்டனர்.

பூசைமுடித்துப் போஜனஞ்செய்துவந்த புலவர் தமது பரிசுணங்களுடன் சிவிகையூர்ந்து கலியநகரிக்குச்செல்லக் கவிராசர் வரவு கேட்ட புலவிராசராகிய மருதுபூபதி அகங்களிகூர எதிர்சென்றழைத்துப்பசரிக்கப் புலவர் தன் ஞாபகத்திலிருந்த அட்டநாகபந்தச் செய்யுளைச் சொல்லிப் பொருள்கூறிப் பின் அக்கவிவரைந்த எட்டை அச்சரிடங் கொடுக்க, எற்ற அச்சர் படித்துப்பார்த்துப் பெருமகிழ்வுற்றுக் “கவிராசரே தாங்கள் எழுதிய அட்டநாகங்களுக்குட்டிபோட்டுளவே என்னை?” “யெனமதியூகத்தாலறிந்த புலவர் குழந்தையைக்கேட்கவேண்டுமென்று மறுமொழி கூறக்கேட்ட அச்சர், “அக்குழங்கை எங்குளது? யாருடையது?” என வினவியறிந்து அக்குழந்தையைப்பார்க்கவேண்டுமென்று உடனேகொண்டுவரும்படி சிவிகையைச் சிறுகம்பையூருக்கு அனுப்பிவிட்டனர். இராச திருட்டியாகுமேயென்று பயந்த புலவர் தாம் அருக்குப்போய்க் குழந்தையை யனுப்புவதாய்ப் பன்முறைகூறியும் பார்க்கவேண்டுமென்றும் அவாமேலிடலாற் புலவர் சொல்லே மறுத்துவிட்டனர் பாண்டியன்.

யின்மேல் சிறிது உபாஸ்துள் ளுக்கு கடினை உத்திலுள்ள சிற
மம்பயுமிருந்த குழந்தை பல்லக்கில் உந்து சேர்ந்தது. வாவழிந்த பூபதி
குழந்தையைத் தழுவி. “விதிநீருட்டி காகம்வரைத்து பாட்டெழுதினவர்
பாவர்?” என்று விசுத்த. “எழுதினவன் யானே” யென்று துதிக்காய்ச்சொல்
வதெப்பாண்ட பன் டுட்காப் பெருமகிழ்வற்ற முன்னே முந்தாத் தாதி
தாய்மீயின முந்தாதகொம்பு வலியடைத்த” என்று பழமொழிக்கிலக்
காவாரிவெ யென்று மகிழ்வற்ற தாய் அசை, நின்று முத்தர்குழந்தை
மன்னருகில் இருக்கவென்று மென்று சொல்லிவிட்டனர். புலவர் திசை
தீர வருந்திச் சிறிது கெடில் அசை குழந்தை இலக்கிய இலக்கணங்கள்
பயித்துவருகின்ற பாவன் வருவது முற்றியபின் காட்டி கொண்டு வந்து
முதலில் வவாண்ட விருக்கச்செய்து வருகின்றன்” என வேண்டினார்.
“குழந்தை தப்பியாயுட்க பெருங் புலவர் தான், தின்னும் புலவர்க்க
விருப்பினும் தாக்கனும் கூட வந்திருக்கலாகும்; அன்றோ, என்னருதி
தாய் வித்தவான்களைக் கொண்டு படிப்பித்தலுமாகும்”. என்று சொல்
வபயின்னது மயங்குக்கஞ்சிய புலவர் விசுவாசித்தி முனிவர் கையில்
மநீராயி. தாய்ப்பிழந்துக்கொடுத்த அசை தனைப்போற் கலக்கமுற்றுத் தம்
மூர் உபாப்ச்சென்றார், அப்போது சாத்துபுலவருக்கு வயது பதினாறு.

அன்று முத்தர் சாத்துப் புலவரை யாவரும் அண்ணனைக் குழந்தை
பென்றழைப்பாராயினர். குழந்தை மருதுபாண்டியனுடைய புகழென்னுங்
கொட்டிலல்லாடி. அவரது சங்கப் புலவர்களுன்னுஞ் செவிலியானுங்
செவிலியமுதட்டப் பெற்றர்க்கலிச் சிறோத்தினமென்று பெரும்புலவர்க
கெல்லார் கொண்டாடும்படி, பல சித்திவகளு மமைய மிவிஷகவிபா
ரிவதிலும், பிச்சுக்குச்செய்வதிலும், நாவன்மையுடையவராய் நடுநாயக
மாய்ச் சிறந்து விளங்கியதன்றி. மருது பாண்டியனுக்குச் கண்ணுங் கவ
சமுமையாய்ப் பிரதித்தியாயிருந்து இராஜாங்க காரியங்களை நீரு
வகித்த வகையென்றும் கூறுப. இது சிறப்புப்பாயிச் செய்யுளில்,
“எங்குளித்தின் சாத்துமகிபால வாலகவீச் காணே” என்பதனாலும்
வலியுயிர்த்தது.

இவர்களை விருத்த காலத்திற் பல தமிழ்ப்புலவர்கள் மருதுபாண்டி
யன் அவைமையலக்கரித்திருந்தனென்பதும், அவர்களுள் இவர் கவிச்சி
வரவந்தினாய் விளக்கினென்பதும், அப்புலவர் பலர்க்கும் பலகிராமங்
களை முற்றட்டாகவளித்து மருதுபூபதி பாதுகாத்து வந்தன றென்ப
தும், அக்காலத்துத் தமிழ் பட்டியலிருந்த வரும் வாலசாஸ்வதி எனப்பட்
டப்பெயர் பெற்ற வுருமாகிப ழித்து வேலுக்காராகி யற்றிய கவிகளாலு
முணரலாகும்.

பின்வரும் கவிஞர்கள் முன்னையது அக்காலத்துச் சென்னப்பட்ட ணத்திருந்த அந்நாது நவாப்பிஸைய மந்திரியாகிய இராமசாம்பிள்ளைக்கு எழுதிய சட்டுக்கவியும்; பின்னையது முற்கவிக்கு நவாப்பிடஞ்சிவிகை முதலான விருதுகளுடன் பரிசு பெற்று மீண்டு வர்வந்தபின்பு நாலுவருட காலத்தினது சபைக்குக்கவியாயர் வரவில்லை என்று சர்வமானியமாக அளித்திருந்த பூலாங்குண்டு என்னுங்கிராமத்தைத்தீர்வைக்கிராமமாக்கி விட்ட மருது பூபதியை விட்டுத் திராமமும் சிவிகை தாங்குபவர்கட்கு மாணிய முன் கொடுக்கவேண்டிமென்று பாடியதுமாகும். அவற்றுள்.

சீட்டுக்கவி.

புனிதம்குநாதர்கவி வல்லாசன்மெய்த்தவருநா பூரணன்னைசவாகமப் பொக்கிஷமநான ஃ சங்கராலிங்க முனிவனிருபொற்பந்தந்தன்னை ந்தமும் போற்றுகைய || முத்துவேலாயுதக் கவிநாசபூபன்வர விட்டசனது பூமண்டலாதிபதியசுரதுநபாபகம்பூரணமநாகமெச்சும் புரவலருபேரபாக்கியராமசாமிநற்புண்ணியனெதிர்த்துகாண்க புநழானநமதுசபகமெலாங்கெனமந் புதமான தென்குழந்தா புரியலகுதுணைமுத்துவகிகாநேந்தான்மகிழ்புவனமுமுதும்புக்கும் பூபாலன்விசுவவளர்மருதுபாண்டியநாசபோசனாயர்சமுதமந்நிந் கனைநபெறுபஞ்சலசுநனைவந்தமந்நனைவந்தமமும்லேநாந்தவாரி கனைகண்டமுகில் ஃ சுப்பிரமணியவிற்பனவசீகரனென்றுவலகியவிலக் கனைவிலக்கியதற்பனைச்சொக்கநாநக்கவிச்சக்கரவாந்ததியென்றுங் கருங்குளஞ் சங்கரநாயணவதானி மருகன்சொக்கு பூபனென்றுங் கல்விரசங்கி சிங்கரையுதவுசுந்தம்கவித் சீரோரநீனமென்றும் நலைமுற்றுவீதவசனர்துதிமுத்தமிழ்க்குமதிகாரியுபகாரிசகல கலைபுனைநாகவிங்கெந்தநென்றும்துரகவியனந்தகவியென்றுங் கலைமதங்கொண்டிசுவாதுக்கவிச்சபசாம்பீர்ய துங்கனென்றும்

ஃ இந்தச் சங்கரலிங்க முனிவரையே - இந்தக் கோவைப்பிறர், எ.ச.எக-ம் பாடல்களறி குறித்துணைக்கின்றனர்.

|| இந்த வேதாந்த சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்களை மயூரகிரித் தலபுராணம் பாடியவர்கள்.

4 இந்த முத்து வேலுக்கவியார் என்பவர் இத்தரைக்கு 200 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த சவ்வாதுப்புலவர் முதலியோரை யுதிப்பாட்டித் குறித்திருப்பதால் தமது காலத்துக்கு முற்பட்டவர்களுட் சிலையுங் கூறுவதாகத் தெரிகிறது.

மாண்புமிகு காலவன் ஸ்ரீயாழ்மொருமயிலிசைத்துதுசொல்ல
மாண்புமிகு நிகவெகுமிகன்செய்திருநவையமரினுமதுதானபேர்
வாழ்வுபுகழ்மேன்மேலுமேதுதியுமெனவன்மைமொழிகுறவெய்வ
வரிசைப்பெற்றவனைக்கொழந்தியேதில்லைநகர்வந்துபொன்னம்பலத்தில்
மருட்டாசனைத்தெரிசனஞ்செய்துநல்வார்மார்ச்செய்திவினாவாய்
வனஞ்சுந்திரிசிபுத்திலும்புத்திருநெணமாவுதலிகொண்டுநிப்பார்
கொல்குதென்றிருப்புத்தரில்வந்துகருவெய்வமாகியருளே
குழிகொண்டநாகிவிரவழர்ந்தியிருபுத்தும்பிட்டிறைஞ்சிபென
குருவானலானசங்கசலங்கமாமுனிக்குரிசிலைமந்துள்ளவைத்தக
காகனாகமலரலரும்நாவிதனிலேபசியகொட்டியுமலர்ந்தெனபான்
குணமுற்றவந்தில்வசனருற்றயுயர்முக்கொலுவுனதுசமுதம்வந்து
குழவிதாப்முநநாடுமதுவெனக்கருணைபொழிசுளிர்முதமநனைநாடினேன்
குலவுசிலினைச்சுதிகவிருதுமும்பளமுக்கொடுத்துமுன்னிலைமைபுலாங்
குண்டுவெய்ந்துத்தாமென்றுந்நயவளங்கொண்டினைக்காத்தருளவை

[வே.ஃ]

இத்தகைய மாட்சிமைபெற்றிருந்த மருதுதுதையருளில் இவர், மேற்
கூறியவாறு அமரும் நாளிற் பூபதிக்கு திராஜ்யிளவை புறப்பட்டுப் பல
மணி மந்திரமாதிய வைத்தியர்களாலதக்கலமாகாமல் மிகவும் வருந்து
வாராயினர். அப்போது ஒரு முதியவர் பூபதியை நோக்கி. அரசே, கல்
யுகவரதராகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளுடைய பக்தர்களால் விபூதி போடப்
பெறின் அதுகூலமாமென்று, சொல்லக்கேட்ட பாண்டியன், அங்ஙன
மாயின் அத்தகையார் யாவென்று வினவி, நாட்டுக்கோட்டைச்செட்டிப்
பிள்ளைகளுக்குக் குமார்க்கடவுள் பிச்சன்னமுள்ள குலதெய்வமாகலால்
அவர்களுள் எவனோனும் விபூதிபோடுவது நலமென்றுரைக்கவே, அத்
தகைய செட்டியாரொருவரைக்கொண்டிருக்கவென்று உத்தரவளித்தனர்.

உத்தரவப்படி சென்ற எவலாளர் எருந்துமாட்டிலேற்றிய உப்பு
வியாபாரியாய் எதிர்ப்பட்ட நாடாட்டேட்டியாரென்பவனா யழைத்து வந்து
பாண்டியன் முன்புலிட, விடப்பட்ட செட்டியார் யாதாமோவென்று
அச்சமுற்றயருங்குறிப்பறிந்த பாண்டியன் முகமன்கூறி. உமது குலதெய்வ
மாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்குப் பிரார்த்தனை பண்ண யானிப்பிளவை

*இக்கவினை எனக்கு, கவியவர் சிவநேசச்செல்வர்களும் எனதன்பிற்
கருங்கலமாகவுள்ளவர்களுமாகிய நாரைக்குடி. ஸ்ரீமத். ராம. கு. ராம
சொக்கலிங்கச் செட்டியாரவர்களிடத்திற் கவியியின் நவரும்இந்தமுத்து
வேலுக்கவிராசர் பெளத்திராகிய சொர்ணச்சாமிக்க கவியாயர் குமாரும
இப்போது தேவகோட்டையில் விசிப்பவருமாகியவேலுச்சாமிக்கவிராயர்.

யால் கருத்தாது பிழைக்கும் வண்ணம் விபுதி யளிப்பீராகவென வேண்டிச் செட்டியார் சிறிது மனத்தெரிந்து. இத்த மருதுபாண்டியனுக்கு அருக்கி தம்பண்ணி என்னோ இவ்விடத்தினின்றும் விடுவிக்கவேண்டுஞ் சண்முகநாடாவெனச் சித்தித்து விபுதி முதலியபின்பு, பாண்டியன் அருகிருக்கவை கொடுக்கிச் செட்டியாருக்குச் சண்டிமுதலியன வளித்து உபசரித்து மறைத்திருக்கலென்று கட்டளைப்பட்டவாறு உபசரிக்கப்பெற்றும் செட்டியார் தச்சமுடைய பாம்ச் சண்முகச் கடவுள்திருவடிக்கீழ் நின்று நித்திருந்தனர்.

அப்பால் வெகு நாடாய் நித்திரையில்லாமல் வருத்திய பூபதி அன்றி உபயோகம் செய்யும்பொது பாலசகிப்பாசி ஒருவர் மயிற்றிருகையடன் வந்த உத்திரவையைப் பிதுக்கி ஆணையெடுத்து வாழையிலையில் வைத்து விட்டிப் பிழைவையில் விபுதி மறைத்தபாசக் கடவை கண்டு வெருண்டு எழுந்த பார்த்தும்பாது அச்செயல் யாவும் சுவாகவென அருக்கக்கண்டு மகிழ்ந்து வியந்து எட்டன்செட்டியானைத் தமது அருகு வாவழைத்து “எனக்கு உப்பல, தம்மை, பூயலம், யே” என்று புகழ்த்து அன்று முல்லை மண்ணன் என்ற முறைபாட்டிப்பேரன்புடன் தமதுகுறி சில நாளைதாம் இருக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டனர்.

அப்பனஞ் செட்டியாரிருக்கச் சில நினத்துள் தேகசௌக்கிய முற்ற பாண்டியன் செட்டியானை நோக்கி, “அண்ணா நமது குலதெய்வமாகிய குமாட்சடவுள் இருக்குத் தலம்மாடுமென்று” வினாவிக்குன்றக்குடி என் வழங்கும் மயூரிகிரி பென்றறிந்த வேந்தர் செட்டியாருடன் தம்மைச் சார்ந்த பரிவாத்தன் புடைமுழக் குன்றக்குடிக்குச் சென்று மலைபடி வாந்தரில் ஆடர்த்துள்ள காடுகளை வெட்டிச்சீர்செய்து மலைமேலேறிச் சண்முகச் கடவுளைத் தரிசனஞ் செய்து “இத்தகைய கருணாதியாகிய முருகக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் இத்தலம் இவ்வாறு பொலி விழந்திருப்பதென்?” எனப்பல சோதிடர்களை வரித்து வினாவிச் சண்முகக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் பீடத்தின் கீழ்ப்படிருக்கும் தகடு குப்புறக்கிடக் கிடத்தென்றறிந்து, பரிசோதனை செய்து, அங்ஙனம் தகடு கிடப்பக்கண் டெறித்துச்செவ்வைசெய்து பீடநிடை பண்ணுவித்து மண்டபம், மதில், கோபுரமுதலான திருப்பண்களும் பிறவும் புதுக்கிக் கும்பாபிடேசமுஞ் செய்வித்து, செம்பொன்மாரிமுதலிய கொடாக்களை அளித்தும் மருதாபுரி என்னும் தடாகமுண்டாக்கியும், தென்னத்தோப்புக்கள் வைத்தும் வெள்ளிமயில் வாகனம், பொற்கவசம், திருத்தேர் முதலியன செய்வித்தும், கைப்பூசத் திருவிழாவாகிய சிறப்பக்களைப் பெருமைபெறச் செய்தும், சண்முகக்கடவுள் திருவடிக்கண் இடையறாத் பேரன்புடன் அத்

தலைநகரில் ஐ. அண்ணாமலைப் பட்டினிக்கு அங்கு அமருகாரில் அவைப் வாங்கி
சீகரநாஸ் திருக்கோவைவைப்பாடினரென்ப.

இப்புலவர் மருதுபாண்டியன் சுண்முகக்கடவுளுக்குச் சொப்பன் முத்
கூறிய நிருப்பணர் முதலான நருமங்கோயும், புலவர் கட்டுப் பெருநீதி
வழங்கிய பெருமையையும், பலவண்ணமாகப் பாடாட்டிக் கூறியிருக்கும்
அருமை நிகழும் வியக்கற்பாலவாம். அவைகளைத் தனித்தனியே யெழு
ப்புகின் விரியமென்றாங்கி எழுதிற்றிலேன். அஞ்ஞலும், க. கட. சுத, அக,
ககது, கதி, சுதி, கசசு. கசது. ௨௦௦, ௨௭௦, ௩௦௦, ௪௦௭, ௫௨௪, ௫௩௫
என்னும் இலக்கச் செய்யுள்களைப் படித்தால் சுண்ணலாகும்.

அன்றியும் அக்காலத்து மருதுபூபதியாற் றருமகர்த்தாவாக்கப்பெற் றும் திருவண்ணாமலை ஆதீனந்ஸைச் சார்ந்தவராயிருந்த சக்கரலிங்க முனி வருடைய நகை, அன்பு, முதலிய பெருமைகளை (எ; சகக.) ஆம் பாடல் களிலும் மருதுபூபதிக்குச் சகீதாந் பாத்தமுன்னவராயி யு; காடன்செட்டி யாருடைய மண்டபப்படிச் சிறப்பை ௪0௨-ம் பாடல் ஆம் பாராட்டிக்கூறி யிருக்கின்றனர். இவர் இக்காலையில் எனைய நூல்களிற்காணப்பெறாத ஆரியதுறைகளையெல்லாம் அமைத்து, அநிவிசித்திரகரமான சொற் றகை பொருட்சுவை ிரம்பிய யமகம், திரிபு, சிலேடை. அடிமடக்கு முத லிய கவிகளையும், கூட சதுக்கமுதலிய சித்திரகவிகளையும் அமைத்துப் பாடியிருப்பதுபோல் வேறெவரும் செய்திலவென்பது ஒருநிலை.

இப்புலவருடைய பழய இலக்கிய விலக்கணமுதலான பலநூற் புலமையும், சொல்வன்மையும், கவிஞ்சிறனும், இந்நூலுள் எங்கேனுஞ் சில செய்யுட்களைப் படித்தறியும் விவேகிகளுக்கு நன்கு புலப்படும். அன்றியும் புராணங்களுள் ஆழ்த்த பொருளும், அரியதற்பனைகளும் சிம்பிய தணிகைப்புராணம்போலும் கோவைகளுள் இந்நூல் மயூரிகிரிக்கோவை யென்பது பல பிரபலவித்துவான்களுடைய கொள்கை.

இத்தகைய விந்தக்கோவையை யுக்கேற்றியபோது பல ஆடையா பன்னவாக்ஞசி விருதுகளுடன் காணையார் கோவிலுக்கு அருகில் இப் போது புலவர்மருதன்குடி என வழங்கும் கிராமத்தைதஞ் சம்மானஞ் செய்யப்பெற்றனர் என்ப. இது அச்சமயத்திற்சொல்லியதாயறியப்படுகிற.

* இந்த அரண்மனை இப்போது கீழவீதியில் சிதைவுற்றிருக்கிறது.

இந்தக்காடன் செட்டியார் மட்டிலுதித்தவர்கள் இப்போது அன்னை மனைப்பட்டியென்னும் ஆற்றன்குடியிலிருக்கும் செ. கா. வகையினராவர். இவர்களது அன்னசத்திரமும். மண்டப்படியம் இன்றைக்கும் குறைவின்றி நடைபெற்று வருகின்றன. இவர்கள் சத்திரத்திற்கு மருது பாண்டியனால் விடப்பட்ட கொடிகளைத்துப்பொழுது மதற்கேயரித் தாகவுள்ளன.

“ பொருவன்யி லாற்புரு மன்னிய வானை புயத்தலெக்கி,

விருக லையர்முல் தனித்தமலை யங்கொள்ள வேண்டுமென்றே

குருகன் குடிபென் மலையாமற் குறு முயர்வெபா

மருகன் குடிதலைத் தக்கான் மருகா கிபுகிய” என்றும்
வட்டவர்க்கித் துறையாடல் கொள்கின்றது.

தந்திரிபுக் கிவகர்க்கச் சமஸ்தானத்தில் சர்க்கரைப்புலவர் மகமை
யென் தென்றுமுளது. அது சேது சமஸ்தானத்தில் ின்றுக் கிவகர்க்க
யிருவர்க்கு முன் குதிசெட்டமலைச் சர்க்கரைப்புலவருக்குச் சேதுபதி
சனாத் கொடுக்கப்பட்டபோ, அல்லது இவ்வு தரப்பளுநாகிய சர்க்க
ரைப்புலவருக்கு மதுவ புயிபார் கொடுக்கப்பட்டபா கன்கு புலப்
பட்டான்.

இப்பாஷ் சம்பாவிக்கப்பெற்ற சாந்துப்புலவர் தவிரையாதிரிக்
மருவாபதிக்குப் படைவகிடைபுறாண்டானபோது அவரைப் பிரியாத
வாப், பின்பு மத்தக்கில் தாமும் குருதலைவாப் ின்று சீபார்
புரிந்து, பி. 1801-இல் தக்கடாபாஷ் 3௨ மருதுதுறையானவர்பகை
வர் கைவலப்பட்டுப் சீபானவடன் பிரிவாற்றது துயரக்கடலின் பூழ்
கிணவாப் பின்று அநகிய சிவசம்பபுருக்குச் சென்று, பின்னொரு
வாழ்தல் கிவபெருமான் திருவடி மீழ்வு அடைந்தனர். பின்னர் இவ
ருடைய குமாநாகிய சர்க்கரைப் புலவரை இவர் பிதாவாகிய சர்க்
கரைப்புலவர் சிவ காலப்படிப்பிற்றுப் பாதுகாத்தனர் என்று கூறப.

இவ்வூர் இப்புலவருடைய செம்ங்கன்றி மதவாமையென்று முத்தம
குணமும், கண்ணாபாஷித்த பிரபுவினிடத்தில் வைத்திருந்தபோனும்,

“ என்னு லொரு க நல்லார்க் காணினர் சவர்பா னட்டிப்

பெண்க லொரு க பெணற் பிரிகு லொரு க வற்றல்

மாணயி ருடம்பில் வாயும் வாழ்த்தைபோ யொழிக வென்னு
ஆண்டி மொருதாட் ித்த பார்ப்பென வுளங்கு லீக் கார்.”

என்ற ஆன்றோர் வாக்குச் சிணங்க வுத்தமண்பைப் பிரித்தாயிர்வாழா
மைமென்ற கட்டித்திற் கன்குணலாகும்.

இவ்வூரும் இவர் முன்னோலும், பின்னோலும் இயற்றப்பட்ட
தான் பல்லாகும். அவைகளுள் சிற்சிலவே இப்போது கிடைத்துள்
ளன. அவற்றுள் இவையற்றியாக வேறொரு தாலும் காணக்கிடைக்க
வில்லை. கிடைத்துள்ளவை கூதிமெட்டியாலைச் சங்கரவாரிபுலவரியற்றிய
திருக்கெத்துர்க்கோவை, வேலாத்த குடாமண்கு இயற்றிய சித்தாத்தச்

சார்பானது; பித்திய சர்க்கரைப்புலவரியற்றிய மழலைச்சங்கம். மண்டலக்கோட்டை வண்ணெனப் பெருமாளுசல். திருவடானைபதித்திர கல் மஞ்சரி; சர்க்கரைப்புலவரியற்றிய திருச்செந்துர்ப்பரணி; சீனிப்புலவரியற்றிய துறைசைக்கலம்பகம்; சர்க்கரை அருளுசலப்புலவரியற்றிய பொன்பேத்திச் செல்லியம்மை அரசல் முதலியன; சர்க்கரை முத்துருகப்புலவரியற்றிய செங்காலயிள்ளை மடத்தில் சிலபெற்றிருக்கும் *வைவாக்கடவுள் பதிக முதலியன; சர்க்கரை இராமசாரிப்புலவரியற்றிய மஞ்சக்குடி சொர்ணவல்லியம்மை பதிகம் முதலியனவாம்.

இவைவன்றிச் சட்டிக்கலிகளாலும் பிறவாற்றாலும் ஸ்பயர் மாத்திரம் தறியப்பதும் நூல்களாவன: சர்க்கரைப் புலவரியற்றிய திருப்புனவாயிற் பொணம். திருப்புனவாயிற் பள்ளு. புதுக்கோட்டை துரண்மனையிலுள்ள தாழிநாழூர்ந்தி மும்மணக்கோவை. சிங்கவனம் ஜெயந்தார் மெய்க்கன் கோபாலர் பேரிலியற்றிய சமாந்திரமலை. மங்கலக்குடிக் குறவஞ்சி. சர்க்கரை இராமசாரிப்புலவர், மஞ்சக்குடிப் பெருமாள்பிள்ளை பேரிலியற்றிய குறவஞ்சி முதலியனவாம். அன்றியுள்வர்கள் செய்த தனிச்செய்யுட்களும் ஐந்து சட்டிக்கலிகளுள்ளும் எண்ணி தந்தன இதற்கொடி தந்தன என்ப.

முற்காலத்துப் பிரபல வித்தவான்களாகச் சர்க்கரைப் புலவர் இருவருந்தன லேன்பது

இந்த மயூரிகிரிக்கோவையானேட்டுப்பிரதில் ௧10-ம் பாடலின் கீழ் இவையோன் மகிழ்ச்சியைக்கண்டோர் கூற்றாகவுரைத்து காண்க. பிரிவுடன் பதிதலைப் படர்க்கையாகவும் இவையோன் முன்னிலையாகவும் கூறினருமுளர்; அவர் திருச்செந்துர்க்கோவை பாடிய மூன்றாம் பாட்டொராகிய சர்க்கரைப் புலவரென்க; எனக்காணப்படும் குறிப்புளாயாலும்; இந்நூலிற் காணப்படும் குறிப்புக்கள் ஆசிரியர் காலத்திலேயே எழுதியதாக அறியப்படுவதானும் இந்நூலாசிரியராகிய சாந்துப் புலவருக்குத் தகப்பனொராகிய சர்க்கரைப்புலவரெயன்றியவர் மூன்றாம் பாட்டொராகிய

* இப்பதிகம் பொன்பேத்திச்செங்காலவிரப்பெருமாள் பிள்ளைக்குப் புத்திரப்பெறாக்க வேண்டிப்பாடியவன்ம புரிவித்ததாகும்.

இதுவேதமென்பதுவியந்தவேத்தின்வளங்குஞானக்கருந்துணர்ன்ருடிய நாநென்பது நான்கவியென்பது நாளிலத்திலைவர் சமாயுறற் [வாய் கோதில்வீரப்பெருமாள் செங்காலனுக்குரியமைந்தர் கொடுத்தருள்செய்கு மாநவத்துச் செங்காலவேள் சமாந்தில் வளருமென்கள் வயிரவழூர்ந்தியே, என்பதாலுமறிக.

சிறு சர்க்கரைப் புலவரும் பெரும் புலவராக விரும்புகின்றான். இவ்வுயிர்வருள் செய்துப்பா. ச. செம்பட்டினாலும் பட்டினங்களாலும் வலியுறுகின்றது. அவை வருமாறு

“செம்பட்டினத்தொழிபெயர்ந்தபொருளை மல்கினுள்ளோ
குணமனைச் செய்கவெனக்கடல்கும்

பா. ப. சன்செயுபுதியனத்தெழுந்தா. மா. ப. சன்செயுபு
திலகன் தருதிபெறச்சாற்ற

வெல்லமுத்துச் செ. ச. சன்செயுபுருட்டி. த. த. ச. சன்செயுபு
சன்செயுபுருட்டி. த. த. ச. சன்செயுபுருட்டி

ப. ப. செம்பட்டினத்தொழிபெயர்ந்தபொருளை மல்கினுள்ளோ
குணமனைச் செய்கவெனக்கடல்கும்

இவ்வைப்பாடலில் சிறுசர்க்கரைப் புலவரும் பெரும் புலவராக விரும்புகின்றான். இவ்வுயிர்வருள் செய்துப்பா. ச. செம்பட்டினாலும் பட்டினங்களாலும் வலியுறுகின்றது. அவை வருமாறு

இவ்வைப்பாடலில் சிறுசர்க்கரைப் புலவரும் பெரும் புலவராக விரும்புகின்றான். இவ்வுயிர்வருள் செய்துப்பா. ச. செம்பட்டினாலும் பட்டினங்களாலும் வலியுறுகின்றது. அவை வருமாறு

ல் எழுதினருப்பனா போக்கும்பொழுது. இப்போது இருதாந்தெழுபது வருடங்களாகக் கருதப்பட்டாலும் திருவாவடுதுறையில் பதினாறு வருடம் பட்டாசு வெழுந்தருளியிருந்த அம்பலவாண தேசிகரிடத்துச் சைவசங்கியாசமுர் சிவசைவம் ஞானஞ்ஞபயிச்சமும் பெற்றவரும். திராவிட மதநாபாலக சர்க்காராகிய சிவஞானமுனிவர் மாணுக்கரிலொருவருமாகிய பொட்டிக்கலைச் சுப்பியனையமுனிவர் காலம் இற்றைக்கு தூற்றிருபது வருடங்களாகுமென்று சென்னையப் பி. டி. டென்லீக் காலேற் றுமூசிரி பாகிய பஞ்சமநீமலாமஹோபாந்தியவர் (ப. வே. பாரிநாத ஐயரவர் கள்) தலைசைக்கோவை முகவுரை பிறகுறித்திருப்பதைக் கணக்கிடும்பொழுது பட்டம் ஒன்றுக்கு இருபத்துநாலு வருடங்களாவதாத் சார்க்காதேசிகருடனிருந்த சிவக்கொழுந்து தேசிகர் காலம் இருதாந்தைம்பது வருடங்கட்கு முற்பட்டதென்பது பெரும்பாலும் சரியாகவொருங்கலாகும். இவை சர்க்க. சர்க்கரைப்புலவர் எழுதிய கட்டுக்கவிதையில் “கதியாவதுபதி பதி சேதுபதி சித்தமகிழ் கணைப்பப்பத்தவாக்கி” என்றும் “சேதுபதி சித்தமகிழ் சர்க்கரைக்கவிராச சிங்க” மென்றும் “சேதுபதிவாசந் பிரபத்தவாக்கி” என்றும் பேர் குறிக்காமற் பொதுவாகக்காணப்படுவதன்றிச் சேதுபதிகளையே பாடிய தனிப்பாடல்கள் அகப்படாவிடினும், சர்சமயத்திற் சேதுபதிகள் சர்க்கரைப்புலவர் சொல்லிய கவியை மதித்துப் புகழ்ந்து பாட்டியதைக்கண்டு பொறுமைகொண்ட சவ்வாதுப்புலவர்” “சர்க்கரை தொண்டைமட்டுஞ் சவ்வாது கண்டமட்டும். எனக்கேட்ட சர்க்கரைப்புலவர். “அதுவும் அந்தயமட்டுத்தானே” என்றனர். எனவழங்குஞ் சாதுரிய வசனத்தால் (அந்த மட்டித்தானே என்றது கண்டமுற் தொண்டையும் ஒன்று என்பது.) சர்க்கரைப் புலவருந் சவ்வாதுப்புலவரும் ஒரு காலத்திலிருந்த வரென்பதும். சவ்வாதுப்புலவர் கிளையாளன் சேதுபதி ஒருநாயகன் எனப்பாடிய தனிப்பாடலான் இவர்களை யாற்றித்த சேதுபதிகள் கி. பி. 1645-முதல் 1670-வரை மல் அரசு புரிந்தவரென்று செத்தரிழ்ப்பத்திரிகைத்தொகுதி 2-பகுதி 2-ஆம் அறியப்படுகிற குரதநாத சேதுபதியாகிய திருமலைச் சேதுபதிக்கொட்பதும்; இவர்கள் காலத்தில் இருந்த புலவர்கள், மிதிசைப்பட்டி அடிகைய திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர், அரிநாத கவிராயர், படிக்காகப் புலவர், என்பது தனிப்பாடல்களாலும், ஒருதுறைக்கோவை, தளசிக்கமலை முகவியவற்றினுந் தெள்வாய் விளங்குவதன்றி, எங்கள் குடும்பத்தவர்களுள் ஆதியிலிருந்தவர் கெட்டிமலைச் சர்க்கரைப் புலவர் என்று இற்றைக்கும் வழங்கிவரும் வழக்கத்தாலு மற்றொரு சர்க்கரைப் புலவரும் பிரபலமுள்ளவராக பிற்காலத்தில் இருந்திருக்கலாகுமென்றே தோற்றுகிறது.

தெட்டி மாலைபெற்ற வாலாறு.

குறிகள் கம்பாமாயணத்தில் உள்ளவையெல்லாம் பிச்சுக்கித்து
வருப்பினாறு ஆறமர் கடலை என் னிருந் னொரு சமயத்தில் எப்படிச்
சென்றிருக்கின்றது. அதாவது பிச்சுபதிகள் வினை. இப்படிச் சென்றானா
ருந் திருத்தபடியே போவமுத்து செதுபதிகள் இருந்த ஆசனத்
தில் சிட்டுவார் என்கின்றும். கண்டி வியப்பற்ற ஆசர் மெல்லமுத்தப்பாது
மாமண்டபத்தில் விளையாத ஆலக் கரித்திருத்த தெட்டிமாலைகள் ஆறு
மங்கிப் படித்தல் விழுத்தலையால் ஆனமுதல் ஆம்மாலைமையே விரு
பாத வாய்த்து. இம்மையணப் பிச்சுகைம் தெட்டிமாலைச் சர்க்கரைப்புவ
வர் எனப்பட்டிருத்தல். ஆங்குடிச்சொல்லு. சர்வமாளியபாத ஆர்த்
தலென்றுச் சுதப. இது "வந்தெஜ்யபாசக விளாமாயணத்தில
வாழ் தெட்டிமாலை மருவிட்டிருவிட்டு வழுவாது கழுவாது வாசாய
கொகையாய்ச் சித்தைச் செவ சற்றுமலையாது சுதபலிலே செய்யும் பி
ச்சுபதிகள். செதுபதி சித்தமகிழ் சர்க்கரைக்கவிராச சிங்கம் பாடுமழு
மம் 'ரூபம்' என்கும் சிட்டுக்கலியா லத்தெர்வாய் விளக்குகிறது.

இவ்வன்றியம் சிறுசம்பையர். சூழிர், பாகனார் முத்தாகிய கிராமம்
கடல் மானியத்தால் மலந்தாலத்தில் மகமையும் பெற்றிருப்பினும்.
தலை என்ன இன்ன கால்களில் இன்ன இன்ன செதுபதிகளால்
இன்ன இன்ன புலவருக்கு கொடுபட்டனவென்று புலப்படவில்லை.
ஆனாலும் இரதநாதசெதுபதியை காலத்திலேயே சிறுகம்பையூரில் மானி
யம் விடப்பட்டதென்பதும். ஆதிதெட்டிமாலைச்சர்க்கரைப்புவவரை அந்
நூலாசிரியர்க்கு "வதவிடமாகக் கொண்டனென்பதும், சிறுகம்பையூர்
மானியமாகிய கோணச்செய் ஆவ்வுரிஞ்ஞன் சிலங்களைப்பார்க்கிலும் அதி
சுயப் பிச்சுசென்றென்று சிலச்சொல்லியதைச் கேள்வியுற்ற சர்க்கரைப்
புவவர். "கும்பாஸையாலிவந்தன்? கம்பையூர்ச் கோணச்செய்வியாவதி
ன்? சர்க்கரைக்குச் சர்க்கரைக்கு" எனக்கூறினென்பதாலும் விளங்குகி
றது. இத்தகாத செதுபதிகளையன்றியவர்கள் வர்வந்தசெதுபதிகளும்
சர்க்கரைப் புலவர் வர்வந்த புலவர்களுக்கு மானியமும் மகமையும் கொடு
த்து அளித்தவர்களுள்படது கி. பி. 1795-ல் இருந்த முத்துமுருகப்
புலவர்பேருக்கு கொட்டப்பட்டனம் தாலாகா கிராமங்களில் மானிய
சுதந்தம் ஏற்பட்டிருப்பதாலேயே யறியலாகும்.

இத்தகாத செதுபதிகளாற் பெற்ற மானியமகமைகளுக்கும் அவர்கள்
வந்த செதுபதிகளாற் கொடுக்கப்பட்ட மானிய மகமைகட்கும்

பாதிபாது பட்டமழும் சிவையாலிடினம். இவ்வுகா கச்சுபுபின் சச்சா
 னா ன் றிந்துவைவாபாந தேவாவாகன் கொடுத்த கோடகுடி கொந்த
 மான் வயல் என்னுங்கிராமங்களின் சர்வமானியப் பட்டயத்தால் ஆதி
 கொட்டிமலைச் சர்க்கரைப்புவவர் கடைசியாயிருந்தகாலம் இன்னதெ
 ன்று அறிவிப்பதிகின்றது. அப்பட்டயமாவது:—

ஸ்தூலிஸாவிவாலுநுஸகாஷ்டு தகனநயந இரண் மேற்
 செல்லா ன்ற சச்சாமலம்வரச்ச ச்சில் வருஷ குதுவில் சார்ந்
 திரை மாசத்தில் சோமவாழும் புனர்பூசுச்ச்ச்சிமும் சித்தநாம
 ப்யாகமும் பாலவாக ணமும் கூடிய சபதினத்தில் தேவை நகராசி
 யன். ராமாச்சவா, சாரியது ச்சன். சிவபுறாது ச்சன். ப ாற
 ச்சகரன் ப ாசு தேசசிங்கம், இரவிசுலச்சகரன். சொரிமுத்துவன்னி
 யன். அரிபாவிர் தனலிபாடன். வாக்குத்தப்புவாக்கண்டன். பட்ட
 மானங்காத்தான், துட்டாயர்கண்டன். புலனைகவீன். வீரகஞ்சகன்.
 வீரவளநாடன், வீரமார்த்தாண்டன். பாத்தவீத்தியாநான தியல்வீத்தியா
 நான ப ானலிபாடன், அரிகொலசகரன். அத்தமபாகண்டன். சாடிக்கா
 ண்கண்டன். சாத்திரோகிகள் ிண்டன். பஞ்சவன்ன மாகுத்தன்
 ப ாக்கு வாக்கண்டன். கொட்டமடக்கிவைபாநி. நாராயணன் இவ்வி
 டாவடி ிரித்தேதுவார்கண்டன். இளஞ்சிங்கம். தனஞ்சிங்கம். பவசமன்
 னர் சிங்கம், துணை ராயன். தூற்றிற் பாச்சி. சுடவிற்பாச்சி. மதப்பில்.
 வணங்காப்புலி. வன். * ருப.லிங்கயீதம், னியாரட்டங்குவித்தூர்நான்.
 மேவலர்கள் சோளரி, மேவலர்கள் வணங்குந்ருதாளினுன். வீரகெம்
 ிரன். தொண்டித்துறை காவலன், துரககெவெத்தன். அநமகே,
 னன். கொடைக்குச் கர்னன், பரிக்கு நகுலன், குன்றனாயமேருவிற்
 குன்றுவளை குளில் பொறித்தவன். திலகததுன் மடமாநர் மடலெழுந
 வருசுமுகன், விசயலகாக்காத்தன். சகலகலை விற்பன்னன் காமினி
 கந்தர்ப்பன், அட்டசிக்கு மனோபயங்கா துட்ட சிங்கிதகிட்ட பரிபாலன்.
 வீரதண்டை சேமத்தலை விளங்குந்ருதாளினுன், சேதகாவலன், வாமா
 திபனான துகழ்க் கூற்றத்துக்காத்தூரான குலோத்துங்க சோழசுலுர்
 க்கீழ்பால் வினையாதகண்டன், ஹிரணியிகர்ப்பயாறு ரெகுநாததேவர் மரு
 மகன் செம்பிநாட்டில் திருவுத்த கோசமங்கைவிலிருக்கும் சடம்பதேவர்
 புத்திரன் விஜய மருநாந சேதுபதி சகோதரான புத்திவாயிபாநதேவ
 ராலர்க்கு கிடாத்திலிருககும் சாந்தாபின்னா புத்திரன் ராமாயணப்பீசங்
 கர் சர்க்கரைப் புலவருக்கு ராமசுவாமி சச்சித்சில் தேதபாரகரும் இய
 வினா காதகத்தமிழ் வித்தியாநாருங்கூடிய சபையில் ராமாயணப் பிர

* இது சேதுபதியவர்கள் கையெழுத்த.

சுந்தரத்தால் பாசாதி ராசா பட்டாபதிஷெற்றில் எட்டிநாட்ட
கிராமமாகது, வெள்ளாம்பத்தில் சாத்தனி வயலுக்கும் எம்பர் குளத்துள்
சாதுக்குள் தெற்கு. மஞ்சக்குடிப்புரவாகிய விலையன் வயலுக்கும். கீழ்க்
காலணுக்குக் கிழக்கு. வித்தகுக்கு மேற்படி புர்பு புரவாகிய பொத்
தையன் வயலுக்கு வடக்கு. ஆசான் வயலுக்கும் எம்பர் குளத்துக்கும்
மேற்கு. ஆக இத்த நான்கெல்லவென்குட்பட்ட கோடகுடி கொத்தாலம்
வயல் பஞ்சை புஞ்சை மாவடை மாவடை திட்டித்திடல் கோல்கோக்கிய
மம். கீழனுக்கிய கிணரம் மும் பாசி முதலாகிய குடி. படை. பன்னாப்
பறை. இறைவரி. மூலம். மூலம். சகல சமுதாய வளப்பிரியோசனை
இதி மூலம் வளப்படுபவானது ஆலம் பிர்மபுரம். வகுமென்று சொல்
வப்பயம். குட்டையாக தென்னாதிபங்கலுக்குப் தானலிச்சி மங்களுக்கு
பிரயாகியமாக சுத்திநார்க்க சுத்திப் பிரவேச புத்திர பொத்தி பா ம்
பம். பாச சகுலாசியமாக வண்டலபலித்துக்கொள்ளலம். இத்த
கிராமத்துக்கு பாதுமொருவர் பரிபாலனம் பண்ணினபேர்கள் காசியிலே
மம். மந்திரப் புணர் பண்டல்கள் லேயும். பெரியோர்கள் சுத்தானம்
கரிலேயும், ராமசுவாசி சரித்தி ம்களாகிய இராமாயணத்தைக்கேள்வி
ரானவர் எம் வத்தம் பல நூலையடைவார்தலோ ஆக வ்பு. நூலையடைவா
ராகலம். இத்த கிராமத்துக்கு அழகிம் பண்ணினவர்கள் ராமசுவாசி
சரித்தி நூல பகத்தியமாக இனந்தவர்கள் பாகிண்ட கொடித்திலேயும்
கந்தைக்கலையிலேயும். கீழ்க்காடிக்கலையிலேயும்; ராமபுத்தையும்; சிவ
புத்தையும்; இத்தகை பண்ணின நோஷத்திலேயும் அடைவாராகலம்.

திறலம் பிலிராம வென்றோ ரும்பர்

பிறவ ரென்பது சிச்சய மாநலான்

மறவின் மாக்கடை கேட்டவர் வைகுத்தம்

பெயர் ரென்பது பேசைச் சேவண்டிசோ. என்பதாம்.

இலகி. பி. 1711 ல் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால் சர்க்கரைப்புலவர்
குருநாதசுபுரிகளுக்குப் பின்னும் சக வருடம் வரைவிலும் இருந்து
பாசுபெய்கிறது.

இவது ஆசிரியாகிய சிவக்கொழுத்து தேசிகர் கி. பி. 1658-ல்
இருத்ததாகக் கருதப்படுவதால், அவரிடம் கல்விகற்று முற்றியபின்
இக்குருநாதசுபுரிகளின் ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலே நான் இவர் சமஸ்தான்
நான் வித்துவானாக வந்திருக்கவேண்டும். அப்பொழுது சமஸ்தான் வித்து
வான் ஆண்காலத்தில் இவருக்கு வயது இருபத்தைந்து வைத்துக்கொண்
டாலாம். இக்கப்பட்டயம் பெறப்பொழுது எழுபத்தைந்து வயதுக்கு
திறமாதிருந்திருக்க வேண்டியென்றே சொற்றுகிறது. இவ்வளவு
முதிர்ந்த வயதில் இராமாயணப் பிரச்சுக்குசெய்து இத்தகைய நன்

கொடை பெற்று வின்பது இக்காலத்தவர்க்குப் புதுமையாகப் பாணப் படினும், நற்போதிருக்கும் முற்காலத்திய முதியவருடைய தேகபலத்தை நோக்கும்பொழுது அக்காலத்துத் தொண்ணூறு வயது வையிலும் இருந்ததாக அறியப்படுகிற இவர் திடசரீரியாத இருந்திருக்கக்கூடுமென்றே சொன்றுகிறது. அன்றியும் செட்டிமாலச் சர்க்கரைப்புவவர் தொண்ணூறு வயது வையிலுந் திருநாடுவன்பது * காமுருமையறிந்த வனும் தாறு வயது வையிலுந் திருநாவருமாகிய அவர் மனைவியாலறியப் பட்ட கர்ணபம்பரைச்சேகியாகும்.

இஃது இக்காலமாக நற்போதப்பட்டமு வருடம்சக்குமுன் கி. பி. 1761-ல் சர்க்கரைப் புலவர் முழைக்கப்பட்டபடி. அன்றேதந்தியத்தரு முழைக்கூற்றந்து விவாசன்குலத்தவர்களை அவர் குமாராகிய முத்து முருகப்புவவருக்கு மகமைப்பட்டபொன்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்பட்டயமாவது:-

ஸுபுதுஸாஸு வாஸுதஸாஸுஷுத் தகஸுதுயிஉ கஸ்யாப்யம் சதஸுஸாகஸிக இயின்மேற்செல்லாரின்ற லிங்கிமனூ மாசிமீயசக கிருமீழலைநாட்டுப் பிள்ளாமார்சர்க்கரைப்புவவர் குமார் முத்துமுருகப்புவவருக்கு மகமைப் பட்டபயம் பண்ணக்கொடுத்தபடி முழலை நாட்டிச்சககம்பாடி நாட்டிப்பிள்ள

* இவ்வரலாறு வருமாறு:—இது சேதுபதிகள் சர்வமானியமாக வயத்திழக்குடிக் கிராமத்தின் குளக்கால் சம்பந்தமாக ஏற்பட்டமனத் தாங்கலால் அதற்கு அயற்கிராமத்தார்கள் புலவர் வீட்டைக் கொள்ளையடிக்கக் கருதியிருந்ததை யறிந்த ஆதி செட்டிமாலச் சர்க்கரைப் புலவருடைய பெளத்திரர்கள் வீட்டிலுள்ள பண்டங்களை யெல்லாம்வீட்டுப்பறத்திலுள்ள கொல்லையிற் புதைத்துவிட்டுத் தமது பாட்டியாகிய கிழவியைவீட்டிலிருத்தி அயல் ஊருக்குப் போய்வீட்டார்களென்றும், அச்சமயத்தில் கொள்ளையடிக்கக் கருதியவர் வந்து வீட்டில் யாதொன்றுங் காணப் பெருமையால் கவற்சிகொண்ட பேர்களுள் ஒருவன் வெறுங்கையை வீதிக்கொண்டு போகிறதா; இதோ அடிக்கியிருக்கும் எடுகளிலாவது ஆளுக்கொன்றை எடுங்கள் என்று சொன்னதைக்கேட்டிருந்த கிழவ், எதப்பொருள் போனாலும் நம்பிள்ளைகள் தேடிக்கொள்வார்கள் அந்தப் பொருளைத் தேடிக்கொள்வதற்கு எதுவாயிருக்கும் இந்ந் எடுகள்போய் வீட்டால் யாது செய்வார்கள்? நம்பீட்டிற் பலபேர்கள் வந்து எடுகள் எழுதிக்கொண்டதாலம்போக, நம்பிள்ளைகள் அயலார் வீட்டித்தினை யிற்போயிருந்து எழுதிக்கொள்ள விரும்பினும் கிடைக்கக்கூடியதில்லையென்றெண்ணி எடுகளை யெடுக்க முயன்றவர்களைக் கூப்பிட்டு வீட்டிலிருந்த பண்டங்களைப் புதைத்து வைத்திருக்குடத்தைச் சொல்லி வீட்டாளனென்றும். அப்போது ஒருவன் கையில் ஒரு எட்டையெடுத்துக் கொண்டபோக விரும்பியதைக்கண்டு அவ்விட்டைத்திருகிப் பறித்துக் கொண்டானென்றும், அந்த எடுதான் இப்போது எங்கள் வீட்டிலிருக்கும் கம்பராமாயணமென்றும், இப்போது எங்கள் வீட்டிலிருக்கும்முதியவர்கலால் விளங்குகிறது.

பயன்பாட்டில் உள்ள இவ்வுத்தரம் சென்றவாழ்விடம் காட்டுப்பிள்ளைமாடு
வாழ்விடமாகும். ஆம்சக்தி தாண்டவக வாய்வன் குதாந் வீதம் மகனாய்
பட்டயம் பண்ணத்தொடுக்கேறம்.

[illegible]

உய்யுதற்குப் பொருள் செய்துத் தொகைகள் செய்யப்படுகின்றன. வீரப்பெருமான்
 பிள்ளை, திருவள்ளூர் பிள்ளை, திருவெப்பிள்ளை, திரிபுத்தூர்ப்பெருமான்
 பிள்ளை, தருமபுரம் பிள்ளை, சகலபிள்ளைப்பெருமான் பிள்ளை, ஆவ
 னைப் பெருமான் பிள்ளை, பெரிய நாயுடு பிள்ளை, துண்டினை வீரப்பெருமான்
 பிள்ளை, சீகரபுரத்தினர் சிஞ்ஞப்பிள்ளை, வேங்கப்பிள்ளை, காணாது
 கொண்டாடப்பிள்ளை, துண்டிச்சுவர் சாதப்பிள்ளை, பாக்கம் மணவாளபிள்ளை,
 சிவபுஷ்பம் செம்பாவனர் தருக்கப்பிள்ளை, மணவாளபிள்ளை, வீரப்பெரு
 மான்பிள்ளை, வெட்டையனம் மாந்தட்டியா வீரப்பெருமான் பிள்ளை,
 விருத்தூர் வைகப்பிள்ளை, சார்ச்சுவரை மணவாளபிள்ளை, பாண்டியா
 பிள்ளை, ஆவாறு பிள்ளை, ... மயிள்ளை, தெப்பிவரை வீ
 ரப்பெருமான் பிள்ளை, வெள்ளைப் புழக்கப்பிள்ளை, நீட்டாப்பிள்ளை, சிறுவரை
 மயக்கப்பிள்ளை, ஆவாறு வீரப்பெருமான் பிள்ளை, சாக்கரமுடி கொண்டா
 பிள்ளை, வேட்டையார் ... .. பிள்ளை, கொடிக்குதும்
 மகையப்பப்பிள்ளை, வேங்கட மயிள்ளை, பெரியநாயுடு பிள்ளை, வீரப்பெருமான்
 பிள்ளை, ஆவாறு மயார்ப்பகாவில் அம்பலத்தாடு தம்பிரான் அவர்கள், சா
 மயக்கப்பிள்ளை, சிவப்பாத்தான் செருவைகாடன், ஒச்சூர் சின்னம்பலகா
 டன், கட்டையனம்பலகாடன், பொதுவைக்கூர்ச் செருவைகாடன், ஆலத்தூர்
 ... .. பொய்யனார் அழகப்பிள்ளை ; இவர்
 கள் கொட்டிக்கு வெள்ளூர் மானை நாட்டுக்கணக்கு, குப்பையன்
 வைக்கெட்டெழுத்து திச்சப்படிக்குச் சந்திராதித்திய பிரிவச புத்திய
 பெருந்திரபார்ப்பரிமமாகப்பெற்றுக்கொண்டி சகமேயிருக்கக்கட வராக
 டன் திச்சப்படிக்குச் * நெங்காலபிள்ளை.

* தீவர். சிடுவெண்ணெய் கல்லூர்ச் சடையப்பவள்ளலைப் போல
பவயிர்க்கால சிடுந் தண்டியாசுதங்குத் சம்பாநெல். லறுப்பிய பெருஞ்
தெவ்வர்.

இது, கொட்டாசு கண்டியார் கோனுக்குச்செட்டிர் கொடுத்த பண்புஞ் செட்டாமரைக்கண்ணன் னன்பாலோர்பின்னா செட்டாலனென்றோ டிகாடுவென்னப் பல்வினாழ்நன்மற் றவன்குலத்தின் உக்காரச னாவலிவர்கான் மீழலில்வாழ் பவையர் என்னு மீழ லிச் சககத்தான் விளங்குகிறது.

இந்த மிழலைச்சதகம் சர்க்கரைப்புலவரே பாடினதென்பது.

“தருதஞ்சை வாழுப் பா தாபசிங் கேந்த்ர தருமன்மெச்சம்

வருமணி மாமுத் திரைவேங்க டாசல மால்சம்ப்ரதி

நரதுங்க பாலக மாணிக்க வேள்கபை நாளையிலே

உணாசெய் மிழலைச் சதகத்தைச் சர்க்கரை யோதினனே”

என்பதானுந் தெரிகிறது. தஞ்சை பிரதாபசிங்கு மஹாராஜா கி. பி.

1735 முதல் 1763 வரையில் இருந்ததாகத் தெரிவதால் மேற்கண்ட பாச

னாப்பட்டயத்திற் குறித்தகாலத்திற்கு மொத்ததாகும். அன்றியும் கி. பி.

1711-ல் சர்வமானியப்பட்டயம் பெற்ற சர்க்கரைப்புலவருக்கு அக்காலத்

திலேயே 75 வயது இருக்குமென்று கருதப்பட்டமையாலும், அவரே

பின்னும் 50 வருடங்கழித்து மிழலைச் சதகம் பாடியரங்கேற்றினாரென்

பது கூடாமையாலு மிழலைச்சதகம் பாடியவர் பின்னிர்ந்த சர்க்கரைப்

புலவரென்றும், இவரே சாந்துப்புலவருக்குச் சந்தையென்றும் விளங்கு

கின்றது.

இது 1801-ல் மருதுபாண்டியன் பகைவராத் பிடிக்கப்பட்டதைய

றிந்துதுக்கசாகரத்தில் மூழ்கினவராய்ச் சிறுகம்பையூருக்குப்போனவுடன்

சிவபதமடைந்த சாந்துப்புலவருக்குப் பின்னும் அவர் தகப்பனார் சர்க்க

ரைப்புலவர் இருந்தார் என்று அறியப்படுவதற்கும் ஒத்ததாகவிருக்கிறது.

இந்தப்பட்டயம் முத்துமுருகப்புலவர்பேராலிருப்பதைக் கருதும்போது,

சர்க்கரைப்புலவர் தாமே தம் பிள்ளைக்குப் பாசம் ஒதுக்கிக் கொடுத்து

விட்டு இளைய மனைவி குமாரராகிய முத்துமுருகப் புலவரிடத்தில்

கோட்குடியில் இருந்தகாலத்தில் மிழலைச் சதகம் பாடிப்பட்டயத்தைத்

தன் இளைய மனைவிபிள்ளை பேருக்குச் செயலித்திருக்கலாகுமென்று

விளங்குகிறதுடன், சாந்துப்புலவர் சகோதரர்களாகிய சீனிச்சர்க்கரைப்

புலவர், சீனிப்புலவர், முத்துமுருகப்புலவர் முதலியோரேயன்றி இவர்

கட்கு முன்னும் சீனிச்சர்க்கரைப் புலவர், சீனிப்புலவர் என்பவர்

இருந்ததாக அறியப்படுவதால், அவர்களே ஆதிநெட்டிமலைச் சர்க்கரைப்

புலவர் குமாரர்களென்றும் அவர்களுள் சீனிச்சர்க்கரைப்புலவர் குமா

ரரே மிழலைச்சதகம் பாடிய சர்க்கரைப்புலவரென்றும், அந்தச் சீனிப்புல

வரே திருவாவடுதறையில், பன்னிரண்டாவது பட்டத்திலெழுந்தருளி

யிருந்த திருச்சிற்றம்பலதேசிகரிடத்து ஞானோபதேசம் பெற்றுத் துறை

சைச்சலம்பகம் பாடியவரென்றும் கருதப்படுகிறது. இது மயூரகிரிக்

கோவை 510-ஆம் பாடலின் கீழ்க்கண்ட குறிப்புரைக்கும் ஒத்ததாகும்.

இத்துணையுங்கூறிய வாற்றால் இந்நுலாசிரியராகிய சாந்துப்புலவ

ருக்குத் தகப்பனாராகிய சர்க்கரைப்புலவரேயன்றி முன்றும் பாட்டனாரா

விப சர்க்கரைப்புலவருள் ஒருவரிருத்தாரென்பதும், இராகுநாத சேதுபதி
சுந்தர முதல் அயர்க்கர் வழியுடைய சேதுபதிக்கும், ஆதி வெட்டி பாலைச் சுந்தர
புலவரும் முதலாக அவர் வழியுடைய புலவர்களை ஆதரித்து வந்தார்களெ
ன்பதும், இப்புலவர் மரபில் முன்னும் பின்னும் பல பெரும்புலவர்கள்
தோன்றியிருந்தார்களென்பதும், சேதுபதிக்குக் குருபட்டமாய் விளங்
குந் திருக்காலாகப் பார்ப்பதற் திருவாவதராதை யாதீனமே அச்சேது சு
ந்தரான வித்துவானுடைய அறிச்சுரைப் புலவர் காலமுதல் அவர் வழித்
தோன்றிய பெரும்புலவர்களையுஞ் சீரெப்புலவர், சளிச்சர்க்கரைப் பு
லவர் முதலானவர்கட்கும் அன்னமும் ஆடையும அருத்தமிழ்ச் சுலபுந்
தொன்னமும் ஆவந்த உதன்புரிந்து வந்ததென்பதும் கன்குணமாகும்.

இந்த வெட்டிபாலைச் சுர்க்கரைப்புலவர், ஆதியில் ஏறுகல்பழநிப்
புருத்தான னும் இயற்பாயினான் புலவர்களைப்பொழுது நுகர்கல்ப
ழநிலும், தர்ப்புரினும், கோடகுடியிலும், பண்டைச்சாலத்துச் சேதுபதி
சுந்தரனாக அக்கப்பெற்ற பாரிபமகமைகளையே சுவனாதாரமாகத் துபத்துச்
சுந்திரென்பின்றனர்.

சேது சேது பாண்டி வரன்னு முய்வத்தர்களுக்குப்பின் செந்திரித்
பாண்டிவத்தர்க்கு மாநிரித்தவருள் இத்தகையவன்னைபயுடைய சேது
பதிகள் திருமரபு நீழிவாற்கு.

இத்தாலாகிரியாகிய சாந்தப்புலவருக்குப் பிதாவாகிய சுர்க்கரைப்
புலவர்பயன்றி இவருக்கு மூன்றும்பாட்டொராகிய சுர்க்கரைப் புலவருள்
ஒருவருண்டன்பதை உரிவிக்கு மெத்தமாக இவர் முன்னோர் வரலா
றுஞ் சுருங்கக்கருவென்கிய தின்றமையொரு திருத்தமையானும், ஆதி
சர்க்கரைப்புலவரைத்தவி, அவர்வழியுடைய மற்றப்புலவர்களுடைய பெயர்
களையும் தரிமூலகம் அறிவாவிருத்தமையானும், அவற்றைத் தொகுத்து
இவ்வரலாற்றுடன் ஒருவாறு முடிவினை.

இவற்றித்துள்ள காலவளவு முடிவியற்றிப் பதேனும் தவறுகள்
குக்கவுங் கடமாதலாற் சுலபியறிவுள்ள பெரியோர் அவற்றை நமனைக்குத்
தெரிவிப்பார்களாயின், இரண்டாம் பதிப்பில் அவர்கள் திருத்தியவாறு
அவர்கள் பெயருடன் பதிப்பித்தலன்றி, அவர்கள்பால் எப்பொழுதும்
சுன்றிபாராட்டவும் கடனாய்ப்பட்டிருக்கிறேன்.

இங்ஙனம்,

கோடகுடி, சே. சுர்க்கரை இராமசாமிப்புலவன்.

க ண ப தி து ணை,
வேலுமயிலுந் துணை.

மயூரகிரிக் கோவை.

கா ப் பு .

வேண்பா.

பூமான் மருவும் புயன்மருகன் விண்ணாவர்கள்
கேமான் மயூரகிரிக் கோவைசொலந்—நாமுதவும்
பிந்தா வளமுகவன் பில்லார்க்குச் செய்யுமொரு
தந்தா வளமுகவன் றுள்.

முதலாவது—கைக்கிளை.

கா ட் சி .

கட்டளைக்கலித்துறை.

பூமேவு பொற்பிடி சிங்கங் களிறம் புலிபசும்பூங்
காமேவு மான்கொண் டொருதோகை யன்னத்தின் கண்ணுற்ற
நேமேவு முல்லை மருநேந்தப் பன் போற்றுஞ்செவ் வேள்கமலத்ராற்
மாமே வியகுஞ்ச ராசனச் சோலை மயில்வரைக்கே. (க)

ஐ ய ம் .

பாய்தந்த கோட்டுத் தகரான் மயூரப் பருப்பதத்தான்
முய்தந்தை யோதந்தை கண்ணுன சந்த்ரோ தயப்பகையோ
வேய்தந்த தோகை மயிற் பகை யோசெங்கை வேலெடுத்துக்
காய்தந்த காலத்தி லூர்கொண்ட தோவிடங் காதலிக்கே. (உ)

து ணி வு

திரைமேலுள் ளாரெனிற் கைமல ரிங்கில்லைச் செம்மலைநாண்
டரைமேலுள் ளாரெனிற் கான்மல ரங்கில்லைத் தானடித்த
வரைமேலுள் ளார்பனி வேலான் மயூர வரையினிற்பத்
தரைமேலுள் ளாரிவர் வெண்பிறை மேன்முத் தரும்பியதே. (ங)

கு றி ப் பறி த ல் .

சுரரு மறையவ ரும்வருந் தாமற் சுரும்பைநஞ்சந்
தரரு நிலாவு மடாமன் மயில்வரைச் சாமிக்கன்பா
முரருமல் லாரும் பெறும்பேற்றின் மான்விழிக் கடுத்தவாற்
பாரும் பரையுந் தொடுஞ்சம் வான்சதைப் பாலதுமே. (ச)

கைக்கிளை முற்றிற்று.

இரண்டாவது—இயற்கைப்புணர்ச்சி.

இரந்துபின் னிற்பற் கேண்ணல்.

பொன்னுங் கரும்பொன்னுங் கல்லுந்தம் மாற்செம்மை பூனுமிந்த
மின்னுந்தம் மாற்செம்மை யென்றனக் காயுறல் வேண்டுநெஞ்சே
பின்னுந் துவிதமி லாவேண் மயூரப் பிறங்கலுக்கே
யுன்னு மருந்து மணியுந் செய்யுள்ளை யொன்றில்லையே. (ரு)

இரந்து பின்னிலை நிற்பல்.

பூவடு கான்வெட்டி வேருறச் சாய்த்துப்புத் தேனயில்போன்
மாவடுக் கண்டகண் வண்டென் மனத்தா மரைக்குறல்கிக்
காவடு தோகை மலைத்தேனுக் காசையைக் காட்டிநின்றாய்
நீவடு கோதமி மோபுளி தோகை நெடுமலைக்கே. (சு)

இ து வு ம து .

கையன்றி மெய்யறி யான்கொடைப் பாலிற் கவிஞர்தம்பான்
மெய்யொன்று சங்கர லிங்கத் தபோநிதி வேண்டுஞ்செவ்வேண்
மையொன்று தோகை மலைமயி லேமன் மதன்சமரி
லெய்யென்று வேலெறிந் தென்னோ பராமுக மெய்தினையே. (எ)

முன்னிலை யாக்கல்.

சுவனையின் மீதுசங் கொண்டபி ரானுக்குங் கோட்டொலிதங்
சுவனையின் னுக்கு மருகன் கணவன்குன் றக்குடிமேற்
சுவனே பகையென்று கொய்யிர்பங் கந்தனைக் கூடிவீர்தாங்
சுவனையு நீத்தெனக் கோதனி நின்றனிர் கோகிலமே. (அ)

வண்டோச்சி மருங்கணைதல்.

லான்மறந் தாலு மெலர்மறந் தாலு மலர்ப்பதத்தை
நான்மறந் தாலுந் தடுத்தாந் குகன்மயி னாகத்திலே
கான்மறந் தேகுழற் கான்ரேடி யோடுங் கரும்பினமே
நான்மறந் தார்க்கென்னைம் பாலேட்டி லாசை நாவலுங்களே. (க)

மெய்தோட்டேப் பயிறல்.

சாரிக்குத் தாவடி யிட்ட தளிசொல்லுந் தண்மலர்க்கா
வேரிக்கு வான்பரி செல்லா மயிலயில் வேள்வரையீர்
பாரிக் குடத்திற் களப மடைப்பதும் பங்கயத்தின்
வாரிக் கருமையைக் காட்டு வதுமென் மலர்க்கரமே. (க0)

போப்பா ராட்டல்.

நின்னய மொன்பது மெட்டுஞ்சத் தாகி நிறைந்துபடாம்
வன்ன விகாசப் பொருண்மாற்றுங் கந்தன் மயில்வரைமேற்
கன்னமு லாங்கண்ணி சொங்கை குறித்தயன் கைப்பழகிச்
சொன்னகடம்பின்னல்லோரையும்பெற்றுவின்குற்றியதே. (கக)

இடம்பெற்றுத் தழால்.

தூண்டிய வாசியும் வாழும் பதமுஞ் சொலேற்றகரார்
வேண்டிய நல்கு மயிலார் மயில்வரை மேன்மருது
பாண்டியன் பொய்கையுங் கிழ்பாற் சவுக்கையும் பைம்புயல்க
ளீண்டிய காவு மினிப்பா நினிப்பா நிதழுமுதே. (௧௨)

வழிபாடு மறுத்தல்.

வருவா நிவர்தின்ற யானுமில் லூரண் மறுத்திடற்குத்
தருவா ரலர்சண் முகவேலன் றேகையஞ் சாரலிழ்பூங்
கருவார் புனக்கொடி யாரிடஞ் செல்லல் கருத்தென்பர்வே
ஞருவா ரெதிர்நிதி லென்கொடி யாரிட முன்னிடமே. (௧௩)

இடையூறு கிளத்தல்.

கரிப கொடியிடம் போதனன் றன்று கனக்குழைநிற்
கரிய தருவன் குகன்கந்தன் றேகை யணிவனாமேற்
பரிய மருளென வந்தேற் கமுதப் பெருங்குடம்விட்
டுரியதென் றேருஞ்சங் கைப்படுத் தீர்நெஞ் சுலவுறவே. (௧௪)

நீடுநினைந் திரங்கல்.

குடன் மதனன் கரும்பிது நானறிற் றோமதென்றோ
வாடல் புரிந்த கயறந்து நன்மதி யார்மரபிற்
கூடறந் தாற்கும ரிச்சேர்ப்ப னென்றுமண் கூறுமென்றோ
நீடல் விதியு மயின்மலைத் தேவு நினைந்திலவே. (௧௫)

மறுத்தேதிர் கோடல்.

பொன்னுண் டிருக்கு மிறைவர் முறுக்கும் பொறுப்பதின்றே
கன்னுணக் கால்வைத்த மாயோன் மருகன்கு கன்சிகண்டி
முன்னுண் மலையி லுயிரினு மிக்கு மொழியவுள்ள
தென்னுண் வடமலை வின்னாண் மாயின தின்றெனக்கே. (௧௬)

வறிதுநகை தோற்றல்.

தேனாறு பாயுங்குன் றக்குடி யான்முன் சிகண்டியுஞ்சு
ருனாறு வேலு மனமாக்கி னீரென் றுரைத்தவன்றே
வானாறு தோயு மதியங்கொல் லோமுத்த மால்கொல்லோ
கானாறு பாய்முல்லை கொல்லோவறிதிங்குச் சுண்டனனே. (௧௭)

முறுவற்குறிப் புணர்த்தல்.

சேவ லுடையில் லதுமுதன் மாத்நா சென்றதுமுன்
காவல் புரிந்து கொடி னிற் போக்கிய கந்தன்முன்னு
ளேவல் புரிமயில் வெர்பார் பள்ளமுத் தின்றதுண்டு
பூவர செய்துள் ளவர்பே நெனுமிந்தப் பொற்கொடியே. (௧௮)

முயங்குத லுறுத்தல்.

பேரினி லேறு மயிலேந்தும் வாட்படை பூட்டியநான்
டாரினன் வந்த செகிரி யான்மரிற் சாரலிலே
பாரினிற் றுருவைச் சிந்தா மணியைப்பொற் பங்கயத்தைக்
காரினைக் கொண்டது போலா மிவடனைக் கைக்கொண்டதே. (கக)

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்.

புலோகத் தின்பும் பாலோகத் தன்பும் பொருத்தியவேள்
கோலா கல்குக் குடத்துடன் றேகைக் குலவரையார்
நாலா நிலையற துண்டிடி ளாவர் நரர்பவத்தின்
மாலோக வாரி யமுதுன் டவரனு மாத்திரமே. (உய)

புகழ்தல்.

தூண்டிய தோகை தனில்வட மேற்கிற் றுரைமருது
பாண்டியன் றேரினிற் கால்வைத் தவர்மயிற் பைங்கிரிமே
லாண்டிசை கொண்டவர் மூவரு லின்புணர்ப் பானவின்பம்
வேண்டிக் கருதித் தலைபோய்ப் பகிருடன் மேவினரே. (உக)

கற்பை யுயர்த்தித் தலைவி தலைவனைப் புகழ்தல்.

வானத் திரையிஞ் சோமனு மார்க்கம் வழாமன்மற்றோர்
தானத் திரங்கவி ழாமற் குகன்மயிற் சாரலுள்ளார்
மானத் திரசியங் கொண்டார் நெறியின் மணந்ததுபோற்
கானத் திரளிற் பகன்மா லளித்திலர் காசினிக்கே. (உஉ)

மறுத்தேதிர் நாணல்.

காலிட்ட வாகுவிற் பாணுவும் பேடுங் களிச்சுரும்பு
மோலிட்ட வின்னுஞ் சரோருகத் தன்ன மொதுங்கலுந்திம்
பாலிட்ட சொல்லிய ரார்ப்பு மயூரப் பருப்பதத்தார்
வேலிட்ட மாம்பிஞ்சும் பூணுங்கண் டாரில்லை வெற்பவரே. (உங)
இயற்கைப்புணர்ச்சி முற்றிற்று.

முன்றாவது— வன்புறை.

அணிந்துழி நாணிய துணர்ந்துதேளி வித்தல்.

காலிற் பணியுஞ் சிலம்பு நெளிந்திறல் கண்டதுண்டோ
பாலி லுறுமே கலையொதுங் காதது பார்த்தனிற்கார்
மேலிற்கண் பெற்ற மயிலார்குன் றக்குடி மின்னிடையிர்
மாலின் மகிழு முருக்கு மணிக்கில்லை மாசெனக்கே, (உச)

பெருநயப் புரைத்தல்.

மயிலீ ரிவடன் மொழிபோற் குயின்மொழி மாற்றுங்கொல்லோ
குயிலீரஞ் சாயன் மயிலோ கவர்ந்தது கொண்டசெங்கை
யயிலீர் விழிமலர் போல விராவு மலருமலர்
பயிலீர் கரும்பின மேகந்தன் றோகைப் பருப்பதத்தே. (௨௫)

தேய்வத்திறம் பேசல்.

கணைதீர்த்த மியாவுமொன் றுன சரவணச் சோதிதொல்லை
வினைதீர்த்த தோகை மலைக்கும ரேசன்செவ் வேடிறத்தாற்
றினைதீர்த்த தனைமணம் பெற்றாழி ராமனுஞ் சீதையும்போற்
பனைதீர்த்த கைப்பிடி யேயிருப் பாமிந்தப் பாரிடத்தே. (௨௬)

தலைவி பிரிவேண்ணி யழுங்கல்.

சீதையுங் கொண்கனு மென்றார் பிரிவிற் சிறந்தவவர்
காதை யறிகிலர் கொல்லோ வினைவர் கருணைவற்றா
வோதை நதிபதி யன்றோ மயில்வரை யோன்முருகன்
ருதையம் மான்மகம் போலான தென்மனந் தாருக்களே. (௨௭)

பிரியே னேன்றல்.

மட்டார்ந்த கோதை மயிலே யிராமனை வைத்துரைத்த
திட்டார்தம் வேலன் குகன்சந்தி ராங்கச் சிலம்பவரிற்
கட்டாங்கு பூங்குழ லார்மணங் காணக் கருத்திற்கன்றோ
வுட்டாங்க லென்றுய ரென்பிரி யேன்பிறப் பொன் றினுமே. (௨௮)

பிரிந்துவரு கென்றல்.

கலையோர் மயிலை யெருத்திவிற் கொண்டு கடையிலும்வாழ்
நிலையோதுஞ் செட்டி மயில்வரைச் சாரலி னேரிழைநின்
முலையோ சிறந்ததென் னிவ்வூரிற் சந்தன முத்தவெள்ள
மலையோ சிறந்த தெனப்பார்த் திதோமுன் வருகுவனே. (௨௯)

தலைவி பிரிவச்சம்.

விதியோ பிறப்பினை யாதியொப் போவென் விரகநதி
பதியோ கொடுவரி யோவன்ன மோவுயிர்ப் பாவையரோ
துதியோ பழிகொள்வ தியாதோ விசாகன்பைந்தோகைவெற்பர்
மதியோன் கதிரெனத் தோன்றல் ராமென்னில் வந்தெனக்கே. (௩௦)

இடமணித் தேன்றல்.

பணித்தாம் பசைக்கு மலைமே லடியிட்ட பாண்டியன்பூங்
கணித்தார் முதுகுகன் மாயூர வெற்பிற் கனங்குழைநின்
மணித்தார் வயிரத்து மாடி யினுநின் மனையினின்பா
ரணித்தாகு மென்னகர் நான்மாடி யேறினு மப்படியே. (௩௧)

வன்புறையுழறிற்று.

நான்காவது—தேளிவு.

ஆற்றி யந்தனர்க் காதி மறைப்பொரு ளோயமறத்
தேற ஷுனரத்த சிவன்மகன் றோகைச் சிலம்பினுள்ளார்
மாற ஷுனரத்துக் கனிவா யமுதுண்ட வர்க்குவுஞ்சங்
கூற நினைப்பினு நாவெழும் பாதன்பு கொண்டுநெஞ்சே (௩௨)
தேளிவு முற்றிற்று.

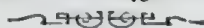
ஐந்தாவது—பிரிவுழி மகிழ்ச்சி.

சேல்லுங் கிழத்தி சேலவுகண் ளோத்தோடு, சோல்லல்.
சிகரவ சாகர ரோகப் பெரும்பவந் திரவாச்சிக்
தகராபி மோற்கருள் செய்தோன் சிகண்டிக் தனிவண்போ
லகராணச் சேடனை நஞ்சைக் கருதி யரனரிநம்
புகார் விரும்பினர் நெஞ்சே செலுமிந்தப் பூவமுதே. (௩௩)

பாகனோடு சோல்லல்.

மேலார் பகைகன்று கிழா முறவிற்கு வெள்வனையான்
பாலாருங் குன்றக் குடியா னகர்ப்புறம் பார்வலவா
மாலார் கமஞ்சுள் முகிவீழ்திற் றோன்றிய மாதொருத்தி
வேலாவி தந்த தனிராவி கொண்ட வியனிடத்தே. (௩௪)
பிரிவுழி மகிழ்ச்சி முற்றிற்று.

ஆறாவது—பிரிவுழிக் கலங்கல்.

ஆய வேள்ளம் வழிபடக் கண்டிது, மாயமோ வேன்றல்.
வையம்மிட் டேவல வாசென் றதுஞ்சென்று வந்ததுவு
மையம்மிட் டேசொன் னிசமோ புணர்ப்புமை யோகனவோ
மையம்மிட் டாயந் தொழும்வேண் மயில்வரை வண்கதிரு
தையம்மிட் டாரென்ன மோவிர்த மாணைத் தனிவழியே. (௩௫)
வாயில்பெற் றுய்தல்.

கண்ணு யிரம்பெற்ற வன்பணி வோன்புணர் கற்பினீ
ரெண்ணு யிரத்தன் மருகன் மயில்வரை யேந்திழைவெல்
பெண்ணுர் பலரி லொருத்திகண் வாளிற் பிறங்கினதீர்
விண்ணுர் மதிகண்டு தாமரை வேண்டின மெய்த்துயரோ. (௩௬)

பண்பு பாராட்டல்.

காலங்கை நீடிய கஞ்சாபம் வாக்குங்கடவுளர்க்குப்
பாலன் மருகன் மயில்வரை மேனிய பைங்கொடிபா
லாலந் தளிர்வருஞ் சாமளத் தாவயி ருகிலகண்
வேலம்பி னாற்கொடுங் கூர்கொண்ட மன்னவர் வேற்படையே. (௩௭)

பயந்தோர்ப் பழிச்சல்.

பெண்கூற்றம் வென்றவர் யானன்றி வேறில்லைப் பேதையனைக்
கண்கூற்றிற் பெற்றவர் பேறுணின் மேவுக கஞ்சன்செய்கை
சின்கூற்றின் மேவப் புரிந்தோன் மயூரச் சிலம்பவர்க்கு
வின்கூற்றி லாகுக மேலா மவர்கள் விளம்புனாயே. (௩௮)

பலதிறப் புகழ்ச்சி.

பைத்தா மரைப்பணி செய்மயில் வெற்பிற் பருமவல்குன்
மைத்தா மரைக்கிலக் காமன மேரின்ற மாதவியே
வைத்தா மரைக்கனை பின்கூடு மென்னுடை மாற்றலாதங்
கைத்தா மரைநிகர் பூவே தழைகவிக்காசினிக்கே. (௩௯)

கண்படை பெறுது கங்கு னோதல்.

விழியா ரிமைக்கி லுருமாறு மென்று வியன்மனத்தார்
சுழியார் புனற்சண் முகநதி யார்பசந் தோகைவெற்பி
லுழியார் நனவை யவர்குழல் போனீண் டறக்கருகி
வழியாரு முண்கட் குவளை மலர்த்தி வருமிருளே. (௪௦)

பிரிவுழிக்கலங்கல் ழுற்றிற்று.

ஏழாவது—இடந்தலைப் பாடு.

தந்ததேயவந் தருமெனச்சேறல்.

புலியை யனத்தை யெனைமாளைக் கூறிற் புனார்ப்பினுக்கு
வலியை யுடையநல் வேதுவன் தேபொன் மயில்வனைக்கென்
கலியைப் பிறப்பைக் கடிந்தோன் முருகன் கருணையுண்டென்
மெலியைகெஞ் சேதரு மின்னஞ்செ லந்நெறி மேல்வினைந்தே.

முந்துறக் காண்டல்.

இரைதேடி மாவும் பறவையுங் கானத் தெழாமுன்மலர்
விரைதேடி வண்டினஞ் சாயாமுன் மன்மத வேண்மருது
துரைதேடிக் குட்பிடும் வேலோன் மயூரச் சுருட்பினிற்பொன்
வரைதேடிப் பாறு வராமுன்முந் துற்றதென் மன்னுயிரே (௪௨)

முயங்கல்.

வாழ்காளைக் காளைக் கொருகொப்பு தந்தோன் மயூரகிரிச்
சூழ்கான் குழலுமல் வேள்கை யயில்போற் றுணைவிழியு
மேழ்கான வார்த்தையுங் கட்கிலக் காய விருமுலையு
முழ்கா னகையுங்கண் டாடின மின்ப வுததியிலே. (௪௩)

புகழ்தல்.

கள்ளங் கொடுத்தகண் மீனாட வைந்து கரணத்திலார்
புள்ளங் கொடுக்க முடன்குவ வாரிக்குப் போற்றலூர்ப்
பள்ளங் கொடுத்த முருகன் மயில்வரைப் பாரிலின்ப
வெள்ளங் கொடுத்தனை யுன்போலு வாரில்லை மேதினிக்கே. (சச)

உடன்புணராய்த் துய்த்தல்.

பிறப்பொன் றினும்பிரி யேனென்றவன் பறைப் பேச்சையெண்ணி
மறப்பொன்றி டாமற் கனிக்குப் புவிசுற்றி வந்ததெய்வச்
சிறப்பொன்று தோகை மலையேலன் சிறச் சிதைந்தவர்போ
லிறப்பொன் றினும்பிரி யேனினைந் தாயத்தை யெய்துகவே. (சரு)

குடந்தலைப்பாடு முற்றிற்று.

எட்டாவது—பாங்கற்கூட்டம்.

தலைவன், பாங்கனைச் சார்தல்.

தங்கினு மெச்சினுந் தும்புரு நாரதர் சாற்றமன்றிற்
றிக்கிட தோவென நின்றாடி மைந்தன் சிகண்டுவெற்பின்
மக்களி லாறெனும் வாயிலைச் சாரின்மற் றுங்கவனாற்
புக்கிட மேலிட மாயினு மேவுவன் பூவையையே. (சசு)

பாங்கன், தலைவனை யுற்றது வினாது.

மூன்று மிசைத்தரு மாலிகை யான்மயின் முத்திவரை
யான்று பதர்க்கருள் செய்தது வோவய னுர்மகற்குத்
தான்றுழி லாதவன் சொல்லிய தோபதஞ் சார்ந்ததுடியோ
வான்றுழ் குடுமிவெற் பாவென்னை யெண்ணிய வந்ததுவே. (சஎ)

தலைவன், உற்றதுரைத்தல்.

வேட்டம் புரிந்தன முன்னாட் கொடுத்தொழில் வெங்கைவிலீற்
பூட்டம்பி லெய்த்தது போன்மான்மயூரப்பொருப்பில்விண்ணோர்
கூட்டம் பணிசுகன் மாமியி னல்லெழில் கொண்டின்று
னாட்டமு நெஞ்சம் பெயர்ந்துள்ள பேரில்லை நானிலத்தே. (சஅ)

கற்றறி பாங்கன், கழறல்.

மலைதாங்கு நாலு மாவின் தம்பகை மாற்றாமங்கைச்
சிலைதாங்கு தேமி மதயாளை நோக்கிற்குச் சியமஞ்சங்
கலைதாங்கும் வெம்புலிப் போர்வேலன் றோகைக் கனங்கிரிமே
னிலைதாங்கினாது விடர்போல வாகனை நியென்னிலே. (சக)

கிழவோன் கழற்றேதிர் மறுத்தல்.

குன்றக் குடிக்கும ரேசனைப் பொன்வளை கூறச்செய்த
நன்றான் நந்தையை யோர்கூறு கொண்டதும் மான்மனத்தி
லொன்று வரத்தி லுதித்த தவன்மக னோதியநாச்
சென்றது பெண்மையென் மூல்வன்மை யாரினிச் செப்புவோ. ( )

கிழவோற் பழித்தல்.

வாண்மையும் வின்மையு மோதுஞ் சமரின் மனத்திறமு
மாண்மையுந் தேவரு புரல் செய் யார்கொ லடுத்திலர்க்குச்
சேண்மையு மண்மை பிறருக்கு மாகியென் கிந்தைநடுக்
காண்மையுள் னோன்மரில் வெற்பாசாக் கண்டு கலங்கிடினே. ( )

கிழவோன் வேட்கை, தாங்கற் கருமை சாற்றல்.

மும்பிட மோதுங் கிரீடந் துகளெழக் கூடிவந்து
நம்பிடத் தேவனைக் காத்தோன் மயில்வரை நாரிவிழி
யம்பிட மோநகைப் பாலோ ததும்பி யசைந்த சொங்கை
வம்பிட மோகுழன் மேலோ மனஞ்சென்ற மார்க்கங்கனோ. (ருஉ)

பாங்கன், தன்மனத் தழுங்கல்.

விண்ட விளக்கிற் கொளிதனை நல்குதன் மின்மினியோ
கொண்ட வழுதிற் குருசி விடமுங் கொடுப்பதுண்டே
வண்டமர் பூங்குழன் மாணுக்கு வேங்கை வடிவுகொண்டோன்
றண்டமிழ்த் தோகை மலைமன்னர்க் கிபான்சொலத் தக்கதின்றே.

தலைவனோ டழுங்கல்.

அல்லவை நீக்கியு முத்தானஞ் செய்து மறப்புறத்தின்
வல்லபங் காட்டியும் வேலன் மயூர வரையின் மன்னு
நல்லவர் சுற்ற மனஞ்சிங்க மேலுற நண்ணிலையோர்
வில்லணி போனதுதன் மான்மே லுறவும் விரும்பினையே. (ருச)

எவ்விடத் தேன்றல்.

காகங் கவிழ்த்தநன் னீர்பாய்வ தோதின்ற கைக்குழந்தை
யாகங் கரையிற் கராத்தந்த தோசெங்கை யன்னியநீர்
மோகந் தரும்விண்டு மீனான தோசொன் முருகன்மயி
னாக மகிழிறை வாதேய மேதந்த நாரியர்க்கே. (ருரு)

அவனஃ திவ்விடத்தேன்றல்.

மாமன் பணியுமஞ் சேறு மயில்வா கனமுருக
நாமன் கடற்கயி லேவிச் செயம்பெற்ற நாட்டில்வஞ்சி
காமன் கணையைந்திற் கண்ணயி லேவிக் கலக்குமிட
நாமன்பு பெற்ற பசுந்தோகை வெற்பி எனர்ப்புறமே. (ருசா)

எவ்வியற் றேன்றல்.

தந்தை பணிமணிப் பாரன் மயூரத் தனிவரையா
னெந்தைகை யாயுதங் கண்காட்டு மோபச் செனும்பரியை
முந்தைய விட்டையொப் பாமோ வியலு முடையும்வற்றாச்
சுந்தை குறைந்த திருவன்ன மாறுக்குச் செப்புகவே. (௫௭)

அவனஃ திவ்வியற் றேன்றல்.

காலெனுந் தாதியிற் சண்பக மேனியென் னாகிபச்சை
மாலெனச் சங்கரத் சங்கேதுங் கையில் வனக்கொடி க்குப்
பாலெனப் பேசு யிற் தோன் மயில்வரைப் பாவைமனக்கண்
கோலென வாருமறி குறை மேன்மணிக் கொப்பொன் றுமே. (௫௮)

பாங்கன் இறைவனைத் தேற்றல்.

சங்கர காலனை வான்வழித் துன்றிய தானவருக்
குங்கர வேலனை மயூர வெற்பனை யுன்னுதலாற்
சங்கரச் சொற்க முடையாரைக் காணார்கென் சேனெறிக்க
ணிங்கரத் துழைகிலம் பாவரு வேனிற்றி யிவ்வயினே. (௫௯)

தலைவன் கூறுதல்.

வல்லார் கிரணம் விரும்பாத தாமரை யில்லைமதி
மல்லார் மலர்விரும் பாத குமுதமும் வண்டுமுண்டே
யுல்லாச வேலன் குமரன் குகன்மயி னோங்கலொப்பாய்
தல்லா டவரை விரும்பாத பேரில்லை நாரியரே. (௬0)

குறிவழிச் சேறல்.

இத்திர ஞாலலை யம்போன சேனையை யெஃகின்வரத்
தத்திரஞ் செய்த முருகேசன் பொன்மயிற் சாரலிஃ
தத்திற் சரவண மீது மருதாந ராதிபதி
சுந்தையிற் செய்த திருக்குள மீதிவண் சேர்விடமே. (௬௧)

இறைவியைக் காண்டல்.

தாருக வெர்பு மையு மயில்கொண்டு சாய்த்துமற்றைச்
சுருக வென்ற குகன்மயில் வெற்பிலித் தோகையரே
யோருக மோர்கன மெம்மிறைக் காக்க யுதவிதழம்
போருக வாசங் கமழச் சுகந்தரப் போந்தவரே. (௬௨)

இசுழந்தற் கிரங்கல்.

காலஞ்ச மேசெலக் கண்ணஞ்சி னாற்புவி காத்தன்முதற்
பாலஞ்ச மான குகன் னோகை வெர்பிற் பருத்ததன
சாலஞ் சுகந்தகை யென்படு மோவெர்பர் தையன்முத்த
காலஞ்ச மொன்று நகையென்று பார்ப்பார் நறுமுல்லையே. (௬௩)

தலைவனை வியத்தல்.

சுருவேலை விட்டுக் கரையேற்றி யூழ்தருங் காலனெநிர்
வருவேலை முன்னரு னோன்மயில் வெற்பன் வயர்ப்பெறுநா
சொருவேலை யஞ்சினன் சூர னுருவடு வுற்றதுமா
னிருவேலை புற்றாங் குழைதந்த தானம் மிறையுருவே. (௬௪)

தலைவியை வியத்தல்.

கோடனை வில்லி முககுந்தன் சிந்தாக் குஞ்சரிமா
னாட மணஞ்செய் பரங்குன்றி னான்மயி னாகமின்னார்
கூடலி லானைக்கொம் பால்வந்த காயமுங் கூர்மைபெற்ற
வாடருங் காயமு மாற்றுவ தார்வாய் மருந்தன் றியே. (௬௫)

தலைவன்றனக்குத் தலைவிரிலைகூறல்.

தொட்டிற் சிறையுற் றயனைக் குரவர்தஞ் சொல்லினவிக்
குட்டிற் சிறைவைத்த வேலன் பசுமயிற் குன்றமின்னார்
சிட்டிற் புணர்ப்பரினை நோக்கும் வருவழிச் செல்லுங்கொ ங்கை
வட்டிற் குறிமகி முங்குளிர் விக்ருமெய் வாழையினே. (௬௬)

இ து வு ம து.

மருவிப் பிரிந்த கலைமானை யுன்னி மறத்தியெனு
முருவிக்கு வேட வடிவெடுத் தோன்மயி லோங்கலின்வா
யருவித் தினையிலொர் பொன்மறி மான்வினை யாடல்கண்டேன்
அருவிப் புனத்தை யகல்பா ருரிஞ்சஞ் சுடர்வெற்பனே. (௬௭)

தலைவன் சேறல்.

பாலும் பழமுங் கமலத்தி லேகொண்டு பாக்கியை
மேலமும் வைத்திள நீர்தாகந் தீர விரண்டகலு
நாலுஞ் சுமந்தெதிர் தோன் றுங்கொ லோதெய்வநாந்தொழுங்கூர்
வேலு மயிலு முடையபி ரான்மயில் வெற்பகத்தே. (௬௮)

தலைவியைக் காண்டல்.

மலைமே லருவி யெழுந்தென்ன மைக்கு வளைத்தரள
முலைமே லருவி விழவள்ளி மாது முகிழ்க்கைக்காக்
கொலைமே லருவித் தினைசுற்றும் வேண்மயிற் குன்றின்மன
நிலைமே லருவினைய மாதவி வாய்க்கண்டு நோந்தனமே. (௬௯)

கலவியின் மகிழ்தல்.

முயலுங் கலவி முயலும் பிணையு முதிர்கனித்தேன்
வயலுங் குளமு நிறையு முருகன் மயில்வரைக்கென்
செயலும் விரும்புஞ் சுமபோக மென்றுந் தெனிட்டிவதன்
றியலுங் கலவ மயிலன்ன கூந்த லோம்பிடிபே. (௭௦)

புகழ்தல்.

அயறன் வர்க்குச் செயுமாயக் கட்டு மருண்முடிபுழம்
 அயமென் நெய்பெண்ட செவ்வென் குகன்மயி னாகமின்னே
 கோமுற முழற் பயவுத சம்பெற்று சின் குழற்சீ
 யேய மருந்துள்ளி யாகாயம் புக்க வெழிலிகளை. (எக)

தலைவியைப், பாங்கிபோடு வருகேனப்பகர்தல்.

ஒருமையி விவா விகா வகல்பனை யோதுஞ்செவ்வோ
 வருண்மயில் வெற்றிற் கணக்கறு செல்வ மவந் தையொப்பா
 மருவுஞ்ச காயத் துணையற்ற நின்னை மருவல்பொல்லா
 விருனெறி விட்டனர் தேர்மலர்க் கூந்த லினம்பிடிமே. (எஉ)

பாங்கிற், கூட்டல்.

விழிக்காவி போலு முருகன் மயில்வரை மேற்கொடிக்கால்
 வழிச்சாவி கோக்கியு மாண்கூடும் பேட்டை மகிழ்ந்துகண்டுங்
 குழிச்சார் துறைவழி பின்வரத் தன்வியுங் கானடையிற்
 பழிக்காக ழிந்து, ஏம் மாயத்தை மேவு பசுந்தொடியே. (எங)

பாங்குக்கூட்ட முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது—பாங்கி மதியுடம்பாடு.

நாற்றத்தா லையமுற்றோர்தல்.

கனத்தால் விவங்கிய வோதிக்குண் டாங்கொல் கடிபெரிய
 கனத்தார்க்கு வம்புண் டெரெவ் வனத்தினுஞ் சாருமயன்
 மனத்தார் வெறியே யெனினு முருகன் மயில்வரைக்கெ
 விவத்தார் கிளிக்குப் பெருவாச மேவிய தென்னைநெஞ்சே. (எச)

தான்புனையா எழில்கண்டு ஐயமுற்றோர்தல்.

விழலுக்கு நீரிறைத் தாங்குப் பிறவன்பு மேயினர்தந்
 திழலுக்கு நீங்கு முருகன் மயில்வரை நேரலர்போற்
 குழலுக்கு கன்று குறிஞ்சியென் றேகொண்டு கூர்விழிசேந்
 தழலுக் கனைய தளிர்மேனி கொண்டதென் னாயிழையே. (எடு)

இறைவினைத்தான் புனையா வெழில்கண்டைய முற்றோர்தல்.

வினைக்குறைபென்னினும் பர்க்கல்லையோவகம் வேண்டினர்பொற்
 பனைக்குறை கொள்கை உளைவிள்வ ரோபுனம் பாடியமா
 தனைக்குறை சொல்லிப் புகழ்ந்தோன் மயில்வரைத் தேம்பொழிபூ
 மனைக்குறை மான்விழி கன்மைகொள் வாத மயக்கமென்னே. (ஈ)

பிறைதோழுகேன்றல்.

கொற்றவர் எல்லிள்ளில் லம்பின் மதகரிக் கோட்டி னல்லார்
கொற்ற புணையின் மயில்வரை நாதன் றொடர்ந்தபன்றிக்
கிற்ற மருப்பிற் கீர மலரினு னோர் துதலிற்
பொற்ற நகையிற் பிறைவந்த தாற்றொழு பூந்திருவே. (எஎ)

தலைவி மறுத்தல்.

இறைமகன் மாதலன் சாபமுங் கோபமு மேற்றுடலங்
குறைத னிறைத லுள துப தேசி கொடுமொழிகொண்
டுறைவது வேண்மயில் வெற்றி லரன்றிட்டி யுற்றொருநான்
மறையுங் குடிவ மநிக்கேது நான்சம் மதிவனக்கே. (எஅ)

ஊசல் முதலன மறுத்தலால் ஐயமுற்றோர்தல்.

காதன ளுசலுங் கொங்கையிற் பந்துங் கழங்குநகைப்
போதன மூரலுந் தேவருக் கெய்திய புன்கனாற்ச
சேதனஞ் செய்சண் முகவேண் மயில்வெற்பிற் றேசடையு
மாதனம் பூவையுந் தேடாத தென்ன மதிமயக்கே. (எக)

செய்வினை மறைப்பால் ஐயமுற்றோர்தல்.

அல்லினங் கூந்தன் மடமாது தன்செய லல்லசெய்கை
நல்லின டர்கச் சுறுவதுண் டோகதிர் நாதனுஞ்சேர்
மெல்லினர் தோகையும் பூசித்த வேண்மயில் வெற்பினிலாம்
பல்லினங் காவியலரா திதழ்கொண்ட பங்கயமே. (அய)

ஆயநீங்கி அருநெறிப்போதல்கண் டையமுற்றோர்தல்.

கொடைகற்ற மன்னவர் வேட்டஞ்செய் காணிற்றங் கோதிமத்தி
னடைகற்க வோபிறர் காணாது தத்தை நவிலும்வினா
விடைகற்க வோமயின் செல்லு மயில்வரை வேண்மருவார்
படைகற்ற காட்டிச் செலும்புரம் போலும் படர்வனத்தே. (அக)

ஒருழைப் பயிற்சிகண் டையமுற்றோர்தல்.

மருது நராதி ன் றுமரைப் பொய்கையின் மற்றவனே
கருதிய வாயிரத் துண்மண்ட பத்திற் கடம்பணிவேள்
வருதிசெய் தோகை மலையி லரச வனத்தினிதம்
பருதியை நோக்கு மலர்போற் கிளிசென்று பார்ப்பதென்னே. (அ)

அவ்வகைதன்னு லையந்தீர்தல்.

ஐய மெழுவகை யானு மகன்றன வாதலினுன்
மையமர் கண்ணியைப் பேரறிவுற்றது மான்மருகன்
செய்யபொன் மான்மகள் சேர்வேண் மயூரச் சிலம்பின்மனா
நெய்யமர் கூந்தல் வளர்ந்தில தோன்றில நேர்முலையே. (அங)

மெய்யினுற் கவர்போருட் சோல்லி நாடல்.

கோடிக்கு ளான தனத்தாகும் பல்வடுக் கொண்டனர்கொண்
டாடிக்கை மேல்புரி கோக்கனும் வின்மை யழிந்ததுண்டே
தேடிக் கதிப்பணி செந்தன் மயில்வரைச் சேயிழைதன்
சேடிக் குளமறைப்பேன வகுக்குய நேனுனக்கே. (அச)

போய்யினுற் கவர்போருட் சோல்லி நாடல்.

என்ன புதல்வ தினியான் மலர்த்தடத் தெய்துமிரு [டோர்
கன்னன் மொழிச்சியர் சேர் வேண் மயில்வெற்பிற் கத்திகொண்
மன்னர் நல்கொய் திசைத்த திருமுகம் வைத்தனர்கை [டே.
நென்னனின் போல்பவர்க் கேய்ந்த மனமென்று நேர்ந்துகொண்

மெய்யினும் போய்யினுங் கவர்போருட் சோல்லி நாடல்.

வம்பார் புனிகொண்ட ரூரன் மகன்றன் மகன் மகனுஞ்
செம்பாற் கரனும் பணி வேண் மழநகர் சிலம்பிலென்னே
கொம்பாருந் துய்பி யொருவன் தனுவைக் குழைத்த தன்னோர்
கம்பாவ நோனார் துருவின் மதவென்ப ராயிழையே. (அசு)

கணவியந்துணாத்தல்.

காராடல் செய்யுங் குறிஞ்சியை வேய்தந்து கங்குகுற்றிப்
பாராடு மாம்பல் வசேசெய்து வேல்சிவப் பாக்கிவஞ்சச்
சூரா டனீகர் துகளாக்கி வேன்பகற் தோகை வெற்பிற்
போராடல் போலச் கணையாட லற்புதம் பொற்கொடியே. (அஎ)

பெட்டவாயில் பெற்றுச் சேறல்.

நானொன்று போலப்பன் னொரு மெலிதன்று நாமகிழ்ந்து
வேனொன் நியமருங் கானா மருவுதல் வேடர்வனத்
தானொன்று தூறென்றுக் காவார் மயில்வரை யான்கமலத்
தானொன்றவிற் சகிக்கோதிப் பேரின்பஞ் சார்குவனே. (அஅ)

இரவு வலியுறுத்தல்.

உடைநகை யொப்பனை பாகன்ன வார்த்தைவெள் ளோதிமத்தி
னடைகுண மொன்று மயில்வரை யான்செக நாதன்கைவேற்
படைவிழி காட்டு முயிருமொன் நென்பதைப் பாங்கிமின்னே
யடைமனத் தைய மலைய வாகுக்கென் னாகுவதே. (அக)

இருவருமுளவழி யொருமையிற் போதல்.

புதேவி யுத்திருப் பாற்கடற் பால்வந்து பொற்பிருந்த
சுதே வியுமென வைகின ராலித் தெரிவையரு
மாதேவி பாலன்குன் றக்குடி யானருள் வாய்த்ததுதப்
பாதே வியப்புள்ள என்மாளெனச்சொற் பகருவனே. (க0)

ஊர் வினாதல்.

செருங் காவரக் குடி.கொண்டிருமதி சேர்ந்துகய
லெருர் குமிழ்ப்பட்டி. காட்டிமுத் தாரெஸ்லை யெய்தவுற்றய்
பாருருக்கிப்படிச் சென்னெறி காட்டி.டிற் பச்சைமயி
லாருக்குள் றக்குடி கைவச மாக்குவ னுரணங்கே. (கூக)

பெயர் வினாதல்.

புலனைந்தி லொன்றயன் வைத்தில னோமணப் பூங்கொடியென்
றலம்வந் திடாமற் குழைகொப் பிசைத்தகம் மாளன்கொண்ட
பலனென்ன மோகந்தன் றோகையஞ் சாரலிற் பாவையின்னூர்
நலன்வினாடி. டாயென்னி னும்பே ருரைக்கினு நன்மையுண்டே.

இடை வினாதல்.

கண்ணோறு பட்டது வோவயன் செய்தல் கருதிலனோ
வுண்ணோர் கணையு மதன்மேற் கமலமு மோர்ந்தனம்பாம்
விண்ணோ மலருமுண் டோகந்த வேண்மயில் வெற்பினின்ற
பெண்ணோ கொடிதெரிக் கேமிஸ்லை பெண்ணினும் பேதைமையே.

மொழியாமை வினாதல்.

முத்தத்தை யாம்ப லளிக்குமென் றோச முகமதிதூ
வித்தத்தை வாய்ப்பகன் மேவுமென் றோமே வினாருக்குவா
யத்தத்தைக் காட்டிற் பிழைபோ மயில்வரை யாரருள்போ
வித்தத்தை நீக்க மொழியா விரதமெ னேந்திழையே. (கூச)

இடை வினாவிற் கேதிர்மொழி கோத்தல்.

விடைக்கொடி. கட்டி மகன்றேவ குஞ்சரி மென்குறிஞ்சிச்
சடைக்கொடி பாகனெம் மானோகை வெர்பிற் றனிச்சுடர்வேற்
படைக்கொடி யிர்திரு மாலுமன் நேபுவிப் பார்த்திபர்நீ
ரிடைக்கொடி மேல்வந்த தேட்டமென் னோவுமக் கெய்தியதே.

கண்ணியேந்தி நண்ணி வினாதல்.

பார்க்கினும் போலும்பொற் றோகைநங்கண்ணியிற்பட்டு நென்னற்
சேர்க்கையை யெண்ணிப் படர்ந்தத னுலதைத் தேடினஞ்சூர்ப்
போர்க்கயில் கொண்ட முருகன் மயில்வரைப் பொற்கொடியீ
ரார்க்குந் தவறுண்டு கண்டான் மறைப்ப தறிவின்மையே.

எதிர்மொழி கோத்தல்.

தாவின் மயிலுக்கு நீர்வைத்த கண்ணி தலையிற்கண்டேன்
றேவி மலைமகள் பாலன் மயில்வரை தேடியிர்தப்
பூவிற் றினைப்புன மெல்லாந் துருவியிப் போதுமலர்க்
காவினி னீர்கொண்ட கண்ணிகண் டேன்சொடிக் காலிடத்தே.

தழையேந்திநின்று வினாத்தல்.

வையத் பாடாத கலையான் மயில்வரைக் கையலீர்நீர்
வையத் தருவன வாய்க்கைதொன் னிர்பயிர் வையமெல்லா
முய்யப்பல் கொடி விலங்கடித் தோத்தென் லொளிக்குரைகங்
கையிற் செறித்தன பார்த்தும்பொய் போலக் கருதலென்னே. ( )

எதிர்மொழி கோடுத்தல்.

பாருல நிர்தென் லொளிக்குரை கைக்கொண்ட பார்த்திபர்க
வாருல கோருய்யக் கொடி விலங்கடித் தாரெவ்நாஞ்
நிருள நிறியும் வாழ்வுகன் றாயின சேகந்தன் பச்சை
யேருள தோகை மலையில் விளங்கு மிறையவரே. (கூக)

சிங்கம் வினாத்தல்.

தங்கத்தை யன்ன வடிவீர் வயதுக்குத் தக்க சொல்லார்ப்
பங்கத்தை யெண்ணி யுனாத்தி ருமைபெற்ற பாலன்பச்சை
யங்கச் சிகண்டி மலேமே லுமதிடை யாமெலுமோர்
சிங்கத்தை நிர்வரக் கண்டா லுரைமின்கள் சென்னெறியே. (கூ)

எதிர்மொழி கோடுத்தல்.

வன்னி தொடரும் வனமா யுலக மடுத்தபிறைச்
சென்னி மகன்குதன் மயூர வெற்பினிற் தேடவெங்கான்
றுன்னிய சிங்க மறித்திவஞ் சோதிடர் சொற்றதுண்டே
கன்னி தொடர்கிங்க நம்போற் குடிவங் கலத்ததின்னே. (கூக)

புலி வினாத்தல்.

குலக் கடிப்பிட் டோடவா ஞ்ரீஇக்கை துணித்தனங்கார்க்
கோலத்த பூமல ராவேங்கை வந்தது கூறுங்கண்டா
லாவத்தை யன்னகன் னிர்பரி யாச மடைத்த செப்போ
ஞாலத்தில் வேண்மயில் வெற்பினி னும்வாய் நறுங்கனியே. (கூஉ)

எதிர்மொழி கோடுத்தல்.

உரைத்தது வேங்கை யெனிர்பூ வுதவு முழுவையென்று
லிரைத்ததன் னிரின்று புல்லெனில் வீரமென் னுமிறையோர்
வரைத்த கொடுவரி நாடுவ ரோமெய்க்கை வல்லியமேல்
விரைத்த கடம்பன் மயில்வனா சார்த்தவர் மேவுவரே. (கூங)

வேழம் வினாத்தல்.

பாடாத தும்பி யணிபாத மாதங்கம் பட்சியொன்றிற்
கோடாத நாசஞ் கடாத கரிக்காடி போர்கிறைக்குத்
தேடா விலங்கு குகன்மயில் வெற்பிற் றெறித்தகொம்பு
வாடாத மாவேன் பதுகாய மேவி வறிதொல்லுமே. (கூச)

எதிர்மொழி கோதேத்தல்.

பாடிய நும்பி யணிகின்ற மாதங்கம் பட்சி யொன்றிற்
கோடிய நாகங்கள் சுட்ட கரிகொடி யோர்கிறைக்குத்
தேடும் விலங்கு குகன்மயில் வெற்பிற் றெறித்தகொம்பு
வாடிய மாவுண்டு காயத்தி லாணை வருவதின்றே.

(ராரு)

பன்றி வினாத்தல்.

மருகியைக் கொண்ட மனையாளை முன்ன மருப்பெடுத்துப்
பெருமுத லாதி பதமலர் தேடிப் பிளந்துலகைத்
துருவிய கோலக் குலக்கோலம் வேலவன் றோகைவெற்பி
துருவிய வேலிது கண்டதுண் டோவந்த தோதுங்களே.

(ராசு)

எதிர்மொழி கோதேத்தல்.

அடிப்பார் பலருண்டு காப்பார்க வில்வனத் தாங்கவரை
நொடிப்பாய் வினவு மயில்வரை நாதனை நோக்கியெம்மூர்க்
கடிப்பார் முரசங் கறங்கிய போதெங்கள் கைக்குடிலி
னிடிப்பார் தினையந்த மாக்கோலம் வேல்பட் டிருப்ப துண்டே. ( )

கரடி வினாத்தல்.

பணித்தச்ச னுக்குப் பகைகுதி ரைத்தடம் பார்த்தவற்கு
மணித்தொட்டின் மாதை யளித்த திராகவன் வானரத்தி
னணித்தலை மைக்குளொன் றானது வேண்மயி லார்வரைபோற்
கணித்த வருவத்த பல்லுகஞ் சென்னெறி காட்டுங்களே. (ராஅ)

எதிர்மொழி கோதேத்தல்.

ஆங்கே யறுகொடும் போர்புரிந் திரஃ தன்றிமறித்
திங்கே யொருபுற்கு வானெறிந் திரங்க ரேதுபுனப்
பாங்கேமெய்த் தூங்கல்வென் றிர்பல் லுகம்வரப்பார்த்திலம்யாங்
காங்கேயன் றோகை மனையென்பர் பல்லுகந் கண்டதுவே. (ராசு)

மரை வினாத்தல்.

பைத்தா ரணியவர் தாமரை யென்றுசொல் பட்டங்கட்டி.
வைத்தாம் வடமற்று வந்ததுண் டோபொன் மயில்வரைமேற்
சுத்தான நாதற் கணியாகுஞ் சாமரை சாற்றிலின்ப
வித்தா யெமக்கமு தாயென்று மெய்துவிர் மேன்மைகளே. (கக0)

எதிர்மொழிகோதேத்தல்.

சாமரை யென்னி னடவா துலகினிற் றுமரையேற்
காமரைப் போலப் பறிப்பிர் மயில்வெற்பிற் கார்மயிலா
மாமரை முன்பட்டங் கட்டிவைந் தோனருள் வாய்த்திடினே
யாமரை நாழிகை யிற்பட்டங் கட்டுவ தாருக்குமே. (ககக)

மான்வினாத்தல்.

மறிநினை யென்று திரிசொல்லி னுமிரு மன்னர்துணைப்
பிறிதலை மேவ வருத்திய தாறு பெரும்படைவீட்
பெறிமுனை யெல்கை மயில்வரை நாதற்கொ ரேந்திழைநல்
லறிவி னளித்தது மான்வறிற் சொல்லு மரிவையரே. (ககஉ)

எதிர்மொழி கோத்தேதல்.

எதமில் லாமன் மறியென்கி லோம்பினை யென்றவரை
மோதம ராகினும் விள்ளுகி லோந்தங்கண் முன்வருமான்
போத லறிகெல் தோகையஞ் சாரப்புத் தேண்முருகன்
முதைகைப் பட்டதுண் டோர்மான் முனிவர் தழற்பிறந்தே. ( )

முயல்வினாத்தல்.

சஞ்சி வகன்மகிழ் கேசரி மார்க்கந் தவறச்செய்து
வஞ்சி சரித்தது சோமற்கு நாமம் வழங்கியது
பஞ்சி கரித்த புவிநாதன் றோகைப் பருப்பதமெய்
துஞ்சி தளச்சுனை யுண்ண முயல்வந்த தோமெலிந்தே. (ககச)

எதிர்மொழி கோத்தேதல்.

பூருவ பக்கத் துவாமதி யோனைப் பொருக்கெனவே
பாரு மிருக்கு முயல்குகன் றோகைப் பருப்பதத்தா
ராரு மறிவர் சிவன்கான் முயலை யவருடன் போய்
நேரு மெமக்கு முயலேதுண் டாயிடி னீர்சொல்லுமே. (ககரு)

மனம் வினாத்தல்.

வாளா வினவினம் பற்பல செய்கை வருவததிற்
கேளா நனநுமிறிற் கேட்டது வேதிண்ணன் கேடினெண்டு
நாளாறிற் கொண்டபி ரான்மகன் வேண்மயி னுகத்தினும்
மாளாடு யிப்புனங் காப்போம்போன் மாலை யளித்திடினே. ( )

எதிர்மொழி கோத்தேதல்.

கற்க டகமதி போலாகி னீரெங்கள் காட்டிற்ருவின்
மற்க டகமனந் தீர்த்தோன் முருகன் மயில்வரைமேற்
சொற்க டகாதன சொல்லாது போமுன் றொடர்ந்தபொன்மா
லிற்கட காஞ்செங்கை யேந்துங் குழைக ளிறையவரே. (ககஎ)

வழிவினாத்தல்

சரமெது கந்தன் மயூர கிரிக்குத் தொடர்ந்தசரி
சரவணத் திற்கெது வாரி யெதுதிருச் சன்னிதிக்கே
யரச வனத்திற் கெதுபட்ட மத்தம்வை யாபுரிக்கே
துரையு மருது துரைசெய் தடாகத்துக் கோர்நெறியே. (ககஅ)

எதிர்மொழி கோத்தல்.

நீரறி விரிநெறி யுத்திர மேலத்த நீண்டபட்ட
முரவர் விட்டன வான்பாரும் வாரி யொலித்திடுமென்
னாரகங் கையிற் சரியுண்டு வெஞ்சுர மாய்மயில்வெற்
பாரடி யாருக்கின் றாருக்குப் பாதை பதமலரே.

(ககக)

தலைவன் நயந்துணாயாடல்.

நான்வைத்த கண்ணி யொடும்வந்த தோகையை நாடறிய
மான்வைத்த கண்ணி தரிலுண்டு புண்ணிய மற்றினிச்செந்
தேன்வைத்த நின்சொன் மறிப்பா ரெவரெங்கள் சேந்தன்மயிற்
கோன்வைத்த கோல மணிமுடித் தோகையங் குன்றிடத்தே. ( )

யாரேயிவன்மனத் தேண்ணம்யாதேனத்தேர்தல்.

சொல்லாதன சொல்லி யும்பிரி யான்சொற்க் டெச்சமென்ப
தல்லா னிசமுமின் றன்றிக் கவர்பொரு ளாயதுகை
வில்லா னு மின்னு முருகன் மயில்வரை மேவிறின் றுங்
கல்லா நெறியி னுரையா டினனெண்ணங் கண்டிலனே. (கஉக)

எண்ணந்தேளிதல்.

அவ்வகை யானைய முன்றிந் தனமிவட் காளிமுத
லிவ்வகை யானைய மன்னர்க்கு மாறின மேந்திழைக்கா
வைவகை யூர்சுற்றி னேன்மயில் வெற்பினம் மாயிழைக்குக்
கைவகை செய்தவர் வேறா லிவரன்றிக் காசினிக்கே. (கஉஉ)

பாங்கியை நகுதல்.

புனங்காவ லுக்குவந் தீரோ குகன்மயிற் பூதரத்தார்
மனங்காவ லுக்குவந் தீரோ முலைகண்ட வாரணங்கள்
கனங்காவல் கொண்ட குழலீர் வருமியல் கண்டுமயி
லினங்கா வலம்புங் கருந்தினைப் போர்பெரி தேறிடுமே. (கஉங)

தோழி, இறைவனை நகுதல்.

பரதர் குலம்புரி காதையிற் கோட்டிற் பழம்பொருந்தல்
விரதம் பிறவினன் றேயயில் வேண்மயில் வெற்பினினுங்
கரபங்க யத்திற் குழையு மிருகமுங் கண்ணியுஞ்சொற்
சரதமி லாமையுங் காரியம் யாவும் தருந்தருமே. (கஉச)

மதியினவரவர் மனக்கருத்துணர்தல்.

மேலார் திருக்குவி வேகத்தி னத்து விதந்தெரித்தார்
காலா லிராகவன் பொன்மான் றொடர்ந்தது காரிகைக்கே
பாலா மிவர்க்குமற் றென்குகன் றேருகைப் பருப்பதத்தின்
மாலா யினன்மெல்ல வெண்பிறை தோன்றி மறைகின்றதே. ( )

பாங்கி மதியுடம்பாடு முற்றிற்று.

பத்தாவது—பாங்கியிற் கூட்டம்.

புகுமிறை யிரப்பிற்குச் சகியுரையாடல்.

தேனுக்குச் சாதியும் வேங்கையு மெய்திலென் சேர்பயனோர்
குனுக்குப் பாற்கட லீந்தோர் மகன்குகன் றோகைவெற்பி
லுனுக்குச் சிங்கங் கரிவேட்ட மன்றி யுறது மன்னர்
கோனுக்கென் னோதனி யானிற்கு மிவ்வுழிக் கொள்பயனே. (1)

தலைவ னுட்கோள் சாற்றல்.

குன்றக் குடிக்குப் போசன்கை வேன்பொருங் கூர்விழிமான்
மன்றற் சென்னக்கலை மானாகச் செய்தரை வாசுகா
யின்வறக் கிரண்டு நனக்குடங் கொள்ள விசையிலன்றோ
தென்றற் குழவி நடைபீர் பகர்பணி செய்வதுவே. (க௨௭)

பாங்கி, குலமுறை கிளத்தல்.

பங்கந் தருங்குலம் பார்க்கெனுஞ் சேர்க்கையைப் பண்ணினுந்தாழ்
சங்கம் பழத்தைத் தானமொவ் வாது சரியெனவே
வங்கந் தனைவெள்ளிக் கோதுவ போபொன் மயில்வரைமேற்
றுங்கஞ் செறிமயில் வேன்போ லுமக்குநந் தோகைக்குமே.

தலைவன் தலைவி தன்னை யுயர்த்தல்.

மன்னர்க்கு நாத்குல மாசிலைச் சேரின் மயில்வரைவேண்
முன்னுக் கெனையவர் போலென்ற லானு முதிர்ந்ததவப் [வ்வி
பொன்னுக்கும் வீரர்குங் கற்றோர்க்கும் யெளவனம் போந்த செ
மின்னுக்குச் தாழ்வின் றெனலானும் பூத்த வியன்கொடியே. (1)

நன்னுதற்பாங்கி, அறியாள் போன்று வினாத்தல்.

ஆறுமு கேசன்குன் றக்குடி யானருள் போல்விழைந்துஞ்
சேறக லாத வயலுர் வான்புடை சேர்ந்துமின்னு
முறகன் மீனு மறலு நிகரன்றிவ் வுர்மடவார்
கூறு மாவிற் கெவரென்றி யானும்பிற் கூட்டுவதே. (க௭௦)

இறையோ, னிறைவி தன்மை யியம்பல்.

எனைமே லெனச்செய்த சேர்தன் மயில்வரை யேந்திழையான்
மனைமேல் வலைப்பட்ட மானுநக் கானின் மழைமயிலார்
தினைமேல் வளர்த்த பசங்கனி நின்னுயிர்ச் சேக்கைசெங்கட்
கனைமேற் பிடிபவ ளக்கொடி சன்னத் துடியிடையே. (க௭௧)

பாங்கி, தலைவி யருமை சாற்றல்.

தேனுந் தினையுங் குறவள்ளி போலத் திரட்டிகெடு
வானஞ்சந் தோகை மலைவேட் குதவ வருமொருநாட்
கானு நிதியு மமுதமுஞ் சேரினுங் கைப்பெறுமோ
நானும்பு காதது நியுஞ்செல் லாதது நன்மனையே. (க௭௨)

தலைவன், இன்றி யமையாமை யியம்பல்.

பூவுண்டு சஞ்சாரி கங்கட் கதிர்சிறைப் போகில்கட்டுக்
காவுண்டு கார்த்து மலையுண்டு வின்னுக்குங் காகினிக்குங்
கோவுண்டு தோகை மலேவேல னுமக் கொடியவன்கை
யேவுண்டு வந்த வெமக்கா ருமையன்றி பேர்திழையே. (கங்ங)

பாங்கி, நின்துறை நீயே சென்றுரை யென்றல்.

கற்றுவாக் கற்றவர் கல்லாரைக் கல்லார் களிப்பர்கண்டு
மற்ற ருரைக்கெனத் செஞ்செனிச் செல்கில வாரிகற்றும்
பற்றாரை வென்ற முருகன் மயில்வரைப் பாரிலின்பம்
வீற்றருங் கொண்ட வருமன்மை கூறின் மிறையிலையே. (கங்ங)

பாங்கியைத் தலைவன் பழித்தல்.

வட்டின் மதியை வரவழைப் பிரிந்தி லோவியத்தைக்
கட்டி முகம னுரையுமென் பிரிந்தித் தாவலமே
கொட்டி முருகன் மயில்வரைக் கேயெதிர் கூய்த்திரிவீர்
கெட்டி யுமைப்பென் குறைமுடிப் பிரென்று கேட்கின்றதே. ( )

பாங்கி, பேதைமை யூட்டல்.

பொன்னலர் காவிற் நிராமிளம் பூவை புகல்வதுண்டோ
கொன்னலர் வேழங் குழையா லஞ்சிந்தை கொண்டுசொற்றாய்
மின்னலர் வேலனை மாபூர வெற்பனை வேதியனை
யுன்னலர் போல்வன்கண் மாதர்க்குண் டோவுன் னுழையுறவே. ( )

காதலன் தலைவி, முதறிவுடைமை மொழிதல்.

வளநீர்ப் பரவையில் வந்தவன் நேர்மிசை நிட்களஞ்ச
கவநீர்மை யானவன் றோகையஞ் சாரலிற் காரிகையா
ருளநீ ரறிந்திவி ரோர்நாட் டெயர்ந்த தறிந்திரண்டா
மிளநீர் கொடுத்தித் தாகந் தவிர்த்ததுண் டென்னெஞ்சிலே. ( )

பாங்கி, முன்னுறு புணர்ச்சி முறையுறக் கூறல்.

மன்னர் கொடுத்த மரியாதற் தோகை மலைக்குமரன்
றன்ன தருளில் வரும்போக மாதவர் சாபநல்லோர்
சொன்ன வசனம் பிசகாமற் றுங்குத் தொடர்பகலா
கன்னன் மொழியவர் தாம்வேண்டு மின்பமுங் காவலர்க்கே. ( )

தன்னிலை தலைவன் சாற்றல்.

ஆறு முகன்குகன் றோகை மலைப்பயி லஞ்சகமே
மாறுசெய் தென்னுடன் போர்செய் கொடிய மதன்கையம்பாற்
பீறிய மெய்யெனும் போர்வைக்குத் தையலைப் பேணிநல்லா
லாறக லாது பெரும்பாச முன்னரு ளுன்னருளே. (கங்ங)

பாங்கி, உலகிய லுரைத்தல்.

வல்லிக் கொடிமணம் தாருச் செயுமெனில் வாய்த்தமலர்
புல்லிக் கொடிமணம் வண்டே யுறுமெனிற் பூங்கமுகிற்
செல்லிக் கொடிதிகழ் சேந்தன் மயில்வரைச் செந்துவார்வா
யல்லிக் கொடிமண நின்செய் யாதினி யார்செய்வரை. (கச0)

தலைமகன் மறுத்தல்.

காடும்புக் காடுங் கனியுங் கனியுமங் காயெனக்காய்த்
தேடுங் குதன்மயில் வெற்றினி னீயொன்று செப்பிலென்னை
ஞடு மலந்தனை மேற்கொண்டு நன்மொழி சொல்லி லுண்டாம்
வாடு மலந்தனைத் தந்தாலுண் டோநன் மணமென்பதே. (கசக)

பாங்கி அஞ்சி யச்சுறுத்தல்.

வருமலை யானனம் வெம்புலிப் போத்துங்கை மாத்திரஞங்
குருமலைக் காலமு மாறலைப் பார்தங் கொலையுமன்ன
வருமலை யண்ணிப சேந்தன் மயில்வரைக் குன்னலரென்
றிருமலை மேற்கொண்ட மின்னாக ளில்லைத்திருவன்றியே. (கசஉ)

ஆங்கவன், கையுறை புகழ்தல்.

கதிரோன் கதிர்க்கு விகாசிக்கு மலை கழுத்தினிற்சேர்
நிதிதாழ் கருக்கையின் னுத்தருங் கத்திகை நெட்டிலைவேற்
பதிவாழ் மயூர கிரிக்காசைப் புட்படப் பட்டகண்ணி
யதிரா வருமதிக் கென்பொன் னா மரிவையர்க்கே. (கசங)

தையல் மறுத்தல்.

ஆரக் கழுத்திய ரெஞ்சாதிக் கில்லை யணிக்கழுத்திற்
சேரச் சுருக்கை யிடுவாருண் டோகத் திகைபுனைவார்
வீரப் புயத்தார் சுவாமி மயில்வரை வேங்கையெண்ணிப்
பாரப் பறையறை போதிலெப் போதும் பரிப்பதுண்டே. (கசச)

ஆற்றநெஞ்சினோடவன்புலத்தல்.

என்மலை யோதியு ளீங்கா திரந்து மிரங்கலனாய்
நன்மாது நின்றனன் வேலன் மயில்வரை நண்ணினப்போன்
மின்மா சகலுஞ்செங் கையணி யிதல் விரும்பினந்தோ
பொன்மலை வேண்டிலர் முத்திரை யாழி பொறுப்பதின்றே. ( )

அவள், ஆற்றலித்தகற்றல்.

மலையி லேயொரு மலையைக் காட்டியுன் மலைவிண்டு
காலையி லேமலர்க் காடையும் வேண்டிக் கருத்துரைப்பேன்
சோலை மயில்வரை யான்கால் பிடித்துத் தொடர்ந்தகொடி
வேலையிற் சூனைக் காட்டிடுங் காலவன் மேவனன்றே. (கசசு)

இரந்து குறைபெறுது வருந்திய கிழவோன்
மடலே பொருளென மதித்தல்.

பொன்னு ரணிகலன் மாமணி யாதி பொறுக்கெரார்
தன்னால் வருந்துன்பந் தானையொழித்த றகுதியன்றோ
வென்னுதன் வேலன் மயில்வரை போன்முலை யேந்தெழில்சேர்
மின்னுரை வேண்டிற் கருக்கேறுஞ் சிந்தையும் வேண்டுநெஞ்சே

பாங்கிக், குலகின் மேல்வைத்துரைத்தல்.

செங்கனல் வந்த தகரேறி னோன்மயிற் சேவகன்வான்
கங்கை மகன்குகன் றோகையஞ் சாரற் கனங்குழையீ
ருங்களைப் போலு முதலியில் லாரை யுறிந்சிறியோர்
சங்கர னாவ ரெருக்கணின் தாடித் தனித்துநின்றே. (கௌஅ)

அதனைத், தன்மேல் வைத்துச்சாற்றல்.

கடம்பெற்ற தாருக னாயியும் வெற்புங் கடந்தவைவே
லிடம்பெற்ற செங்கை தரித்தோன் மயில்வரை பேந்திழையீர்
திடம்பெற்ற காசினி யோர்யானு மங்கையஞ் சிந்திரஞ்சேர்
படம்பெற் றிருக்கிலன் றோதிரு மாலெனப் பாவிப்பரே. (கௌக)

பாங்கி, தலைமகளவயவத் தருமைசாற்றல்.

எருக்கொடு நீறு புனைந்து மயறலைக் கேறிமனங்
கருக்கினின் மேவ லெளிதையன் றோகனங் காவல்கொண்ட
சொருக்கினில் வேலன் மயூர கிரியெனத் தோன்றுமுலை
நெருக்கினிற் சற்று மெழுத லரிது நெகிழ்வினையே. (கரு௦)

இ து வு ம து .

என்றன் விருப்பும் வெறுப்புஞ் செலுந்திசை யெங்குஞ்சென்று
நின்றன்பு தந்த மயில்வரை மேவு நிமலனருட்
டன்றந்தை போலெழு பூவும் விசம்புந் தரினுமுயர்
குன்றங் குழைய வெழுத லரிது குவலயத்தே. (கரு௧)

தலைமகன் தன்னைத் தானே புகழ்தல்.

பழைய செயலும் புதிய செயலும் பயில்செயலும்
விழையுமன் பர்க்குத் தவிர்த்தோன் குகன்மயில் வெற்பணங்கே
தழைவல்லி சாதகத் திற்பீட்டுங் கொம்புக்குன் சார்பிருந்தாற்
குழையு மழகு மலரு மணமுங் குறிக்குவனே. (கரு௨)

அலர்முலைப் பாங்கி யருளியல் கிளத்தல்.

விரும்பு சுவச மருது மகிபதி வேண்டியிட
வரும்பிய வோகை யயில்வேலன் றோகை யணிவரையீர்
குரும்பை முலைப்பெண் பொருட்டாக வீசனுங் கூட்டுடனே
கரும்பனை மாய்த்தில னீர்மாய்த்த னல்ல கருத்தல்லவே. (கரு௩)

கோண்டிலை கூறல்.

கடும்பனைக் கைமுதன் பின்னோனில் யாருங் கருதிவிரும்
பிரும்பனை யாளிலெ னிக்கிலென் றோகைப் பெருஞ்சிலம்பா
தடும்பல பெண்ணை யனைதலை யென்னிற் றையவருமோ
சொடும்புரி யாகுங்கொ லோரின்சொல் வேனிலை கோடலையே. (௧)

நலைவி யிளமைத் தன்மை பாங்கி, தலைவற்குணர்த்தல்.

மங்கையு மல்லன் பெருமபையு மல்லன்பொன் வார்புனையக்
கொங்கையு மல்ல விளநீரு மல்ல குமான்மயி
லங்கவெற் பாமதக் கூத்துக்குப் பாத்திர மல்லன் விண்மேற்
றங்கிடு மோமுனைக் குஞ்சிற கில்லாத் தனிப்பட்டசியே. (கருரு)

தலைவன் தலைவி, வருத்திய வண்ணமுரைத்தல்.

சிங்கத்தின் குட்டி. மதமாவிற் பாய்ந்திடுஞ் சித்திரம்போன்
மங்கைக்கு னாறுந் துண்டே முருகன் மயில்வரையாய்
துங்கச் சலத்திற் சரிப்பது நினைக்குச் சொல்லதுண்டோ
சங்கிற்குக் கூர்மைசு பாவமல் லாலெவர் தந்தவரே. (கருசு)

பாங்கி, சேவ்வி யருமை சேப்பல்.

ஒருமல ரித்பல காய்கொள்ளு வாளுயர் பாண்டிபசு
விருகுழி யிற்பதி னுன்குவி டாங்குமரேசன்மயில்
வரையிலு னிச்சை புகல்வதெங் கேபுனம் வாய்த்தசெல்வத்
துரைமக ளுக்கெனைப் போலொரு கோடியர் தோழியரே. (௧)

தலைவன், சேவ்வி யெளிமை சேப்பல்.

தக்க பகுதி விருதி யிடைநிலை சாரியையுந்
துக்கமில் லாதுறுஞ் சந்திவி காரமுந் தோன்றும்பெண்ணே
கொக்கின் மயிலுங் குருகுங்கண் டோன்மயிற் குன்றுறைவோன்
மிக்குற வந்தன னென்னும் பதநி விளம்பிடினே. (கருஅ)

பாங்கி, என்னைமறைத்தபி னெளிதேன நகுதல்.

பாவை நிமித்த முடன்கூடி னுலாயப் பாவையினைக்
கோவை செயுந்துனை விட்டாடு மேமயிற் குன்றையுள்ளார்
சேவையில் வேண்டல் பெறலா மெனினுமென் சேயிகழைய
நீவையம் போற்றப் பெறுவதுண் டோவென்னை நீத்தென்றுமே.

அந்நகை பொறுஅ தவன் புலம்பல்.

நாலின் முதனகை நான்பெறற் பாற்றன்று நாரியுமை
பாலன்கங் காந்தி பாலன் மயில்வரைப் பைந்தொடியாய்
கோல நகையமு தாலம தாகுனங் கூர்விரியா
மால் மமுதென வாக்கிய தென்னிதி பாந்துணையே. (கசு௦)

அவள் தேற்றல்.

தாராச் சபதந் தருஞ்சண் பகவல்லி தன்னையும்பொய்
சேராத் தமிழ்சொரி சிந்தா மணியையுஞ் சேர்ந்தனரே
வாராப் பொருளுமுண் டோமுயன் றுலெங்கண் மாதாமன
நேராக் குவன்குகன் றேகையஞ் சாரலி னின்னுடனே. (க௭௧)

கையுறையேற்றல்.

வெப்புங் குளிருஞ் சமமாக்கி யாண்டருள் வேலன்மழை
யப்பு மயூர கிரிக்கிறை வாவுன் னருவடைந்தா
டப்பு நடையறி யான்கொளத் தக்கது தானிதென்றாற்
கொப்புங் குழையு மறுப்பதுண் டோகைக் கொடுத்தருளே. ( )

கீழ்வோன் ஆற்றல்.

மாணுக்குப் புத்திரி யாகிய மாணுக்கும் வானிற்றெய்வ
யானைக்கும் பாகன் மயூர கிரியனை யாண்டலர்க்கை
மேனிற்ரு மென்கை முறிகொண்டபோதே விலைப்பொருளாப்
நானிற்கின் நேனெழுத் துச்சோர்வு மில்லை கடுவிலலையே. (க௭௩)

இறைவன் றனக்குக் குறைநேர் பாங்கி,

இறைவிக் கவன்துறை யுணர்த்தல்.

பூமேலுண் டேயிரு தாமரை யென்பர் புயலலவுங்
காமேலுண் டேயொரு பொற்பிடி யென்பர் கடியமயின்
மாமேல் வருமுரு கன்றோகை வெற்பில் வருமணங்கே
நாமே துரைப்பது பித்தரிற் சொல்கின்ற நல்லவர்க்கே. (க௭௪)

இறைவி, அறியாள்போன்று சூறிபாள் கூறல்.

காவில் விளங்கு மயூர கிரிக்கந்தன் காப்பணியும்
பாவை மயிலைக் குயிலாட் டியதும்பன் னாதத்தின்வாய்ப்
பூவை மயங்கிலும் வேண்டுஞ் சுகம்வெளிப் பேர்தலுந்
ராகியின் மஞ்சோ டியதும் பிறவு மறிந்திலையே. (க௭௫)

பாங்கி யிறையோற் கண்டமை பகர்தல்.

கனக வரைநிகர் மாயூர வெற்பன் கருணைபெற்ற
வனகனுன் மேனியைத் தாங்கி வநனும் புயத்தினுக்கே
தினகர னாகி யொருவன்கண்டேன்பொய்யிற் சேர்ந்தபொன்மான்
வனமயி் றேடிப் புனமயி லுன்னிடம் வந்ததுவே. (க௭௬)

பாங்கியைத் தலைவி மறைத்தல்.

அன்னங்க டாமரை சேருங் குவளை யடைந்திலுந்
மன்னனை வென்ற வடிவேலன் றேகை வரைபவர்க்கே
சின்னம் புகன்ருளை நீயுயர் வானிற் செடியுமுண்டோ
வின்ன மினத்தொ டினஞ்சேரு மென்குத லெண்ணிலையே. (க௭௭)

பாங்கி, என்னைமறைப்ப தேன்னெனத் தழால்.

காலிருத் தாலு முருகன் மயில்வரைக் காரிகைகண்
வேலிருத் தாலுங் கதிர் தோன் றினுஞ்செல்ல வேண்டுமென
மாலிருத் தாலும் பலிருத் தாலு மறைத்தொருவர்
பாலிருத் தாலுமென் னல்லா முயற்சி படிப்பதிறே. (௧௬௮)

இதுவுமது.

பொன்னை மறைப்பதுங் கன்னுன் மறைப்பதும் போகமது
தன்னை மறைப்பதுஞ் சண்முகன் றேகையஞ் சாரலில்வாழ்
பின்னை மறைத்த விடையா யரிதுன்னை விட்டகலா
வென்னை மறைத்த முயற்சியென் னோவுனக் கெய்தியதே. (௧௬௯)

கையுறை புகழ்தல்.

என்சொற் கிரங்கிய தோகைச் சிலம்புக் கிறைவருக்கே
முன்சொல் சடைக்கண்ணி யாம்வள்ளிக் காரநடு முற்றியசொற்
பின்சொ லவனுக்குத் தாயா நகையாம் பெரிதுமுனக்
கின்சொற்பென் னோமன்ன ராரக் குழையென் றியம்பினரே. (1)

தோழி கிழவோன் துயர்நிலை கிளத்தல்.

வில்லையெ டாரம்பு பட்டதுன் டேயென்பர் மெய்யில்பல
சொல்லென டாரொரு மெய்ம்மொழி நாமென்பர் தோகைவெற்பி
ல்லெம றர்பக னிங்கார் குகன்பதத் தன்பிலர்போ
வில்லையு றார்நா லெழுத்தின் குணத்தை யிசைந்தனரே. (௧௭௧)

மறுத்தற் கருமை மாட்டல்.

தேவிற் சிறந்த சுவாமி மயில்வரைத் தென்றிசைக்கே
கோவிற் சிறந்த மருது துரையருட் கொண்டுசெய்த
வாவிக் கமலத் தனம்வினை யாட மயங்குமுன்கட்
காவிக்கு மாரன்கைக் காவிக்கும் வேற்றுமை காணிலுண்டே. (1)

தலைவன், குறிப்புவேறுக நெறிப்படக் கூறல்.

ஆடவியெல் லாங்கொடிப் போதாய் விரிந்தன வாளுமிர்தப்
புடவியெல் லாம்புனற் போதா யிருந்தன பொன்மயில்சே
ரிடமலை யான்குன் றன்னருள் பெற்ற விறைவர்க்குண்டோ
படரொழி யாது பணியேறும் புன்றொழில் பாலிப்பதே. (௧௭௩)

தலைவியை முனிதல்.

வனத்தில் வருங்கலை மாலைக்கண் னான வலைப்படுத்தற்
புனத்தைவிட் டேகத் தாமல்ல வேளின் புரந்தரனை
யினத்திற் பதித்த சுவாமி மயின்மலை யேந்தியையுள்
முனத்தனி முன்றிட் சரவாசு நாவுக்குத் தக்கதன்றே. (௧௭௪)

தலைவி பாங்கி, தன்னை முனிதல்.

கலைமா னெனுஞ்சொற் கவர்பொரு ளாகக் கழறினைகார்
மலைமாலை மேவுமெம் மான்வேலன் றோகை மலைக்கொடியே
சிலைமா னிரண்டு தொழிலினு முன்சொற் சிறந்ததன்னே
கொலைமா விளம்பிடி நீங்காத காவற் குறிப்பதென்னே. (௧௭௫)

தன்கைக் கையுறை, யேற்றல்.

தாமரை போலுமுன் கையென்கை யெம்மனஞ் சார்புமொன்றே
காமன் மகன்மனை வாளன் மயின்மலைக் காரிகையே
நீமலர்க் கண்ணி கொளவின் பப் புன்னொன்றை நோந்தனன்யான்
மாமதப் பூசைக்கிப் பத்திர மீந்தவர் வாழியவே. (௧௭௬)

இறைவி கையுறை யேற்றமை பாங்கி, இறைவற் குணர்த்தல்.

தூவியற் தோகை மலைக்கும ரேசர்க்குத் தொண்டுசெய்த
காவியங் கண்ணிக்கு நீதந்த மஞ்சரி கைக்கொடுத்தேன்
கோவைவின் டாள்பின்பு லாவுமெவ் வண்ணமுங் கூடப்பின்னைப்
பாவைவின் டாள்பின் சகிவிடு தூதும் பகர்ந்தனனே. (௧௭௭)

குறியிடங் கூறல்.

கையா யுதமயி லாங்கொடி காலா யுதக்கரத்தார்
னுப்பா மையிலான் மயிலான் மயில்வெற்பி லொண்டொடிதன்
மெய்யாகு சாயன் மயிலா யவனின்சொன் மென்கிளியாய்ப்
பொய்யா மிடைகொடி யாய்க்குழல் காவாம் புனமதுவே. (௧௭௮)

குறியிடத் திறைவியைக் கொண்டேசேறல்.

நிதமா டியசுனை யாடா திருப்பது நீதியன்றே
மதமா விளம்பிடி நீங்காத கானென்ற வார்த்தைபொய்போ
கதியாய் நடந்தனை வேலன் மயில்வரை கண்டனையே
பததா மரைக்கர்ச்சிப் பாராறு தாமரை பாரவரே. (௧௭௯)

குறியிடத் துய்த்து நீங்கல்.

மலர்தேடி வுண்டு வருஞ்செயல் போற்புவி மன்னர்பொய்யாங்
கலைதேடி முன்போல் வுரினும் வருவர் கலங்கியஞ்சே [வோன்
லலைதேடுங் கண்ணிரில் வேண்மயில் வெற்பினம் மாற்றல்கொள்
சிலைதேடி வாங்கியஞ் சம்பும் பறித்துத் திரும்புவனே. (௧௮௦)

இறையோன், இடத்தேதீர்ப் பதேல்.

தேனிற் சிறந்த கடம்பன்னை வேலன் சிகண்டிவெற்புள்
னோனுக் கரைமனை வேலைவி டோவிறு மாந்தமுலை
யானைக் கெதிர்பொரு தோமதி யாலம் புயமலர்த்தோ
கானத்து மீனிருட் பெற்றுநின் றுய்பகற் காரிகையே. (௧௮௧)

இ யை த ல் .

ஆகம்பிரம்மமேயென் றதுவாதல் போனா னவனொன் லான்
முகங்கண் ணிதற் போன் னிளொசெங்கை பஞ்சடி. முரன்மணஞ்
சகங்கொங்கை போன்னணி பெற்றவடன் னுருத்தோற் றினன்பல்
லுதங்கண்ட சேர்தன் மயில்வெற் றி லென்னினி யோதுவதே. ( )

பு க ழ் த ல் .

மேலா மயில்வரை வேளாருட் டங்கை வெகுண்டுகையான்
மாவா் செம்பு வளைத்தார் தெறித்தவர் மாங்குயினீ
காலாற் செம்பு வளைத்துத் தெறித்திடக் சுற்றுகிட்டாய்
தேவனாத முப்புந் தீயிட்டு முவர் சுகம்பெறவே. (கஅ௩)

வி டே த் த ல் .

எழுதிய சித்திர மென்மனைக் கேயுண்டுள் னின்பவுருத்
தமுதிய மெய்யிலுண் டாந்துன் பிடைமயிற் றண்வரைவேண்
முழுதரு ளுண்டுமுன் காயாய்ப் பழமாய் முடிந்து முய்ப்தும்
பழுதுகொள் ளாததும் மாயத்தை மேவு பசங்குகியே. (கஅ௪)

பாங்கி, மேல்லியற் சார்ந்து கையுறை காட்டல்.

என்றாக்கும் வாழு மருது துரைகும ரேசருக்குக்
குன்றக் குடியில்வைக் குந்தென்னஞ் சோலைக் குளிரினநீ
போன்றுந் தனத்துக் கணையாகும் பார்கரும் புக்கமுத்த
நன்று நகையென லாங்காவி யாங்க னுரினமின்னே. (கஅ௫)

மையுறு கண்ணியைப் பாங்கிற் கூட்டல்.

மேலாறு காட்டொண்ட யானைகண் மேற்பல வேங்கைகண்டாய்
நாலாறு மான குமரன் மயில்வரை நாரியரே
காலாறு முப்பங்கி லொன்று துவண்டொன்று கன்றியதான்
மாலா நெருபங்கு விசமின் னுத்தொழ வாமனைக்கே. (கஅ௬)

நீங்கித் தலைவர் கோம்படை சாற்றல்.

காதல் பெறுமன்றில் பேடையை நீங்காக் கடற்றுறைவா
மாகுமுத் தேவருந் தாங்கினர் நீவிடின் மஞ்ஞைவரை
நாத னடையலன் போல்வடுச் சேரு நடுத்துணியு
மோதற் குற்கும் பிணிமுக முப்பெற வுற்றிடுமே. (கஅ௭)

விருந்து விலக்கல்.

அருவியும் வெற்பும் புபழுமுத் தாரமு மாகநனைந்
துருகும் பிடிக்கு மதயானை யாயிர வுண்டிருந்து
மருது துரைசேய்த கைப்பூசத் தேர்மிசை மஞ்ஞைவரை
முருகன் வரங்கண்டு நின்னூர்க்குப் போதி முறையுரைத்தே ( )

பெருந்தகை விருந்திறை, விரும்பல்.

முன்றை யிரண்டிற் புரட்டிக் குறக்கொடி முன்கொடுக்கத்
தான்றளித் துண்டதுண் டேய்யில் வெற்புறை சாமியென்மா
வான்று மெழுத்தொரு நாடி விரண்டைவிட் டிப்பொரித்துத்
தேன்றைச யோடஞ் செழுத்தைத் தந் தாலுண்டு செல்குவமே. (1)

பாங்கியற் கூட்டம் முற்றிற்று.

பதினொன்றாவது—ஒருசார்பகற்குறி.

கிழவோன் பிரிந்துழிக் கிழத்தி மாலையம், பொழுது கண்டிரங்கல்.

முலையஞ் செழுத்தைக்கச் சான்றறைத் தார்சுவை முத்தமுத்து
மெலைய பவளத்தை முத்துக்கு னேவைக்க விண்டனர்பொற்
சிலைநிகர் பன்னிரு வையான் மயில்வரைச் செல்வாசிவந்
துவையுமெய்க் கிட்டனர் சார்தஞ்செம் மாலைக்கொன் றேதிலரே. (1)

பாங்கி புலம்பல்.

மருவு மிறைவர் சிறுபொழு தேசொன் மறந்தனரே
திருவை விகாரம் பெருக்கினை யோபொற் சிகண்டுவரை
முருகன் குறிஞ்சி மலர்மாலை யேனுஞ்செய் மோகத்தினு
வருவஞ் சிவக்கினு நீமுல்லை மாலையென் றோதுவனே. (ககக)

தலைவனிடத் தலைவி வருந்தல்.

தாரா திரார்ககந் தந்தவ ரென்னோ தடைசுகமார்
வாரா நிராநினி வேலன்பைந் தோகை மயில்வரைமே
லாரா ரெனக்குற வையோ விடர்பல ராய்வர்புரி
யூராரசெய் வார்மறந் தார்மதி பானுவென் றோதியதே. (ககஉ)

தலைவியைப் பாங்கி கழறல்.

நீருற்ற புள்ளல்லர் தேனுண்ட வண்டல்லர் நேசித்தநம்
மேருற்ற மன்னர்ச கோரங்கண் டாயெங்க னேந்திழைநீ
சோருற்ற வன்றிற் பெடைநிகர் வாய்குதன் றோகைவெற்பாய்
தாருற்ற வேனா னைப்பிரிந் தாண்முன் டமயந்தியே. (ககங)

தலைவி, முன்னிலைப்புறமொழி மொழிதல்.

உண்டமர் நாளி லொதுங்கினர் போலென் னுழையிருந்தோர்
விண்டிருந் தாலு மிருப்பர் மயில்கரை வேலனருட்
கொண்ட விறைவரு மாய்மிக் காரினிக் கூறுவதென்
வண்டனன் றென்பார் பன்னாடி லொன்றறி வாரில்லையே. (ககச)

இன்னுயிர்ப், பாங்கியோடு வகர்தல்.

பாரினுள் வன்னினுள் தேவரென் னொது பகுப்புடையா
ராரினு மிகுஞ் சேர்தன் மயின்மலை யாழிழைசேன்
பேரினுஞ் சாரினு மிக்கையுள் வாரைப் பிரிதலெங்கே
சேரினுஞ் சேரா விடினுங் குவியங்கைச் செம்மலரே. (௧௯௫)

... பாங்கியச் சுறுத்தல்.

நிலைத்த மருது மகிபதி நெஞ்சினிறைந்துதொல்லை
வினைத்திரன் மாற்றிய கந்தன் மயில்வரை மென்கொடியே
தலைப்புனக் தேடுபெரு மான்சாரி வந்த திறமறிந்த
லுணர்வின்னை யாக்கி யெனைக்கள்ள னாக் குவ னுன்னையே. (1)

... நீங்கற் கருணை தலைவி நினைந்திரங்கல்.

தாமரைமேல்விழும் வண்டிஞ்செவ் வல்லியிற் றுமரையு
மாமலை பைச்சற் றவசக்கின்ற வையுஞ்செவ் வாய்க்கையு
தாமகன் றேமல்லத் தாமகன் றுர்மயி னைச்செவ்வேள்
பூமலி நாட்டிற் பைந் தாருவை நீங்கல் பூங்கொடியே. (௧௯௭)

தலைவிக் கவன்வரல் பாங்கி சாற்றல்.

பூவேந்தன் போற்றுங்குன் றக்குடி வேளருள் போற்றிப்பெற்ற
பாவேந்தர் சொல்லு மருது மகிபன் பவனியைப்போற்
றேவேந்தி ராவெக் கரிக்கையென் னுச்செழு மாப்பலவார்
மாவேந்தன் சந்தனம் பாப்புன்னை நீழலில் வைகுவமே. (௧௯௮)

சிறைப்புற மாகச் செறிப்பறி வறுத்தல்

விழிபோலு மானுங் கலையுங் கலையா விறல்பெறவு
மோழிபோலும் பச்சைக் கிளிவளை யாது முயன்றுறவும்
வழிகூடல் போலுங்குன் றக்குடி யான்முன் மறவர்க்கண்டு
பழிகூற நின்ற புலிகாமங் கானவர் பார்த்தனரே. (௧௯௯)

முன்னிலைப்புறமோழி மோழிந்தறிவுறுத்தல்.

வள்ளி மயில்கூழ் யயின்மலைக் கேமரு தையன்செய்த
வெள்ளி மயிலை விரும்புங் குகனருள் வேந்தன்மதர்
தெள்ளி மயிலிலென் பொன்மயி லைப்புணர்ந் தேகினும்போற்
புள்ளி மயிலின் மேமற வீரன்பு போற்றுதலே. (200)

... இது வுமது.

செவ்வரி யேறுங்குன் மான்றெய்வ யானைதன் சிறடிக்கே
தையரு செவ்வை முருகன் மயில்வரைச் சாரலிலே
மய்வரி யாதிபு மெல்லினத் தாறு மறந்திடினுஞ்
சுவ்வரி கவ்வரி முன்றே மறத்த தருமமன்றே. (20௧)

முன்னின் றுணர்த்தல்.

மாரன் பரிப்பேர் மணப்பேர் கணைப்பேர் வனத்தெறிந்தோர்
மாரொரு புல்லொளி மாலேதி நாமங்கைக் கையர்கொண்டார்
விரப் புயன்பணி செவ்வெண் மயில்வரை மேளண்ணலே
பாரக் கிரியின் மலரத் தினியிரு பங்கயமே. (உ0உ)

முன்னின் றுணர்த்தி, மோம்படைசாற்றல்.

வண்டினந் தேனுண்டப் பூவிற் றுவரு ம்ருதநிலத்
தண்டலை யூர முருகன் மயில்வரைச் சாரலிலே
கண்டகண் பேரா திருக்கோங்கின் முத்தத்தைக் காட்டிநிற்கு
மொண்டொடிக் கும்மடி யேற்கும் பழியற வன்னுகவே (உ0௩)

மேம்பகிழுவோன், தஞ்சம்பெறுது நெஞ்சோடுகிளத்தல்.

விடு மலையிம்பர் மெப்ப்பதத் தொன்றில்விட் சேபம்வந்தார்
கூடுவ தோவில் வசையிக வாத குறிமனமே
நாடு புகழ்ப்பன் னிருகையன் போன்மயி னாகமின்னார்
தேடி வரிப்பன் நாமும் பறவையுந் தேடினமே. (உ0௪)

ஓருசார் பகத்தறி முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது - பகற்குறியிடையீடு.

இறைவனைப் பாங்கி குறிவரல் விலக்கல்.

கிரா தமிழ்சொலெ னுச்சிறை மீட்டவர் கேகயத்தார்
பாராவில் வேதனை வைத்தவர் தோகைப் பருப்பத்தீர்
தாராள மாய்மந்தி வேங்கைமு னோடிச் சரிப்பினன்றோ
நீரா வயின்வர லேன்லங் காவலு நீங்கினமே. (உ0௫)

இறைவியைக் குறிவரல் விலக்கல்.

[உத்தி

உண்ணாளென் னேயென்னுந் தாங்காளென் னேயென்னு மோரி
னண்ணாளென் னேயென்னும் பெண்குற வள்ளி நடுங்கவினரந்
தண்ணா வருகுவென் றுன்மயில் வெற்பின்ம் மண்ணையினிக்
கண்ணை கடத்தினை யேகவ னோடு கடத்தினையே. (உ0௬)

இறைமகள், ஆடிடம்நோக்கி யழித்தல்.

பாரதத் தோர்தரு நீங்கா விரதஞ்செய் பட்டியின
நீரத னானிலைத் தாண்மற வாம னெடி துடின்றிர்
வீர நவர்பணி வேலுடை யான்மயில் வெற்பிறைவர்
சார விளங்கிள்ளை யேமறந் தார்பொற் றனக்கிள்ளையே. (உ0௭)

பாங்கி, ஆடிடம்விடுத்துக்கோண்டகறல்.

குருகின மேமுரு கோன்மயில் வெற்பற் குருகினமே
மருமலி வண்டின மேவறிற் சொல்லுது வண்டினமே
யொருவரும் பாரல ரேபரி யுருரைப் பாரலரோ
பொருமலை யேசொல்வையேவந்து போகும் பொருமலையே. (1)

பின்னாள், நெடுந்தகை குறிவயின்சென்றிரங்கல்.

ஆரிலணி கையான் மயில்வரை யிதெனி லாடல்கொண்ட
மயிலதெங் கேசந்தி ராங்கமெங் கேபெரு வாசமெங்கே
செயலறக் கொத்து மரவமெங் கேயிடஞ் சேர்ந்தசொன்னக்
குயிலுமெங் கேயில்டை யேயினி யேதொன்றுங் கூறிலமே (௨௦௪)

வறுங்களநாடிமறுகல்.

புண்ணியத் தோகை மயில்வரை வேலைப் போற்றல்போ
லெண்ணிய காரியங் கூடில் யேயித னேதினையே
பெண்ணில் யோபுனம் வேறே கனவோ பெறுவதுண்டோ
கண்ணிருந் தார்க்கல்ல வோகாண லாஞ்ச களச்சத்தியே (௨௧0)

குறந்தோடி, வாழுமுர்நோக்கிமதிமயங்கல்.

எழுத மெட்டுக்கு நீரிறைப் பாரின்றெட் டாக்கொம்பிற்றே
ஐறு முடவற்கு வாராது தோகை வெற் பாரடிப்பே
ஐறுதன்பில்ல வருக்குநெஞ் சேயிலி தொள்ளிழையாள்
விருளினிச்செய்ய லாவதின் றேதுன்பஞ் சேர்ந்தனமே. (௨௧௧)

இதுவு மது.

தேவப் பழுக்கு மயில்வெற்பின் வேலர் திருவருள்போன்
மாமான் மலர்மனைச் சென்றன னோயவன் வாழுஞ்சிறு
ராய்து வானத் தழுதம் விரும்பி யகங்குழைந்து
பூமிவு மக்க டவம்புரிந் தாலும் புசிப்பதின்றே. (௨௧௨)

பகர்தறி யிடையிடு முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது—இரவுக்குறி.

இறையோன் இருட்குறிவேண்டல்.

கூந்த லெனகிருண் டேநீட லாற்கண்ணுக் குச்சரியா
மெந்தற் குவளை மலர்த்தின் தாலடி வேந்துங்கையான்
காந்த மயில்வெற்பி னம்விரும் பார்க்கிழித் தாமரைக்கே
காந்தி குறைப்பத னுகிடுட்டீபாதல் கருதினமே. (௨௧௩)

டாங்கி, நெறியினதருமை கூறல்.

இடைவிடிக் தான்முலை யாந்தலை போக்கி லெழுந்தலையா
மடையக் குறிக்கற் கொலைச்செந்து வாம தடிக்கொன்றதாம்
படர்வழியெங்கு மயில்வெற்பி தாதை பணிசுற்றுமார்
தொடையுறு பாதையொன் றுண்டறி யாய்வரச் சொல்வதெங்கே.

இறையோன், நெறியினதேளிமை கூறல்.

ஆறு பெரிதில்லைக் காவலை யஞ்சில னுண்ணாவன்மீ
னாறுமுண் டோதிரு மாலாழி யுண்டன் புறாவகரர்
நீறு படச்செய்த வேலோன் மயில்வெற்பி னேரிழைகான்
சிறும்வெம் பாம்புக்குப் பெண்ணுங் கருடத் தியானமுண்டே. (1)

பாங்கி, அவனாட் டணியியல் வினாது.

ஆயிரம் வெள்ளத்தொ டாளி முகனை யசியொன்றினான்
மாயப் புரிந்தவன் போற்றுஞ்ச வாரி மயில்வரையோய்
நீயுள் னகரின் மருவலர் மேன்மை நிகழ்த்திமனை
மோய்வில்குழையா ளையுநம் பினவரை யஞ்சொல்லுமே. (2கக)

கிழவோன், அவள்ளாட் டணியியல் வினாது.

அறியாரைப் போன்று குறியா துரைக்கின்ற வத்துறைபோ
னெறிசே ரெளிமைக்குப் பின்னிது கூறினை நேசமிதென்
றறியேன் முருகன் மயில்வரை யாய்நும் மணிகரப்பூஞ்
செறிவே தெதுவுங்கள் போன்றும்மைத் தந்த செழுஞ்சுளையே (3)

அவற்குத், தன்னாட் டணியியல் பாங்கிசாற்றல்.

ஆயா தவர்தமன் போன்றிரு நேர்குங்கற் றாய்ந்தவர்போ
லோயா மணம்பெறுஞ் சேந்தன் மயில்வெற் புறையண்ணலே
கர்யாத மாவென்றும் பூவாத மாவைக்கை யாலழித்துப்.
பாயாத-வேங்கையஞ் சுஞ்சோலை யாங்கள் பயிலிடமே. (2கஅ)

இறைவிக் கிறைவன் குறையறி வுறுத்தல்.

சங்கையை யெண்ணிய பேரைவை யான்புகழ்த் தாரைவைப்பான்
புங்கவ ரிற்சண் முகவேலன் றேகைப் பொருப்பணங்கே ன்றே
செங்கையிற் றேலும் விரைவுங்கொண் டெம்மண்ணால் சேர்தன
கொங்கையை நாடி யிடாதேறி முன்மலர்க் கூந்தலிலே. (2கக)

நேரா திறைவி நெஞ்சோடு கிளத்தல்.

கான வரும்படைச் செல்வர்களை தொழக் கந்தலையே
வானவர் மங்கையர் செல்வர்க ளோபோன் மயில்வரைமேற்
கூன்று கானிலெங் குஞ்சர மேயெழுங் குஞ்சரமே
யானில் வராமம் புலியே யினியெழு மம்புலியே. (220)

நேரிழை பாங்கியோடு நேர்ந்துரைத்தல்.

பரவினை செய்பவர் மாயையென் பாரறி வொன்றுதற்கோர்
திருமுகங் கூடப் பெறுஞ்சிலன் றேறாகச் சிலம்பண்ணலார்
வரவினைக் கூறலு நன் றே யுனது மனமுதன் றே
யிரவினுக் கஞ்சவ தில்லெகொ லேழைக் கெங்கவரே. (௨௨௧)

நேர்ந்தமை பாங்கி நேடுந்தகைக் குரைத்தல்.

ஒருவிரல் காட்டிக் குழைகாட்டிக் கைகுவித் தோங்கிச்செங்கை
பொருநெறி வைத்தனன் கூலி கரும்பார் புதல்வர்க்குண்டோ
முருகன் மயில்வரை மேலன்னங் காட்டிக்கை மூக்கில்வைத்தே
யிருவிரல் காட்டி யொருவிழி பூடின நேர்திழையே. (௨௨௨)

குறியிடை நிறிஇத் தாய்துயி லறிதல்.

அகத்தான் வருந்திய வன்பருக் கன்ப னமகுளசண்
முகத்தான்மயில்வெற்பிழைபுதங்கண்டேன்மொழிவன்பெண்ணோ
பகற்காக்குஞ் சண்பகஞ் சேராது தும்பியென் பார்க்குறரை
மிகத்தா னமுத மதுவுண்டு பூமெத்தை மேலுற்றதே. (௨௨௩)

இறைவிக் கிறைவன் வரவறி வறுத்தல்.

தோழியர் தூங்கினர் நற்றையுந் துஞ்சின டோய்ந்துடையார்
வாழியர் நங்கொல்லைச் சண்பகக் சாவின் மலர்மெத்தைமேற்
கோழியர் குன்றக் குடியார்கை வேலன்ன கூர்ங்கண்ணியே
மேழியர் மாலை யெனவே யிருண்டது விண்கங்குலே. (௨௨௪)

அவட்கோண் டேசேறல்.

பாட்சர்க் கரைபழங் கர்ப்பூரம் வெற்றிலை பாக்குமுதற்
சாலவங் குண்டு மணிச்சிலம் பென்மடித் தாங்கினன்சாண்
சூலி மகன்குசன் றேறகைவெற் பார்மெய்ச் சுகம்பெறவா
கோலைப்பெண் னுக்கித் துகின்முடிப் பஞ்சனைக் குட்படுத்தே.()

குறியுய்த் தகறல்.

கற்பூர மோர்பங்கு வைத்தவித் தார்பழுக் காயிலையி
தற்பூ ரவர்மன மாழ்த்தர் கான்குள னுர்கெண்டி
வெற்பூ ரிரவைநஞ் சாதியைச் சாரின் மிறைசொல்லதார்
நிற்பிர் மருவல ரைத்தலை சாய்ப்ப னிமிடத்திலே. (௨௨௫)

வண்ணிற தாரோன் வந்தேதிர்ப்படுத்தல்.

செடிதேடி மத்த கபம்பிடி தேடுஞ் சிறந்தவின்
பிடிதேடு மோவடி வேலன் மயூரப் பிறங்கலிலே
யடிமே லடியிட்டை யோகாடெ லாம்பிழி யாக்கிநின்றாய்
விடியா விடினல்ல வோமுக மாமதி மேன்மைகளை. (௨௨௬)

பெருமக ளாற்றின தருமைநீனைத் திரங்கல்.

சாத்சஞ் சாஸிக ஞாயமெம் மூர்வரத் தக்கதன்று
மீதுறை சஞ்சா விகப்புப் ஞாயத்தின் மேவினிர்நீ
ரோது மறைபணி சேர்தன் மயில்வரை யுற்றவர்க
டையு ருரத னுனெறி கண்டெனைச் சேர்ந்தனிரே. (௨௨௮)

புரவலன் நேற்றல்.

இடைநினைத் தாற்கன்னி வாகன மென்செய்யு மேய்த்தவல்குற்
படநினைத் தாலரி பாயலு மென்செயும் பாற்கடல்சேர் [கட.
விடைசுமர் தான்மகன் றேகைவெற் பாய்செற்றம் வேண்டியென்
கடைசிவந் தாலெங்கு நும்முர் சிவக்குங் கனற்கொழுந்தே. (1)

புணர்தல்.

மறையாத மின்மலர் வாடாக் கொடியை வகையுணர்விற்
குறையா வழுத மெனுநீ தமயந்தி கொண்ணிடதத்
துறைநா னெனிற்குகன் றேகைவெற் பிற்கற்ற தில்லை கொல்லோ
நிறைதே நுருத்தெரி பாமந்தி ரத்தி னெறிநளவே. (௨௩௦)

புகழ்தல்.

ஆல மெனுமச ரேசனை வேல்விட் டறுத்தமரர்
தாலி பதித்த முருகன் மயில்வரைத் தையலரே
மேலை யடைபலர் முன்னே கலகல வென்பதனாற்
காதேர் சிலம்புக்கு நேரல்ல வேசிவன் கைச்சிலம்பே. (௨௩௧)

இறைமகளிறைவனைச் குறிவிலக்கல்.

இன்னமை வேண்டி னிரவி லெழுகவென் நேபெரியோர்
சொன்னர் பொய் யன்று முருகேசன்னாள் பணிதேகைவெற்பா
பன்னாடர் போற்றச் சிவந்தகை கால்கொன் பங்கயக்கண்
டன்னாற் கறுத்தன பார்நீயென் னச்சந் தவிர்ந்திடவே. (௨௩௨)

அவன், இறைவியையிலவயின் விதேதல்.

முத்தாயர் கேள்விக்கு வைத்தீர்கொ றேழியர் மூன்றுகட்டுங்
கைத்தாளிட் டீர்கொல்பொய்த் தாளிட் டனீர்கொல் கருணையெ
வைத்தான் முருகன்மயில்வெற்பினீர்சென் மனங்கலக்கு[ன்மேல்
வித்தேன் கதிர்ந்தோற் றினுங்கஞ்சங் கொள்ளா விகசிதமே. (1)

இறைவியை, எய்திப்பாங்கி கையுறைகாட்டல்.

காண்கொண்ட கந்த லீளம்பிடி யேகால் கடிதுசென்று
நாண்கொண்டு வந்த மலர்கரத் தேந்தி னளினத்திலோர்
வாண்கொண்ட நீல மலர்ந்ததென் பார்பச்சை வண்டிதென்பார்
தேன்கொண்ட சோலை முருகன் மயில்வரைச் செல்வர்களே. (1)

இற்கோண் டேகல்.

பாலிக்குச் சொல்லி னும் வேல்சீவப்பானதைப்பாவிதங்கொவாய்
பாலிக்குச் சொல்லி னும்பொல்லாப்பென்றூப்முனிகழ்த்தல்செல்
முலிக்கு மைந்தன் மயில்வரை மேலிறை வாவருத
காலிக்குஞ் சொழிநி மேகண்டைச் சேலைக் கமகம்பே. (௧)

பிற்சென்றிறைவனை, வரவு விலக்கல்.

கன்ன வடுவை யிதழை முடையைக் கலந்தன் றுநீ
சொன்ன படிமறைத் தான்மறைத் தான்வல்லன் சோர்வைமயில்
வன்னி முருகன் மயில்வரை மேலிறை வாவருத
வின்னம் பொறுப்பவனோபல்லக் கேற்ற வெழுந்தவனே. (௨௩௬)

பெருமகன் மயங்கல்.

கொங்கைக்கு மார்பின் னகைக்குங் கலைக்குமக் கொங்கைதொட்ட
கொங்கைக்குங் குற்ற முரைத்தன னேயினிச் செய்வதென்னே
நாங்க மயில்வரை மேலனு டியுந் குணையன்றியோர்
வங்க நடத்திடு மேபெரு கொடை மயற்கடற்கே. (௨௩௭)

தோழி தலைமக யேர்கிளந்து விடுத்தல்.

ஆதி மலரை நீனைக்கு முடியு மயலவாச்சொற்
பாதையிற் கொண்டு மகிழு முறம்கிரல் பார்க்குங்கொடி
யோதை குழிக்கு மயில்வரை யான்பத முன்னுமிந்தக்
காதலிக் குத்தபு நீக்குவ தென்னுந் கனகதப்பே. (௨௩௮)

திருமகட் புணர்ந்தவன் சேறல்.

மாவென்ற கண்ணியென் னூர்க்கேகற் கென்றடை வையமெலாங்
காவென்ற குறாவென் றேன்மயில் வெற்பிற் குறுகுமிருட்
காவென்று மாவென் றுஞ் சொன்னதெல் லாநிற்க காமமுற்றை
யோவென்ற போதண்ட னோளமுந் தீப்பட் டொளிகிடுமே.

இரவுக்குறி முற்றிடு.

பதினான் காவது—இரவுக்குறி யிடையீடு.

இறைவிக்கிதுளை யிறைவர வுணர்த்துதல்.

விண்ணி லுதித்த பதினொரு கோடி விபுதருக்காக்
கண்ணி லுதித்த முருகன் மயில்வரைக் காதலியே
யெண்ணி லுதித்தவுன் காலுஞ் சிலம்பு மிருகையும்போன்
மண்ணி லுதித்தன வோபட்சி சால மலர்வனத்தே. (௨௪௦)

தான்குறி மருண்டமை தலைவியவட்குரைத்தல்.

வேறு புகலற்ற வேகாக்ர சித்த வியப்பிலிடை
பூறு வராநென் நிகுந்தென்பென் னோமர மொன்றையொன்றிச்
சூறை படுத்த விழுமொலி யாற்பகந் தோகைவெற்பா
ராறு பொறிகொண்ட காற்று மருட்டி ந்றெ னைம்பொறியே. (1)

பாங்கி தலைவன் றிங்கேதே தியம்பல்.

காட்டவைத் தார்கல்லைச் சொல்லவைத் தார்பொய்யைக் கால்வயி
ற்றுக், கூட்டவைத் தார்கையைத் தன்மெய்யைக் கங்கையுள் ளங்
கைத்தொட்டி, லாட்டவைத் தார்மயில் வெற்பார்செய் நன்றி
யென் னன்றியுங்கை, நீட்டவைத் தார்புன்னை மேற்பாம்பை யெ
ன்ன நினைப்பினியே. (உசஉ)

புலந்தவன் போதல்.

சரம்போ னிலையிப்பொன் போலிலங் கும்மனஞ் சஞ்சலத்தாற்
குரங்கா மெனச்சொன் னதுரிசு மாயின கூந்தல்வனம்
பார்தோடித் தென்னையில் வாழையின் மாவிற் பருங்கழுகி
னிரந்தோ டியுமில்லை வேலன் மயில்வெற்பி னோரிழையே. (உச௩)

புலந்தயின் வறுங்களந்தலைவிகண்டிரங்கல்.

பந்தனைக் காய்த்தது புன்னைபொன் மாலையும் பங்கயமுஞ்
சந்தனம் பூத்தது பேசாக் கினிமுல்லை தந்ததுண்டே
செந்தின் முருகன் மயில்வரை மேலண்ணல் சென்றனரோ
பிந்தின் ரோநிற்கின் றுரோகண் னோயுன்னைப் பெற்றென்னையே. (1)

தன்றுணைக் குரைத்தல்.

அனலுக்கு ளாகிச் சரவணத் தெய்தி யறுவர்கொங்கை
வனசத்தின் பாலுண்ட வன்றோகை வெற்பினர் வாரலரே
லுனையொற்றை யன்றிலென் பார்நக ரோர்மல ரோன்குருவி
தனிமெய்ப் பொருளமு: தாகவுன் டன்னையின் டானெய்துமே. (1)

தலைமகளவலம் பாங்கி தணித்தல்.

ஆறுரு வாய்ச்சுனைத் தொட்டிலு ளாடியெ னம்மைகைக்கோர்
பேறுரு வானச வாமியைந் தோகைப் பிறங்கலுள்ளாய்
கூறுவ ரோபொய்ம்மை கண்டென் பலமின் குறிவிடிந்து
தேறுவையோ கொம்புபார்நேர்ந்தும் விண்படச்சென்றனரே. (1)

இறைவன்மேற் பாங்கி குறிபிழைப் பேற்றல்.

விடையி லிருவ ருடனேறி முன்வெள்ளி வெற்பகத்தே
நடைபுரி வேலன் மபூரவெற் பாவிற்கு ஁ண்ணினையே
லடைகுயன் யானு கிலுந்தினை யாய்வரற் காய்ந்ததென்னை
மடறரு மோசமு கங்காயுள் ளன்பு மறந்தனையே. (உச௭)

இறைவ்மே லிறைவன் குறிபிழைப் பேற்றல்.

தொட்டி லுற் றுடி யுலமக்குப் தேசஞ் சொ லும்பொருளின்
பட்டறி வேண் மயூர கிரிபட மான்ரிணையே
பட்டி னி யில்லைப் பசுவெண்ண மில்லைப் பசுருமக்குக்
கட்டி லு கொத்தையு மில்லை யெனியேன் கருத்திடத்தே. (௨௪௮)

அவள்குறிமருண்டமை யவளவற் கியம்பல்.

விழுக்கு முலக வடுக்கினை மாற்றி விலங்கலெல்லா
மழுக்கி யெழுப்பு முருகன் மயில்வெற்றி னுரண்ணலே
குருக்கென்ற தெனியும் விண்ணொன்ற வோசையுங் கூவத்திலே
தொருக்கென் றதுமுன் குறியென்றல் லெல்லாஞ் சுழன்றனளே.

அவன்மொழிக் கோமேமைசென் றவளவட்கியம்பல்.

கின்னரி வினையி னுதின் தேசங்கங் கொச்சிக்கின்மேன்
மன்னுறு மித்திரன்வெந் போகா வென்றான்மயில்வெற்பின்வாய்ப்
புன்னி யரும்புமுற் றத்ததைத் தேனென் புதன்றினியு
ன்னம் பறந்தது வோவென் றனரிறை யாயிழையே. (௨௫௦)

என்பிழைப் பன்றென் றிறைவ்நோதல்.

தூங்கின னோதூங் கிலனோ தெரிந்திலன் சொல்லறிந்தா
லீங்கின தோநீங் கிலனோ தலைவரென் னெஞ்சிருந்தா
தேங்கிய தேவர்கள் வாழ வருளு மிறைவன்மயி
லோங்கல ரென்றோர் மிடாலையுற் றஞ்சிப்பி னுற்றதுண்டே. ( )

தாய், துஞ்சாமை.

இலக்கத்தொன்பானெ னும்விரர்துணைக்கொண் டெழுந்துதகாக்
கலக்கற் தனித்தசு வாமி மயில்வரைக் காரிகையே
துலக்குபொற் பாபத்தை முட்டையி லேவைத்துந் துஞ்சவனோ
பலிக்க வழக்கின்ற பாபத்தைப் போக்கிப் பயந்தனனே. (௨௫௨)

நாய், துஞ்சாமை.

பேச பிரமனை மாற்றிச் சிருட்டி பெருக்கிமனைக்
க்சன் வரச்செய்த வேண் மயில்வரை யேந்திழையே
யோசனை பாரிந்த லூர்மலர்ப் பொய்கையுன் னும்புனல்யாம்
பாகியை நீக்கியிற் நீர்குடிப் பாரெவர் பார்மன்னரே. (௨௫௩)

ஐந்துஞ்சாமை.

முட்டற்ற விரா யிரம்வெள்ளம் பூதமு மோதியதூற்
தெட்டுத் தலைவரும் பெற்றோன் மயில்வெற்பி லேந்திழையே
கொட்டிய மோமும் கூத்தையும் பாருயிர் கொண்டவரிச்
சட்டத்தி னாறு மிடையி லேண்டுத் தவிப்பில்லையே. (௨௫௪)

காவலர் கடுதல்.

மனவேகத் தேரு மருத்தெனும் பாடும் வரிச்சிலையுஞ்
சினவாழி யுஞ்சத்தி வேலுப்பெற் றேன்மயிற் றின்சிலம்பார்
புனமெல் வருவர் தடையில்லை யின்று புகிற்கொடிதான்
தனியான சொலைப் பெயரோடு பூப்பெயர் சார்ந்திடினே. (௨௫௫)

நிலவு வேளிப் பதேல்.

முத்தக் குடைநிழற் றேவர்கள் சூழ முதற்சமரி
லத்தி முகனைக்கொன் றேன்மயில் வெற்பினி லாயிழையே
பத்துப் பெயரோ டொருவர்வந் தாலும் பவுஞ்சிதென்பார்
சுத்தக்கு பேர்ன்வந் தாலெவர் தாங்குவர் சொல்லுகவே. (௨௫௬)

கூகை குழறுதல்.

அசர மெனப்பல் லுயிர்தோறு மந்தரி யாமிடிமாய்ச்
சுகநிலை யான முருகன் மயில்வரைத் தோகையரே
கசுரத் திரண்டினி லாறென்ப தேறிக் சுதறுமென்றார்
பகர்பதினென்று தடையென்று நீங்கும் பதியைவிட்டே. (௨௫௭)

கோழி குறற்காட்டேல்.

ஒருசாதி யிற்பிறற் தேயஞ்சு சாதி யுடன்கலந்து
வருநாளி லுண்முதன் மாறிய மூட மனக்குருகார்
பரிவா யெனக்குரு கார்வே லன்றோகைப் பருப்பதத்தா
ரருகா மனையிற் பறையடித் தால்வர லாவதெங்கே. (௨௫௮)

ஓரவுக்துறியிடையீடு முற்றிற்று.

பதினேந்தாவது—வரைதல்வேட்கை.

(பாங்கி) பருவரல்லினவல்.

மாதாவுந் தந்தையும் பிள்ளையுஞ் சுற்றமு மற்றுமெல்லா
நீதா னெனநின் றவன்மயில் வெற்பினி னின்றமதி
மீதே பிறைமேற் பிறையுங்கொவ் வைக்கனி மேலிலையு
மாதே தரித்திலை யென்றோ பருவரல் வந்ததுவே. (௨௫௯)

பாங்கிக்கிறைவி, அருமறை செவிலி யறிந்தமை கூறல்.

கோவைப் பழத்தினிற் காயும் வடுவுங் கொடுத்தவரார்
பாவைக்கென் றுளன்னை யுள்ளைக் கிளியைப் பகர்ந்தொழித்தேன்
பூனிற் கணாத்தை மறைத்த க்ரவுஞ்சப் பொருப்பையங்கைத்
தேவிக் களித்த மயிலோன் மயில்வரைச் சேயிழையே. (௨௬௦)

தலைமகன் வருந்தொழிற் கருமைசாற்றல்.

ஒருநாளும் பாதி யதுகாலு கூறதி லொன்றுதள்ளி
வருமுன்று கூறுக்கொ றேழிடை யுறு வருங்கொடி நாய்த்
நிருவே ரகத்தி லிருந்தோன் மயில்வெற்பர் சேயியையே
யிருணர்வருவதெங் கேகுற்றம் பார்க்கின்றவில்லத்திலே. (உ௬௧)

தலைமக ணூர்க்குச் சேலவோருப் பதேல்.

படையோ டெழுந்துவிண் ணேர்சேய்நல் லூரிற் பணியச்செந்தி
லடைவார் மயில்வெற்பி ன்ணேர் விலைச் சரக் கானதினாற்
கடையூகி போய்க்கப்ப லெறிப் பல்கண் படச்சென்றுபொன்
கொடையாளர் விட்டிற் புகுந்தே சரக்குப்பை கூடுவனே. ( )

பாங்கி இறைவனைப் பழித்தல்.

விரும்பிமுன் காட்டி ன் மனமஞ்சி லீரென்று வேண்டி யுன்கா
றிரும்பிய போதுகல் லென்ற ரதுநல்ல செப்பல்லவே
கரும்பு மொழிவன் றி யார்மயில் வெற்பர் கருணையென்னே
குரும்பையி லேயென்றுங் கோலாத முத்தங் குவித்ததுவே. ( )

பூங்கோடி, இறையோன்றனை நோந்தியற் படமொழிதல்.

வானுண்ட தேசிகள் சொற்படி.க் கேவிறல் வா குவைநீர்
மீனுண்ட லூர்க்குப் புகவிடுத் தோன்மயில் வெற்பனையாய்
வானுண்டு நீயுண்டென் னோர்பூத் தலைவைத்த நண்பர்விடார்
தேனுண்ட வண்டினர் தேடாத் தருவில்லைத் தேசத்திலே. ( )

கனவுநலி புரைத்தல்.

மாகாயம் பாய்ந்திர்த்தத் தேவையிற் சொர்ன மலையொடுக
நிக முயர்ந்தவன் போற்றிய வேண்மயில் வெற்பர் வந்தார்
தோகாயென் னுர்முத்தந் தந்தார் படுத்தார் துயில்புரிந்தா
ராகாயப் பூவு முயற்கொம்பு மாயின ராரணங்கே. (உ௬௫)

கவினழி புரைத்தல்.

அடியைப் படர விலங்கையி லுன்றி யதிர்கடற்குக்
குடியைப் படரவிட் டோன்பணி வேண்மயிற் கோத்திரத்தார்
படியைப் படரவிட் டார்பழி யாம்பயி ரைப்பசலைக்
கோடியைப் படரவிட் டார்மணம் பூசிய குன்றத்திலே. (உ௬௬)

தன்மயர் தலைவற் குணர்த்தல் வேண்டல்.

நீறித் தனுவிட்டு நான்போன வாறும் விழுந்திடுஞ்சிற்
முறக் கரைப்பட்ட தஞ்சொல்லு வாருள ராயினன்றே
யேறுற்ற வானத் திலக்கேசன் பொன்முடி யாயிரமுஞ்
சூழைப் படுத்தான் ரெழுப் வேள்பைந் தோகைச்சரும்பவர்க்கே.

துன்புறுபாங்கி சோல்லெனச்சோல்லல்.

மால்வைத் தகரர் வெருண்டோட வீர மபெந்திரத்திற்
கால்வைத்த வன்பணி மென்பயில் வெற்புறை காவலர்க்கே
சேல்வைத்த தண்ணினை யாயென் வியம்புதி சேர்க்கிக்குப்
பால்வைத் தருத்தில ரோவளர்ப் போரிந்தப் பாரதத்தே. (௨௭௮)

அலர்பார்த்துற்ற வச்சக்கிளவி.

இழகு மணிக்குங் குமக்குரும் பைக்கொடி பேயுளது
விழிவடு வேனும் குழைவாய்தல் பெற்றது விண்ணமெல்லாந்
தொழும்படி வேலன் மயில்வெற்றி லுன்னனை சொல்லியவாய்
பறமென வாயு மலரைக் கொடுத்துப் பப்பிரித்ததே. (௨௭௯)

ஆறுபார்த்துற்ற வச்சக்கிளவி.

ஒதும் வடக்கு மதில்காவ லாவியை யூறுசெய்த
சோதி பணியும் பரஞ்சோதி யார்பகந் தோகைவெற்பார்
பாதி யிரவில் வருதனன் றேவரைப் பார்த்தனாண்டே
திது செல்ப்பணி யேவரி லூர்க்குச் செல்ப்பணியே. (௨௮௦)

காமமிக்க கழிபடர் கிளவி.

மங்காத கீர்த்தி பெறவீர வாகுக்கு வான்கதிர்பொற்
சிங்கா சனஞ்சபைக் கிந்தவன் றேகைச் சிலம்பண்ணலார்
தங்காதல் கண்டனி ரேகெரி காண்மலர்த் தண்டலையாள்
பொங்கிர் புரினங்க னே துயர் கூறும் புரின ங்களே. (௨௮௧)

தன்னுட்கையா றெய்திடு கிளவி.

திரிகரிப் போர்வையன் மைந்தன் மயூரச் சிலம்பண்ணலார்
ரொருகரி தாயிருந் தோர்நாட் டியர வுரைத்தவெஞ்சொற்
பிரிகரி யென்றதுங் கோட்டானை தாமுக்கைப் பற்றியபோ
திரிகரி யென்றதும் வீணை மதியே யதுமதியே. (௨௮௨)

கேறிவிலக்குவித்தல்.

மைப்பார் புகழு மருது துரைவேண் மயில்வரைமேற்
றைப்பூசத் தேரில் வரச்செய் வதுமன்ன தானஞ்செய்யு
மப்பூ மியுங்கண் டிடவர லாமென் றறைவறுமே
லெப்பூ சலுமுண்டு மைப்பூச லுண்டெனி லேதமின்றே. (௨௮௩)

குறி விலக்கு வித்தல்.

ஏவிய தாயர் குறிவிலக் காடியு மென்னுடம்பிற்
பாவி யொருவன் கண்ணபட்ட சூழ்ச்சி பகர்ச்சகியே
காவடி கொண்டுமுப் பத்துமுகக் கோடியர் கைநொழுத
சேவடி யான்செந்தி லான்பகந் தோகைச்சிலம்பவர்க்கே. (௨௮௪)

வேறிவிலக் குவித்தல்.

முன்னிய ஞானைச் சொல்லாமை சொல்லி முனிந்தவர்கள்
பின்னிடை வந்தோன் பணிசூதன் றேகைப் பிறங்கலன்னை
பொன்னிசை மேடத்தை முன்னிட்டப் புதை புரிந்திடினுங்
கன்னிபுறச் சிங்கமுந் தீங்காதென் றேது கனங்குழையே. (௨௭௫)

பிறர்விலக்குவித்தல்.

அன்றைத் தினத்தி லகவேசர் பல்லா யிரரைபவன்
முன்றிற் பறித்தான் பணிவெண் மயிர்வரை மொய்குழலே
யின்னைத் தீர்ப்பார்க் கிசைவதுண் டோபுக மென்னையிவ்வுந்
குன்றக் குடி யெனப் பேரிருந் தாலுங்குன் றுக்குடியே. (௨௭௬)

தூவரை வரைவெதிர் கொள்ளுவித்தல்.

கொன்றிக் குழி யெனப்பதின் காவததூரர்தெவ்வுந்
வென்றிக் கனலிட் டவன்பணி வேண்மயில் வெற்பணங்கே
குன்றக் குடிக்கா வலர்மண மிக்கென்று கூறினையே
லின்னைத் தலைநனி யாங்கார நீங்கும்பின் னாவதுண்டே. (௨௭௭)

வனாதல் வேட்கை முற்றிற்று.

பதினாறுவது—வரைவுகடாதல்.

வினவிய சேவிலிக்கு மறைத்தமை விளம்பல்.

எப்போ தருன்புரி வீரேன்ற வார்த்தை யிரவிற்கொண்டு
துப்போ திதழ்மின்னை யென்னையென் றுளன்னை தூங்கமரர்க்
கப்போது தூது தெரித்தவன் றேகை யணிவெற்போ
செப்போதி னுண்மலர் கொய்மாதர் மேலிட்டிச் சீர்தெ.றவே. ( )

அலரறிவுத்தல்.

மீரார் சயந்தனுந் தேவரும் போற்றுஞ் சிதையினிழ்கண்
னோரான வன்மயில் வெற்பிறை வானிவ னோர்பழிநீ
வாராத போதி ளரும்பாகும் வந்தான் மலரலரா
மீரா நிடைப்பட்ட டிடிவடு வாமென் நிரங்கினளே. (௨௭௮)

தாயறிவுணர்த்தல்.

குறியான் வலுவென்ற போதே கணங்கள் குரைகடலே
நெறியாக வானெறி வந்தோன் மயிர்வெற்பி னேரண்ணலே
பறவாத வன்னமு முன்னுத வன்னமும் பார்த்திலளென்
றறவே வெகுண்டு குறித்தானெம் மன்னை யருங்களவே. (௨௭௯)

வேறியச்சுறுத்தல்.

வாட்டரில் வீர ருடனேம கூடத்தின் மாமுனிவர்
பாட்டுக் கருஞ்செய் திருந்தோன் மயில்வெழிற் பார்மன்னனே
கோட்டிற் செறிமுலை பாரா யெனிலிந்தக் கோயிலிற்பா
ராட்டுக்கு முன்மத் தளதள வோசை யதிர்ந்திடுமே. (௨௮௦)

பிறர்வரை வுணர்த்தல்.

ஆங்கார முற்றனன் வந்தா னிலனென் றடையலருர்
தாங்கா னின்றவன் றோகைவெற் பாருந் தனித்துரையே
யேங்காத வுங்களி லூரு முலகமு மென்படுமோ
நிங்காத மானுக்குக் கொல்லாத வேங்கையை நேர்குவரே. (௨௮௧)

வரைவேதிர் வுணர்த்தல்.

பூமலி சூரன் மகன்போரை வென்றவன் போற்றுஞ்செவ்வென்
காமலி தோகைவெற் பாமணம் பேசக் கருதினையேற்
முமை பெம்பூ ரகவித மெம்மையர் தையலிவன்
மாமணச் செந்தேன் வருநிகொண் டேகுதி வண்டெனவே. ( )

வரையுநா ளுணர்த்தல்.

தாணைக்கு முன்வந் திடுஞ்சூர பன்மனைச் சாடிவந்த
சேனைக் கடலை யழித்தோன் மயில்வரைத் தேரவன்னலே
வானத்தி னூர்கொண்ட வம்புலி டார்த்தனர் மாநர்மலர்
கானத்தி னூர்கொண்ட வம்புலி பார்த்தனர் கானவரே. (௨௮௩)

அறிவறிவுறுத்தல்.

அழிக்கின்ற தானவன் மாயமஞ் சக்கை யயிலெறிந்தோன்
செழிக்கின்ற தோகைவெற் பான்றந்தை போலத் திருவன்னலே
பழிக்கஞ்சி னுளோர் பதிவுசொன் னாலும் பகர்தல்விட்டுச்
சுழிக்கின்ற வாரி முழங்கா ளவென்று சொல்லினனே. ( )

குறிபெயர்த்திதேல்.

வேகித்த மானத் துடன்கோட்டை தூளிட்ட வீரன்பணி
மாகத் தவியன் முருகன் மயில்வரை மன்னவனே
சோகத்திலேவர வேண்டா மினியின் று தொட்டுயர்ந்த
நாகத்தின் வாய்வருந் தேவா முதம்பெற நாடுவையே. (௨௮௫)

பகல்வருவாண யிரவுவருகென்றல்.

மையாரு மேனி பெறுபாறு கோபனை மாய்த்தல்செய்த
செய்யான் பணிசுகன் றோகைவெற் பாபகற் சேரவெண்ணிற்
கையாரு மாலையிற் சேரா ததுமணங் காண்கிலது
மெய்யார் மனித மரத்திலுண் டாமலர் மேவிடுமே. (௨௮௬)

இரவுவருவானைப் பகல்வருகென்றல்.

மொழுகுங்கொன் தெய்வப் படைசெங்க மாமுக நூரன்விட
மொழுகுநல் சொந்த நூரன் மயில்வெற்புக் கோர்பகலே
வருநன் முகந்த வானன் மகன்சகி வந்திடினு
மியலிற்றுக் கஞ்சாத் தையே யிராவர ஸெண்ணிலையே. (உஅ௮)

பகலினு மிரலினும் பயின்று வருகென்றல்.

செல்லியல் சிங்கம நாகா னுட்கொண்ட சேனைவரக்
கல்லிய வானியன் வேலன் மயில்வரைக் காவலவா
மல்லியல் கிந்தியும் புண்ணிய மும்பெற்ற மன்னவர்க
செல்ல யிகழார் கருதி மலை யிகழ்த்தலையே. (உஅ௯)

பகலினு மிரலினு மகலிவ ணென்றல்

தொல்வி படாந விரிமுகன் ஞானத்திற் றோத்திரஞ்செய்
வேலன் முருகன் குகன் சொத்தன் வேண்மயில் வெற்பிறைவா
மல்லவந் தால்கிழி வெந்துக் காரம் வருசதிரங்
காலவந் தாது முகமநி யாமனைக் கஞ்சந்துக்கே. (உ௮௯)

உரலோ னுடு முருங் குலனுமரபும் புகழும் வாய்மையுங் கூறல்.

வருட னுடுங் குலமு மரபு முயர்புகழுஞ்
பொரு வாய்வாய் சின்போ லுமர்வு செறிநெறியா
வெருறு வேலன் மயில்வெற்பு கூந்த லிவட்குரைத்தாற்
தர்மலர்க் காடல் வோமணங் காணுந் தருணமிதே. (உ௯௦)

ஐயபார்த்துற்ற வச்சங் கூறல்.

வாரீச சந்திர ஞாபயின் லுர்க்குன் மலர்முகமே
யோர்பானு பங்கய ஞாபமெம் னமலர்க் குறமனமே
செர்வான மாரின் முருகன் மயில்வெற்பிற் சீருறுமோ
தார தரசா தகஞாய மங்கை தரணியிலே. (உ௯௧)

ஆற்றுத் தன்மை யாற்றக் கூறல்.

வல்லி யெழுதிய தாமரை யேயென்னும் வாரீசஞ்சே
ரல்லியை நித்த மறவியென் னெவென்னு மாடுப்பச்சைச்
செல்வ மயில்வரை வேளை நினைபார் திடிமெனலே
யெல்லியு சங்கு மிவருக்கொன் றுற்ற விசைத்தருளே. (உ௯௨)

காவன் மிக வுரைத்தல்.

நில்லெனச் சிங்க முகன்றலை பற்பல கெக்கின் றோன்
கல்லிவிந் தான முருகன் மயில்வரைக் காவலவா
மல்கித மான காவோ விவங்கப் படுத்தவண்ணே
சொல்லிவங் கிட்டனன் கன்ன நக் குற்றார் துணையிலையே. ( )

காமமிக வுரைத்தல்.

விட்டிற் குழந்தை யிதழ்கடிக் குங்கினி மேற்புகலுங்
காட்டு மரம்பை யணைத்துமுத் தாடிக் கனிபருகு
நாட்டிற் சிறந்த முருகன் மயில்வெழி னுரியிசை
கோட்டிற் குருவித் தலைப்பனங் காபென்றிற் கூறலென்னே. ( )

கனவுநலி புரைத்தல்.

விழிநி திருந்து தனமீநி லாவர் விழிக்கினெஞ்சின்
வழியோ வெப்பிரி யேனென்பர் வேலன் மயில்வரையார்
பழியாகு மென்னும் பறித்தேகு மென்னும் படுமீரவின்
மொழிபா லீரந்தும் விழியான் விடிந்துமுன்மோகினியே. (௨௬௫)

கவினழி புரைத்தல்.

உண்ணாத செங்கனி பூதி செறிமணி யோட்டுத்த
கண்ணாடி போல்வஞ்சி யாகின னேயிரு கால்பணிந்து
விண்ணாட் போற்று முருகன் மயில்வரை மேவினர்போ
லெண்ணாத தெண்ணிவன் சாதியி லேமுத் திணையுருத்தே. ( )

வரைவு கடாதல் முற்றிற்று.

பதினேழாவது—ஒருவழித் தணத்தல்.

தன்பதிக் ககற்சி தலைவன் சாற்றல்.

பிஞ்சுமவன் காயுங் கனியும் விதையும் பெருத்தசொர்ன
வஞ்சிக் கொடிக்குத் துகிர்க்கொடி. நசொல் வரிக்கணையால்
விஞ்சு மரிமுகற் கொன்றோன் முருகன் விளங்குகின்ற
வஞ்செழுத் தாகிப வாறெழுத் தெய்திலுண் டாவதுவே. (௨௬௭)

மென்சொற் பாங்கி-விலக்கல்.

ஆளி யுருவொடு போர்செய் மகாசுர னாவனைக்
காளியிற் போக்கிய சேந்தன் மயில்வரைக் காவலவா
நாளுமல் வஞ்சி வீரண்டோ பழுதில்லை நாடிச்செல்வாய்
மீளுமுன் னஞ்சி வீரண்டு பழுதாய் விடுநிசமே. (௨௬௮)

தலைவன், நீங்கல் வேண்டல்.

அகத்தினி லெண்ணி யசுரேசன நேரை யருகழைத்துச்
சுகச்சொரு பம்பெற நின்றோன் மயில்வெழிற் சொல்வதுகேள்
சுகத்தின் மகத்திற் குறைபார்ப்ப துண்டெ ங்குஞ் சார்கிலுண்
முசுத்துக்குச் சென்று கனிவாப்க்கு மின்ருவன் மொய்குழலே. ( )

பாங்கி விடுத்தல்.

பொருளு னர்ச்சா பரப்பட்சி யாகப் பொன் மென்மயிலா
பொருமா மலையுடைந் தோன்மயில் வெற்பி ளுறையண்ணலே
திருமாலை நீத்தல்செய் மன்னருண் டோளிரைந் தேசென்றுநீ
குருவாரம் வந்து புதினமந்த வாரம் குறிக்குவையே. (௩௦௦)

தலைவிக்கவன் சேலவுணர்த்தல்.

பல்லா யிரமு நுக் கொண்டெழுஞ் சூரனைப் பார்த்துநகைத்
தெல்லா பொடுக்கிய சாமி மயில்வெற்பி லேந்தியையே
மல்லார் மலைமர தோய்வின் விடப்போய் வருதுமென்றார்
கல்லார் ஈரமென வோடச் செல்கின்ற காதலரே. (௩௦௧)

தலைவி, நெஞ்சோடு புலத்தல்.

மார்பினிற் றுமரை பூத்ததுங் கோங்குற்ற மாமரமும்
பேருறு மாளி ள்சோக மலர்ந்ததும் பூதந்தென்னை
நெகுறு தோத்தன் மயில்வெற்பர் கண்டினர் நேர்த்திலர்நம்
முரு வையமரத் தாரு குவகைகொண் டோடினரே (௩௦௨)

சேன்றோ னீடலிற், காமமிக்க கழிபடர்கிளவி.

ஞானசொ ளுபம்வெஞ் சூரற்குக் காட்டியந் நாண்மறைத்த
கொண்டிரு கையன் மயில்வெற்பர் நீடினார் ஊர்கடலே
கானன் மரக்கல மேகிழி நீருங் கலங்கலமே
சூரலச் சோலைக ளையெழு தீர்வரிஞ் சோலைகளே. (௩௦௩)

கோற்றொடிப் பாங்கி யாற்றவித்தல்.

நூண்டிய தேரே றினர்மயில் வெற்பர் துரைமருது
பாண்டிய னுந்தேர் வடந்தொட் டனன்விருப் பாகுமுன்னை
வேண்டிய மன்னர் வருவார்வை யாபுரி மென்கரைமேற்
றிண்டு திருவர சேயிட மாவந் திருவரசே. (௩௦௪)

அவன், வந்தமை யுணர்த்தல்.

ஊர்காண் குரவையும் பேரியுங் கொம்பு மொலித்தவொலி
பார்மா வலவர்முன் னானுர் படகுடி பார்கொடிபார்
கார்மா நிகரு முனைப்பார் மயில்வெற்பிற் கந்தன்வருந்
தேர்காண வந்தனர் நியலங் காரிபொற் சிந்துரமே. (௩௦௫)

வந்தோன்றன்னொடு, நொந்து விஞதல்.

சொன்னுநுத் தாருஞ்செய் தீரோ வெனவுரை தும்மல்செய்து
பின்னா வருமென் றகந் துங் கொடுமொழி பேசினள்பூம்
பொன்னா குதன்செய ளாலெவன் வந்து புருந்ததனு
லென்னாக்கு ளுக்குங் கொடுத்திற் மயில்வெற்பிழையவரே. (௩௦௬)

கஅ.—வரைவிடை வைத்துப் பொருள் சாள்
வயிற் பிரிதல்.

வேந்திறல்வேலோன், பாங்கியோடு நோந்து விதைல்.

இருதலைத் திக்குப் பெறும்போடு மத்தகா மேய்ந்தவுன்னால்
வருத றுவிந்தன் மர்ப்பதுண்டேபொன் மயில்வரைமேற் [டோ
ஹருவிப சொற்கொண் டிறைவியை யென்னவுந் சொன்னதுண்
முருகனை யெண்ணித் துயர்போக வென்று முருகனையே (௩௦௭)

பாங்கி, இறைவியை யாற்றுவதித்திருந்த வருமை கூறல்.

பொன்வினை யாளர் மரவினை யாளர் புருலுமண்ணின்
றன்வினை யாளர் கொண் ணுலவினை யாளரைத் தாக்கல்செய்தென்
றென்வினை யாடு முருகன் மயில்வரைத் தேரண்ணிலே
யென்வினை கூறுவ துன்வினை மேன்மன மெய்திடினே. (௩௦௮)
ஓருவழிந்தனந்தல் முற்றியு.

பத்னேட்டாவது—வரைவிடை வைத்துப்பொருள்
வயிற்பிரிதல்.

என்பொருட் பிரிவுணர்த்த தேந்திழைக்கேன்றல்.

அறநிலை யல்கின் மறநிலைச் செம்பொ னரசர்கொள்வார்
செறுநர் பொருடன முன்று வகையினுஞ் சீரியதாங்
குறவர் மலைக்கொடி மேவிப் வேண்மயிற் கோத்திரத்திற்
றிறமுற் றுரைத்தி மலையாள வீழந் திறைகொள்வதே. (௩௦௯)

நின்பொருட் பிரிவுரை நியவட்கேன்றல்.

கண்டிக்குப் போம்ப வழங்காட்டுக் கேகுங் கலிங்கத்துக்குத்
தொண்டிக்குப் போந்திர வீழங்கை யாடுந் தொடுத்தடிமைக்
கொண்டசு வாமி மயில்வரை யாளுக்குக் கூறிடின்
ருண்டவ றுண்டு விடைகொண்டு போகுவ தோர்குவனே (௩௧௦)

நீடேனேன்றவ னீங்கல்.

மாதரை மேவினர் மிக்கான வீகையை வர்ச்சிப்பரோ
காதலிப் பார்க்கும்கல் யாண முயற்சி கடனல்லவோ
நீதனி யாற்றுதி வேண்மயில் வெற்பினி வீடநில்லேன்
மீதெழு கண்ணுக்குங் காதுக்குந் தூர மிகவில்லைபே. (௨௧௧)

பாங்கி, ஓடரிக்கண்ணிக் கவன்செலவுணர்த்தல்.

அண்டமும் பாரு நிறைந்த வசுரர்க்குங் காரஞ்செய்தோன்
றண்டமிழ் வாழ்மயில் வெற்பாருஞ் சோலைத் தனிக்குயிலே
கொண்டிடு மாகைபற் றுதென்று மேலுங் கொளப்புருந்தார்
திண்டிறன் மன்ன ருனையே யிருத்திய சிந்தைகொண்டே. ( )

பூங்குழையிரங்கல்.

பூங்குழை மாவென நின்றனை வேலிற் பொருதவன்பூந்
தேங்கமற் சோலை மயூர கிரிக்குறை செல்வரவர்
தாங்கட மெவி யெனது பகவைத் தனிபுரக்க
வேங்கையைத் தேவன நாமறிந் தார்க்கு வியப்பிதுவே (௩௩௩)

பாங்கி கோடுஞ்சோற் சோல்லல்.

மாவை விரண்டிட்டுச் செவலுந் தேவனை மயிலுமெனப்
பூவி லுமைந்த முருகன் மயூரப் பொருப்பனங்கே
பாவையர்க் கிப்படி புண்டை மயில்பழி பார்த்திலையே
யாவியுங் கூடுமென் றுக்கில னெழுந் நயனுமக்கே. (௩௩௪)

தலைவி கோடுஞ் சோற் சோல்லல்.

பொன்வாசஞ் செய்யு முருகன் மயில்வரைப் பூங்குளியின்
றன்வா சகமுஞ் சகிவா சகமுஞ் சரிசொல்லலா
மின்வாசஞ் செய்யு மயில்காட்டி யெம்மை விருதளித்த
மன்வா சகமு மரிச்சர்த்தரன் சொல்லு மதிக்கிலொன்றே. (௩௩௫)

வருகுவர் மீண்டெனப் பாங்கிவலித்தல்.

காலே நிருவந்தும் போற்கண் டனராங் கடிதுறுவார்
நீனே கமர்த வரைபிட்ட வேண்மயில் வெற்பினில்வாழ்
மாவேயுன் கண்வைத்த காலே நடந்தது வந்திருங்
கோனேது சென்றது நானே துரைத்தது கோபமென்னே. (௩௩௬)

பருவங்கண்டு பெருமகள்புலம்பல்.

எழிய மேகஞ் சரிபவில் வீசமி னெற்றொடுங்க
வேழிய ளானே பிடியோ டெதிரமென் காந்தண்மின்னத்
தூறலு மெவ விருமலர்க் கண்ணிர் சொரியச் செவ்வென்
கூறு மயில்வரைக் கார்கால மியானெனக் கூடியதே. (௩௩௭)

இகுளை வம்பென்றல்.

கந்தலைக் கண்டு மயிலை மடின கொண்டவல்குற்
பாந்தலைக் கண்டு செங் காந்தளிற் பாந்தன் படமெடுத்த
வேந்திய மின்னு மிடைச்சோதி வேண்மயி லேயந்தவெற்பிற்
காந்த முலைபல்ல வோவினை யாடுதந் தாவனமே. (௩௩௮)

இறைமகண்மறுத்தல்.

வானி லிடித்தொளி கூறினும் பேரினை வாத்தயமென்பாய்
ஞான முதற்பொரு ளாகிய வேண்மயி னுகத்தின்வாய்க்
கான்வரு வார்தெக்கைக் காந்தளின் மல்லிகைக் கண்ணியைப்பா
நானையைக் குத்திச்சோல் ளான்மறைத் தானிக ரன்றுனக்கே. ().

கஉ௧.—வரைவிடை வைத்துப் பொருள் வாயிற் பிரிதல்.

அவர்து தாகிவந்தடைந்ததிப்பொழுதெனத், துணைவிசாற்றல்.

தது முருகன்னை வேலென மின்னி யுயர்வாயில்போன்
நீர் பசந்து கொடிச்சிறை போலேடி விட்டுமுது
வாழொரு பத்தினென் னானது இல்லவந்து தோன்றியதா
னாக னருள்போற் குவிந்துவிண் ணர்மயி னாகத்தலே. (கஉ௦)

பிணைவியழாற்றல்.

பாலெனத் தேனெனக் கண்டென்ன வார்த்தை பகரிருவர்
வேலெனக் கண்ணுக் கிணியசென் னெண்மயில் வெற்றிடத்தே
மோலென வந்தார் வரல்சொல்லிக் காக்குங் குணத்தினன்றோ
மாலென வுன்னை வகுத்தான் கொடிய மலையனே. (கஉ௧)

அவனவட்புலம்பல்.

தேனாறு பாயங்குன் றக்குடி மாதாக்குச் சேந்தன்செங்கை
வேனாறுக் கண்முத்த நீலமுத் தாகக்கொள் வெண்முத்தெல்லாம்
காணுர் வெடிமுத்த மாக நாதன்முத்தங் கன்னத்தின்வா
யானாக செம்முத்த மாசுநன் றுப்பொரு ளாக்கினமே. (கஉ௨)

அவன்வருகாலைப், பாகன்றன்னோடு சோல்லல்.

ஆடுங் கொடி நெடுந் தேர்வல வாவன்ப ரன்பரென்றே
தேடுங் கொடிசையிற் சுற்சுமந் தேபழி செய்தனம்பாம்
வாடுங் கொடித் துவெந் நீர்நீடல் போல்வேண் மயில்வரைமேற்
கூடுங் கொடியவென்னெஞ்சமுன்பாய்ச்சற்குதிரையுமே. (கஉ௩)

மேகந் தன்னோடு சோல்லல்.

வாரா திருந்தவன் மேலன்பென் னோவென்று மாற்றாதற்கோ
பாரா திரார்வர் தனரென்ன வின்சொற் பகருதற்கோ
வேரா தொருவரை நித்துச்செல் பாவி யெனைநிகராய்த்
தாரா தரமே முருகன் மயில்வரை சார்கின்றதே. (கஉ௪)

பாங்கி, வலம்புரி கேட்டவன் வரவறி வுறுத்தல்.

கார்புடி யாய்வெளி யேபயி லாயிரு கன்விழிபாய்
வார்புனை யாயணி தானணி யாயிவை மாற்றினதா
லுந்திகழ் வேண்மயில் வெற்பி லரகந் வோசையென்ன
வீரிபர் வந்தன ரென்றேழுழங்கிப வென்சங்கமே. (கஉ௫)

வலம்புரி கிழத்தி வாழ்த்தல்.

வலையிட்டும் பின்னொரு விட்டி லடைத்துங்கைவாளுருவிட்பால்
கொலையிட்டும் கண்டதுண்டஞ்செய்தும்வேண்மயிற் குன்றத்தார்
விலையிட்டும் மென்மைமயர் மென்மைய தேசங்க மேயுங்கள்பேர்
தலையிட்டும் காலிட்டும் கல்யாணத் துஞ்சொல்லத் தக்கதுவே. ( )

வந்துழி, நினைத்தமை வினாவல்.

மங்கலோ விட்டுப் பிரியா திருத்திடு மொண்டொடிக்கு
மங்கலங் காட்டத் திருப்பூ வனம்வந்த மார்க்ககன் றுஞ்
செங்கைகொள் வேலன் மயில்வெற்பிற் சிந்தனை செய்ததுண்டோ
வெங்கலோ விட்டுப் பொருள் வேறு தேடு மிறையவரே. (௩௨௭)

நினைத்தமை சேப்பல்.

குளங்கண்ட போதும் வயல்கண்டபோதுமுன் கூட்டுன் வண்டின்
வளங்கண்ட போதும் குயில்கூவும் போது மழைசெறிகார்த்
தளங்கண்ட போது மயில்வெற்பி னிட்கள சாமிமெய்ச்ச
களங்கண்ட போது நினைத்தமை பாகனும் கண்டனனே. (௩௨௮)

அனத்தகை யவளோ யாற்றுவித் திருந்தமை, பாங்கிகுறல்.

தாக்கா நிதிசெய்யச் சென்றமன் னாவுமை தன்புதல்வன்
மாக்கார் மயூர கிரிமான் வருத்தத்தை மாற்றியது
நீக்கான் முகிலும் படமுந்தன் காலுஞ்செஞ் சேல்விழியுங்
காக்காய் கனுவெறும் பொய்தானு நானுமுன் கைகளுமே. (1)

வரைவிடை வைத்த ப் பொருள்வயிற் பிரிதல் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது—வரைவு மலிவு.

காதலன் முலைவலை விடுத்தமை பாங்கி, காதலிக்குணர்த்தல்.
திரைக்கட லேயென்ப தாயிரம் யோசனை சேர்ந்த வொன்னுர்
புரத்திடை வாவென்ற சிங்கார வேலன் புரக்குமயில்
வரைக்குயி லேகிளி யேமன் னவருன் மணங்கருதி
யரைப்பணங் கொள்ளப்பொன் னாயிரங் கோடி யனுப்பினரே. (1)

காதலி நற்றா, யுள்ள மகிழ்ச்சியுள்ளல்.

கண்டன்னை நெஞ்சங் களிகூருஞ் சிற்றன்னை கண்டனனோல்
விண்டிட நெஞ்சங் குறியா விதுநிசம் வினல்லவே
திண்டிறல் வேலன் பசிய மயூரச் சிலம்பிடத்தே
வண்டென்ன வென்றன் மணந்தேடி மன்னவர் வந்திடினே. (1)

பாங்கி, தமர்வரை வெதிர்த்தமை தலைவிக்குணர்த்தல்.

காதலர் வந்தவர் நியெதிர்த் தாலென்னக் காருண்யராஞ்
சோதி முருகன் குகன்சேந்தன் றோகைச் சுரும்பிடத்தே
மாதங்கந் தேர்பொற் குடங்கயல் பூங்க விரியொடுமுன்
றுதை யெதிர்த்தனர் கேண்மோதத் தோடுகைத் தாளங்களே. (1)

அவ்,ருவகையாற்ற துளத்தோடு கிளத்தல்.

ஆட்டுக்கு வந்த விபத்தும் வராத தறிந்துமுனைக்
கோட்டுக்கு வந்த விறுமாப்பு மாடவர் கூறுங்கல்விப்
பாட்டுக்கு ளான பயனுநெஞ் சேவிடப் பார்த்திபர்கைத்
தேட்டுக் களிற்றியம் வேண்மயில் வெற்பைத் திடுக்கிட்டதே. ( )

தலைவனைப் பாங்கி வாழ்த்தல்.

தாமரை மேற்பனை காய்த்தது நின்மேற் றனையயிலன்போற்
பூமின் முடித்தலை சாய்த்ததும் வேண்மயிற் பொன்வரைநீ
காமனு மாகி ழேரதியும் போலக் கலந்ததுவு
நாமறிந் தோமண்ண லையது லோவின்னு நன்னுவதே. (௩௩௪)

தலைவி, மணம்பொருட் டாக வணங்கைப் பராநிலை; காட்டல்.

திருமான் மருகன் பரங்குன்றின் வாய்ந்தெய்வ யானைதனக்
கோருமாலை யிட்டவன் றேகை மயில்வெற் புறையண்ணலே
வருமாலை யந்தொழு மங்கையைப் பார்மறை மண்டலத்தே
யிருபூ வெழும்பி யொருபூ வரும்பா யிருந்ததுவே. (௩௩௫)

கண்டோன் மகிழ்தல்.

மன்னன் முசுஞ்சுந்தன் சீர்கொண்டு போற்ற மனமகிழ்வோன்
பன்னுந் தமிழ்செறி தோகை மலையினிற் பார்மனமே
மின்னும் புயலு மதியமும் பூவில் விளக்கமல
ரன்னங் கடவுளை நம்மால் வணங்கு மருமையையே. (௩௩௬)

வரைவுமலிவு முற்றிற்று.

இருபதாவது—அறத்தொடு நிற்பதல்.

கையறு தோழி கண்ணீர் துடைத்தல்.

இந்திர னூர்குடி யேற்றிக் கயிலைக் கெழுந்தருளி
வந்தவர் தோகை மலைச்சாரற் போந்த மயிலிபிலே
சந்திர சந்தக்கற் சாணையிற் றண்ணீர் தருதலென்னே
யந்தியில் லாத பகலே மதியெங் கமர்ந்ததுவே. (௩௩௭)

கலுத்தற் காரணங்கூறல்.

வாளுக்கு வின்மையை வைத்தா ருறவை மனத்தெண்ணியோ
நீளத் துயில்புரி யாத வெறுப்பை நினைந்துகொண்டோ
வேளுக்குப் பேரழ கிந்தருள் வேண்மயில் வெற்பிடத்திந்
நாளிப்பற் றுள்ளவர் போலே கலுழு நயனங்கனோ. (௩௩௮)

தலைவன், நெய்வங்காட்டித்தேளிப்பத்தேளிந்தமை, யெய்தக்கூறல்.

கண்ணை நாயரை வெவ்வன் மேற்றெனக் காட்டியுயர்
விண்ணிற் குறுகா மலையமலர் கட்டி அமைத்தினிபோற்
பெண்ணை பிரியிற் பித்திநெ விசமென்று பேசினப்பற்
நெண்ணைத் தவறு மயில்வரை மதி லிருத்தனவே. (௭௩௯)

இகந்தமை யியம்பல்.

அன்புடன் பணிநுழம்பமா முனிக் தெநநி ழானகெல்லாம்
விண்ட நுழுகன் கடப்பன் மயில்வரை மேவுகொடைக்
கொண்டவன் னுக்கனி வாய்ப்பா வழுதங் குலவிப்பன்னு
ளுண்டவர் அடங்கி கொண்டாஞ் செய்தா ளுரைப்பதென் னே. ( )

(பாங்கிஐறைவன) இயப்பழித் துரைத்தல்.

பார்வெ லீறையர்சொற் கன்வெ லெழுத்தென்பர் பார்க்கென
நீர்மெ லெழுத்தென வாயிற்றுன் நெயிவர் கேர்கனவு
கார்மெல் விவங்கு முருகன் மயில்வெழிற் கந்தருவ
ஞர்மென்மை யானது கம்பவ ரென்பதென் னெகிவ மே. (௭௪௦)

(தலைவி) இயற்பட மொழிதல்.

முயக்கிடை பெவெளி காண வயர்க்கநு முன்னொருகாட்
காத்திடைச் சொற்றதும் வெண்மயில் வெற்பர் கருதன்மேல்
வயத்திடைச் செப்பவ ருரென்ற போது வருத்துவரு
மயத்திருப் பாய்வுந் தப்பாது மயர்க்க மதிர்கடவே. (௭௪௧)

தேய்வம் போறைகோளச் செல்குவ மென்றல்.

முருகவுன் முன்சொன்னவார்க்கநவிண்டரென்றுமுத்தவெழி
லிருகார்க்க வெற்றிய அன்னிடே பொறுத்தரு ளென்றுசொல்லக்
குருகார் சரவணப் பொய்கையின் முழக்கிக்குன் றக்குடிக்கே
நருகா மனச்சகி பேசினா வாயின்று செல்குவமே. (௭௪௨)

இல்வயிற் தேறித்தமை சொல்லல்.

காட்டின்மறிந்துப்பொய்பாமொழிகூறுங்கவிதைகொண்டோன்
கிட்டினி னானு படைவிட்டி னுன்மயில் வெற்பனைபாய்
குட்டிய மாலைபுற் தொன்மலை வஞ்சொல்லுஞ் சோலைபுறின்
குட்டிய மாலைபுங் கண்டன்னை யிற்செறிப் பாக்கினவே. (௭௪௩)

சேவிலி, கணையிரு ளவன்வரக் கண்டமைகூறல்.

கந்தாரி பிஞ்சிய பித்திலே சேர்ப்பழக் காய்ச்சருட்டு
வைத்தாய் மலர்மெத்தைநீ தகொன் டன்னை மனத்தயிர்ந்தா
வெந்தா மெனவெண்ணி வெண்மயில் வெழி லீகினின்று
முத்தா முய்கெற்றினை பித்தில் கண்டு முவித்தனவே. (௭௪௪)

எறிவனா வேற்றுமைக் கேது வினாதல்.

செய்யவன் வேலன் மயில்வெற்பின் மன்னர் சிறுமிக்குள் றை
பெய்யுறு வெதலை நெடுன்னி லன்னம் விரூப்பரில்லைக்
கையின் கையின்லை பாலென் நெடுநுங் கருதினரே
யைமமுண் டாய தவன்பாங்கி யாமென் னருண்மகனே. (௩௪௬)

வேறி விலக்கல்.

சோக முருத்தென் கிழக்குறு தேவின் றாயர்குறியாய்
வாகன மான கடாய்க் கினை மென்ன மனத்தெண்ணிலாய்
கருவென் றுந்தனை குன்றக் குடியிற் குமாவெங்கள்
நாகின மானுன்னை நர்பின பாவன் றுகியதே. (௩௪௭)

வேறி விலக்கியவழி வினாதல்.

நாருகன் பாசு பதத்தைக்கை யேந்திய சாமியையம்
பொருக னுணப் புகன்றனை நானப் புகல்வதென்னே
யொரு மயில்வரை மேலுள்ள வார்த்தை யுரைபெறுநல்
வாரங்கொ ளன்னைக் குணபா தொளித்தன் மரபல்லவே. (௩௪௮)

பூ, ஏதுவாகத் தலைப்பாடியம்பல்.

பெரும்பூத மைந்த னுருவான குணப் பினந்தடியார்
நரும்பூசை பெற்றவன் மாயூர வெற்பிற்பை யற்களியே
பொருந்தாணப் பைங்குழல் பற்றி யிழுத்துப் புகழுடிந்து
வருந்தா வுரைசொற் திருந்தா ரொருவர் மனமகிழ்த்தே. (௩௪௯)

புனல், ஏதுவாகத் தலைப்பாடியம்பல்.

முன்பகை யாக வரிபட்ட பூக்கண் முகிழ்நகைபைத்
தன்பகை தீர்க்கவம் பிற்கொல்லு நாளித் தரணியிலோர்
மின்பதி வேலவர் கையிற் குழல்கொண்டு வேட்டெழுப்பி
யுன்புதல் விக்ரயிர் தந்தார்செவ் வேண்மயிலோங்கலினே. (௩௫௦)

களிறு, ஏதுவாகத் தலைப்பாடியம்பல்.

கண்ணாக் கழுதெனும் வேண்மயில் வெற்பிலொர் காவலர்நம்
பெண்ணிற் கருப்பொர் மதயானை வாய்ப்படப் பின்னளித்தார்
விண்ணி லெழும்புங் கலைகளின் போயது வெய்யபணி
நண்ணாமல் வேளை கரிமலை வச்சிந் தாந்தகமே. (௩௫௧)

மின்னிடை வேற்றுமை கண்டோய் வினாதல்.

அரவிற்குங் காழுலை மேற்றோன் றியபிறை யாபந்திலைசெப்
கரவிற்குங் கொதையுங் காண்கலை சோர் றுகல் காண்கலைகோன்
வரவிற்குங் கொதை மகிழ்வதுஞ் செவ்வெண் மயில்வனாவே
ஐரவிற்குங் கொதை குறிப்பதும் பாரா திருந்தனையே. (௩௫௨)

சேவிலி, முன்னிலை மொழியால் மொழிதல்.

அண்ணாது பாங்கி மதியுடன் பாட்டினொ ராண்கிங்குநம்
பெண்ணை மந்தஞ் செய்கை நகந்தாற் பிளந்ததுண்டாங்
கண்ணா தெய்வ முருகன் மயில்வரைக் காரிகையே
யுண்ணு துறங்கா தெதிர்சிங்க நோக்கநெஞ் சோர்கின்றதே. ( )

அபத்தோடு நிறால் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்றாவது--உடன் போக்கு.

பாங்கி தலைவற் குடன்போக் குணர்த்தல்.

அஞ்ரப் படைபஞ் சனுப்பிவெஞ் சூர னணியைவென்றோன்
மஞ்சிற் பொலியு மயில்வரை காக்கின்ற மன்னவரே
சொஞ்சொற் கெரியையுள் பூங்கா வனத்திற் செறிந்தனன்றும்
கொஞ்சத் தனத்துக்குக் கொஞ்சத் தனத்தைக் கொடாரெமரே.

ஆங்கவன் மறுத்தல்.

இரண்டு தனக்குட றிய மனுட ரிருக்கவுந்
முரண்பட வார்த்தை மொழிந்தனை நிற்க முதியவின்னோர்
சாண்புகுஞ் சாமி மயில்வெற்பிற் ருமனா பூத்திடுமோ
வரண்புரம் போகுமுன் மாந்தளிர் மேன்முத் தரும்பிடுமே. ( )

அவளுடன் படுத்தல்.

இனத்திற் செறிந்த விவன்புத்தி சாலியென் நின்னுமெண்ணிர்
கனத்திற் பொலிந்த முருகன் மயில்வரைக் காவலரே
யனத்திற் செறிநடை யார்நல்ல கான மகல்வதுண்டோ
வனத்திற் படாததுண் டொதா மரைநும் மகிழ்ச்சியுண்டே. ( )

தலைவன் போக்குடன் படுத்தல்.

கல்லுஞ் சரிமல ருஞ்சரி வேண்மயிற் கார்வனாமேற்
புல்லுமுள் றுஞ்சரி சேர்ந்தேகி லென்று புசன்றதுண்டே
யொல்குங் கனிக்குத் தினைசாமை காட்டியங் வோர்புறத்தே
நெல்லுங் கனியுந் தெரித்தமு தாட்டிநின் றேகுபவனே. (௩௩௭)

பாங்கி, தலைவிக்குடன்போக்குணர்த்தல்.

தனத்திற் சேர்ந்தவர் னையலை யாழிற் நடவந்ததா
லுனக்கவ ரென்றும் பிரியா திருப்ப துசிதமன்றோ
வனத்திற் குமரிக்கு வெண்டுதல் செய்ய மயில்வனாவேன்
புனத்திற் குமரி வரவெண்டு மென்றுப் புசன்றனரே. (௩௩௮)

தலைவி, நாணழி விரங்கல்.

தென்னுவென் நின்னிசை வண்டி. நம்பாடுஞ்செழும்பொழிஞ்சும்
பன்னாடர் போற்று முருகேசன் றேகைப் பருப்பதத்தே
தன்னுனை தேசமெங் குஞ்செலப் போக்கித் தபையின்றி மே
பென்னுனை மாற்ற நினைத்தனன் றேநம் மிறையவரே. (௩௫௯)

கற்பு மேம்பாடு, பூண்முலைப்பாங்கி புதறல்.

இற்படு வாழ்க்கையர் போலீரு மாத ரிடத்தர்மயில்
வெற்பிற் கனைக்க னெடுத்தவ ரார்கரி வென்றவரார்
கற்பது வேதலைக் கொள்வார் மணத்தைக் கருதியபேர்
பொற்பது நாண்டலைக் கொண்டா லென் னுவது பூங்கொடியே. ( )

தலைவி, யொருப்பட்டேழுதல்.

ஊரிருந் தாலென் னுறவிருந் தாலென் னுவந்தபெய
ராரிருந் தாலென் களிற்றைப் பிடிநீத் தமர்வதுண்டோ
பாரிருந் தானுங் குமரன் மயில்வரைப் பாங்கிமின்னே
காரிருந் தாலல்ல வோமயி லாடல் கருதுவதே. (௩௬௧)

விருப்புடைப்பாங்கி, சுரத்தியல் புரைத்தல்.

மன்னர் பி னப்படிச் செய்வது வேகற்பின் மங்கையர்க்கு
நன்னய மாவது சேந்தன் குகன்மயி னாகமின்னே
யுன்னுசெம் பாம்பு கரும்பாம் பதாங்கரி யுங்கரியாம்
பன்னு தழலிற் குதையுங் குழையும்வெம்பாழையுண்டே. (௩௬௨)

(தலைவ்) சொல்லல்.

ஆண்டவன் சோலை மலைதிரு வேரக மார்பழனி
வேண்டு பரங்கரி செந்தூரன் வேண்மயில் வெற்பதத்தே
யிண்டிவர் வீட்டின் மனாமில்லைக் கோவில்லை யின்பமில்லை
நாண்டரு கில்லா வலரில்லைக் காட்டிலிற் நாலுமுண்டே. (௩௬௩)

பாங்கி, கையடை கோடுத்தல்.

பொருகும்ப ராகி யொருசிங்க ராகியிற் போயிடினுஞ்
சாநின்ற கூந்தல் விடைராசி யின்பெயர் சாரினும
கரமினங் கொள்ள விடாமலிக் கன்னியைக் காத்துநன்றா
யிருகற் கடகக்கை யாம்வேண்மயில்வெற் பிறையவனே. (௩௬௪)

வைகிருள் விடுத்தல்.

காமத்தி லாடிய தேவர்மெய்ம் மாலை கலிக்கவட
லீமத்தி லாடி மகன்றோகை வெற்பி லிறையவரே
சேமத்தி லாக மனமிருந் தாலித் தெரிவைக்குநீர்
சாமத்தின் மாலையைச் சூட்டிப்பொன் வைகறை தான்செல்லுமே.

அவன்சுரத் துய்த்தல்.

மாலி சுரவம் புரிவார் விடைமயில் வரையவன்போன்
மேலி சுரவம் புரிவார் மகன்மயில் வெற்பனைபாள்
பால சுரவம் புரிபுன் டி பார்புன் டி வையகட
காலி சுரவம் புரி சுரவத்தைத் தாட்டி மே.

(௧௩௩)

அசைவறிந் திருத்தல்.

தேத்திதா முன்னடை யான்மக னென்ற வினைவில்வந்து
மாத்திதா மாக்கொண்ட மேன்மயில் வெற்புறை வையகொடியோ
மாத்திதா தேந வினாத்துகன் விநிற் கனத்துவாத்தோர்
மாத்திதா வெல்லிற் தாமதமும் பின்னை வரிசைமே.

(௧௩௪)

உவந்தலர்கூட்டி யுண்மகிழ்ந்துரைத்தல்.

பணமுடி யான் பணமுடி யான் பணமுடிப்பார்
முணமுடிப்பார் தருஞ் செவ்வெண்மயில்வெற்பிற் கொம்பரன்னிர்
பணமுடை யானென் தின் தேமிந் தாட்டினிற் காரிசைதும்
மணமுடி யார்கத் திகைகொன்ன வந்தமகிழ்ச்சிகன்விறே.

(௧௩௫)

கண்டோரயிர்த்தல்.

பண்ணு யிரங்கொண்டு தும்புரு தாதந் பாடவிரு
பெண்ணுர் விரும்ப வெழுத்தருள் காட்சிப் பெருமைபுள் வான்
நண்ணுர் மயில்வெற்பி லீர்த்தாணி யென்னிற்கன் டானிமைக்குங்
கண்ணு யிரமிக்கைத் தேவொத்த வென்னக் கருதிவற்றே

(௧௩௬)

காதலின் விலக்கல்.

தேவோ பேரிதா தலைப்பார் கொடிய தலைகடல்போ
வூரோ வளவின் தனிச்சம்பொ ளுதுன்னங் காலுவட்டு
விதோவ மாயை மானென் றோன்மயில் வெற்பண்ணிலே
பேரோவெம்மோர் மானிசை வைகுத்தம் பின்செக்கவே.

(௧௩௭)

தன்பதியணிமை சாற்றல்.

பகர்ந்தேசி பட்டனம் விட்டுவந் தாற்றிருப் பாலைக்குடி [தோ
மிருசேது பார்க்கமென் தேண்ணைல் வானெண்ணம் வேறுமுன்
புகவே சிறுவயல் விட்டாற் பெருவயல் பூம்பொழில்கண்
நிகவே தெரியுங்குன் தக்குடிக் கோவிலும் வேலையுமே.

(௧௩௮)

தலைவன், தன்பதியடைந்தமை தலைவிக்குணர்த்தல்.

ஆன்னை பெண்பிணி யில்லாத காட்டி வருக்கேரியே
யுன்னிசர் கென்ற சரணாப் பொழைக யுதுவயர்க்கந்
நன்னிசர் கென்ற செவ் மேன்மயில் வெற்பிது தண்களப்
மின்னிசர் பொன்னுலகைவெள்ளி யாக்கிய விடிதுவோ.

(௧௩௯)

உடன்போய்து முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது—கற்பொடுபுணர்ந்த கௌவை.

பாங்கியை வினவல்.

பந்தெடுத் தாய்பே ருயிர்ப்பெடுத் தாயொர் பயிலெடுத்தாய்
கொந்தெடுத் தாயங்கு மிங்குஞ்சென் றுப்பவங் கொள்கடலில்
வந்தெடுத் தாண்டவன் சேந்தன் மயில்வரைக் குன்கிளிதான்
சிந்தெடுத் தேசெல்லுங் கோவை யுறுமெனிற் செப்பினியே. (௧)

பாங்கி சேவிலிக் குணர்த்தல்.

நன்றே தருமிந்த மாலையென் றுடநர நான் புகுந்தே
னன்றே பழைய வரைநினைந் தோவெனை யன்பிகந்தோ
சென்றா டி ரும்பினன் காணான் முருகன் செயலிதென்றே
நின்றேன் மயில்வரைக் கூகை யிரட்டு நெடுஞ்சுரமே. (௩௭௪)

இனைய லென்போர்க் கேதிரழிந்து மொழிதல்.

சொல்லிலங் கிட்டதல் லானான் வளர்த்த துரைப்பிடிக்கு
வல்லிலங் கொன்றுசம் பாதிக்கி லோம்விரை வாய்ப்புகுந்தாள்
புல்ல விளையும் பயிர்க்கிந்தப் போக்கு முளைத்ததென்றாற்
செல்லஞ் செறிசின்ற குன்றக் குடியான் செயலிதுவே. (௩௭௫)

தன்னறி வின்மை தன்னைநொந் துரைத்தல்.

இரவு தவிர்ப்பது நன் றையென் றுளிந்த வேந்தலிற்போய்
வரவினை யாட வருஞ்செயென் றுள்வேண் மயில்வரையார்
கரவி லொடுங்கவர் கள்ளரென் றுள்சொற் கருதிலன்யா
ஹமதிற் சாய்ந்திளிப் பாலை யுதவென்று மோதினனே. (௩௭௬)

தெய்வம் வாழ்த்தல்.

பகரத்தி லேவ லடியென்றல் பண்ணை பகரும்விதை
மகிழ்கின்ற தாய்போல் வருமானு செய்வி மபூரகரி
முகிழ்நகை வள்ளி கணவர் தலைவரை முன்னிமணந்
தொகுமலர் மாலை யிருகோங் கலர்த்திய தோகையையே. (௩௭௭)

செவிலியறத்தோடு நின்றல்.

படியானைக் கொம்பொரு நான்குபின் பாகிடப் பின்னொடர்ந்த
துடியானைக் கொம்புமுந் நான்கினின் றுனைத் துறந்துநமர்
படியிது வேற்று மணநினைந் தானம்மிற் பற்றுமுண்டோ
வடியாரை வாழ்விக்கும் வேண்மயில் வெற்பினம் மாயிழைக்கே. (௧)

பாங்கி தன்னோடு புலம்பல்.

ஆரப் பொருந்திப் துன்புய்க் குறைத்தனை யன்றெனக்கே
சோச்சொற் றுயில்லை வேலன் மயூரச் சிலம்பிலெம்மை
யூரிற் பகைத்துடி பார்க்கவைத் தாயுன் னுறவினைப்
பாரிற் பகைத்துடி பார்க்கவிட் டாயென்ன பாவமிதே. (௩௭௮)

பாங்கியர் தம்மோடு புலம்பல்.

தேவையை மேற்கொண் டெழுந்தாலும் போம்பொருள் சேர்த
பாவைய பேவேண் மயில்வெற்பி னென்ன பகர்வதியா[னுண்டோ
னேவு நிகர்கண்ணி யைநோக்கி நீங்க விரங்கலென்னே
கோவை விரும்பிப்பின் பாலை யிகழ்தல் குணமல்லவே. (௩௮௦)

அயலார் தம்மோடு புலம்பல்.

இரவே யிருநூ மலர மதியை பெமக்கொளித்து
வரவே புரியும்வெய் யோனை யழைத்து மன்கொடுத்து
விரைவாய் நடத்தனள் வேலன் மயில்வரை மெல்லியலி
ரரவே யிழந்த மணிபோல வாடி யயர்த்தன மெ. (௩௮௧)

பயிலிடந் தம்மோடு புலம்பல்.

மாவே வடுக்கொள் பாவை கனிகனி வண்டன்முல்லக்
காவேகண் னிர்சொரி யாதே யிரைகளை கான்றமணப்
பூவை நலைகனிற் றென்கொடி. பேவனம் போய்நடுங்கு
தேவே யுறைமயில் வெற்பாளை யானெனத் தேடிக்கொண்டே. ( )

நிமித்தம் போற்றல்.

ஒருங்கடி சிற்குவை தானஞ்செய் வாரொரு கொடி. சுற்றப்
பெருங்கடி. பொலு முருகன் மயூரப் பிறங்கல்லே
யருங்கடி. யாமென்றன் தாவலை நீத்தா வணைமச்சொத்தாற்
கருங்கொடியேவரும்பொன்கொடியாற்றின் னுங்காய்க்கொடியே.

சுரந்தணி வித்தல்.

நேசித்த பாதையி ராய் சுரவழி நேரும்வல்லோர்
யோசித்த பாம்பனந் தங்காண லாம்வே யுருத்தமுத்த
மாசித்த பூமகள் கொப்புள மாங்கதி ராக்தெய்வநீர்
பூசித்த வேண்மயில் வெற்பாறைக் காப்பது புண்ணியமே. (௩௮௪)

தன்மகள் மென்மைத் தன்மைக் கிரங்கல்.

பன்னீரில் லாச்சந் தனம்பார்க்கில் வெப்பாம் பதயுகள
மென்னோவொர் நாளானத் தூவி பெனச்சிவப் பெய்தியவா
னன்னீர்கொள் வேண்மயில்வெற்பிற்களைமொண்டநல்லதண்ணிர்
வெந்நீரென் பாட்துக் குளிர்நீர்மை யானதென் வெஞ்சுரமே. ( )

இளமைத் தன்மைக் குளமெலிந் திரங்கல்.

வேங்கைத் துறுகற் புலிப்பற முன்று வெருவிபையர்
பாங்கர்வந் திட்டி கொடுக்கு மிளமைப் பருவத்தினு
டுங்குருள் யாமத்து வேண்மயில் வெற்பைந் துருவினவாங்
கோங்கரும் பாது தளவுமீனின் வாத குறமுக்கையே. (௩௮௬)

அச்சத் தன்மைக் கச்சமுற் றிரங்கல்.

பங்காளும் வள்ளியென் றாய்தேவ குஞ்சரி பால்விருப்பார்
மங்காத வாசக் கடம்பார் மயூர வரையினிலே
சங்கீத மேளந் தனூரென்ற போதுள்ளந் தானஞ்சுவாள்
வெங்கா ருடலத்த நாகங்க ளோசிக்கின் மெய்ந்நடுக்கே. (௩௮௭)

கண்டோ ரிரக்கம்.

தாகத்தி னுற்சென்று பாங்கிய ராற்றிற் றலைப்படச்சூழ்
போகத்தி னுர்சொல் லியுயே முழங்கப் பொறுதநற்றா
யாகத்தின் கண்மழை சோனைய தாக வாக லுங்கொல்லோ
மேகத்தின்பான்மின்னுப் போலச்செவ் வேண்மயில்வெற்பிடத்தே.

ஆற்றத் தாயைத் தேற்றல்.

வானத்திற் செல்வன் பரவையி னுடி வருவனிந்தக்
கானத்தை வெற்பைத் துருளில் னோபண்டு காதிர்ப்படி.
தான்வைத்த வேரை யிவர்மாறி வைக்கினுந் தான்கொணர்வன்
ஞானக் குமரன் மயில்வரை வேந்த னளனல்லவே. (௩௮௯)

ஆற்றிடை, முக்கோற் பகவரை வினாதல்.

படையவர் முன்செல்லப் பின்படைந் தாளொரு பாவையி
லுடையவர் வேண்மயில் வெற்பகல் வாரினுண் டோகண்டது
நடையவ ரேகையின் முக்கோல்கொண் டிய்வா னடையவரே
குடையவ ரேயறக் கூனி யமுது குடையவரே. (௩௯௦)

மிக்கோ, ரேதுக்காட்டல்.

பெண்ணார் பிரிந்தாள் பிரிந்தா ளெனச்சொற் பிதற்றிவந்தார்
விண்ணாடு காட்டினில் வீனோ யலைவதென் வேலெடுத்தோர்
மண்ணாடும் போற்றுங்குன் றக்குடி யாய்பரு வத்தொருவ
ருண்ணாத கேணி சுவைபெறு மோவிவ் வுலகத்திலே. (௩௯௧)

எயிற்றியோடு புலம்பல்.

மேகம தேறிய வெண்பிறை போற்கொடு வேங்கைநக
மோகையிற் சூடு மெயினர்பெண் னோமயி லோன்முருகன்
சோகமி லாத மயில்வரை பித்தொரு தோகையுமோர்
நாகமுங் கூடி விளையாட லுண்டோ நவிலுவையே. (௩௯2)

சூரவோடு புலம்பல்.

மருவார் குழையணிந் தாய்பூங் கொடியிடை வாய்ந்தனைபூந்
திருவா யினைமுரு கோன்மயில் வெற்பிற் செழுங்குரவே
யிருகா னடையும் வளைக்கையுஞ் சொல்லுமில் லாகியப்பா
யொருபாவை காட்டியொர் பாவையைக் காட்டா துணர்வல்லவே.

சுவகேண்டிரங்கல்.

திரண்ட குமரியைக் கைப்பற்றி ஞர்கரத் திவலஞ்செய்
அரந்தநு சேந்தன் மயில்வெற்பை நீங்கின ருற்றவர்கா
லிரண்டடி நாலடி யாகிய தேபெண் னிரண்டடிதா
ளாண்புது மெட்டடி யாகிய தேசெய்ய லாவதென்னே. (௩௬௬)

இதுவுமது.

எங்குஞ்செந் தாமரை மேற்றா மரையுற் றெதிர்கடம்பு
குங்குமஞ் சந்தங் கொழுந்து மணத்தாற் குளிர்ந்தனவாற்
றங்கு புறவடி நீதுசெங் கைகொண்டு தாங்கியபோ
தங்க விளைவடி யிதுசெங் வேண்டியி ளார்வெற்றிலை. (௩௬௭)

கலந்துடன் வருவோர்க் கண்டு கேட்டல்.

உடம்புமுன் னாக வுயிர்பின் னுருவெடுத் துற்றதுபோ
லிடம்பெறுகொங்கையொருவேந்தன்பின்னடந்தேகலுண்டோ
குடம்பைதன் விடெனப் புட்போற் குகன்மயிற் குன்றிடத்தே
நடந்தவர் போல் வரு வீர்தும் வரத்து நலந்தந்ததே. (௩௬௮)

அவர், புலம்ப நேற்றல்.

கவர்ப்படு பந்தென மீடிமின் னேயவர் சந்தரஞ்
தவப்புதல் வன்முரு கேசன் மயில்வரை சார்ந்தவர்போ
லுவப்பின ராகி மருவ லரைமுடித் துற்றுதவிச்
கவற்செயில் பேரின்ப மேவ நகர்ப்புறங் கால்வைப்பரே. (௩௬௯)

புதல்வியைக் காணாது, கவலை கூர்தல்.

விண்ணாட்டு மங்கைய ரான் மாடி யாடியின் மெய்ம்மறைக்கு
மண்ணாட்டு மாதர் திகழ்வேண் மயில்வெற்பின் மற்றென்கண்
கண்ணோர் குராவு மராவு மராவுங் கராவுமென [டேன்
துண்ணோ ரிராவுங் கலைபுங் கலையுமென் னுள்ளமுமே. (௩௭௦)

கற்போடு புணர்ந்த கோவை முற்றிற்று.

இருபத்துமுன்றாவது—மீட்சி.

தலைவிசே ணகன்றமை சேவிலிதாய்க் குணர்த்தல்.

மாதெனச் சென்றோர் மயில்தொடர்ந் தேனது வான்பறந்த
போதொரு மாணைத் தொடந்துசென் றேனது போனதுகான்
விதி செறிமயில் வெற்பார் செயலென்று மீண்டனன்யான்
போதல்செய் யாதது வானே பவர்சேண் பொருந்தினரே. ( )

தலைவன் தம்முர் சார்ந்தமை சாற்றல்.

வையா புரியுஞ் சரவணப் பொய்கையும் வாயில்செறி
கையா நிரண்டுடை யான்கோயிற் றேகைக் கனங்கிரியு
முய்யா னமுநக நும்வீர வாசு டுடனிடும்பன்
மெய்யான சன்னிதி யும்பா ரிதநம் வியனகரே. (சு00)

தலைவிமுன் செல்வோர் தம்மோடு தன்வரல்,
பாங்கியர்க் குணர்த்தி விடுத்தல்.

பந்தடி போற்பா விடையா டியகுழற் பண்பினைப்போ
லுந்து மிருகினை யாற்போகற் துப்பா ருடம்பினைப்போல்
வந்து திரும்பிய பாங்கியர்க் கேவைண் மயில்வரைமேற்
சந்தடி பார்த்து வரல்கூறும் வேதத் தலைவர்களே. (சு0க)

ஆங்கவர், பாங்கியர்க் குணர்த்தல்.

நல்லதன் னீரன் றி யுண்ணு தவரில்லை நன்மலரை
பெல்ல வருமுடிப் பாரத னுலென் னிரங்குதனிர்
கல்விகொள் வேண்டியில் வெற்பி லிருவருங் காடன்றெட்டி.
செல்வ மணிமண் டப்பபடி பார்த்துத் திரும்பினரே. (சு0உ)

ஆங்கவர் கேட்டு, நற்றய்க் குணர்த்தல்.

அன்னை யெமையிற் நகரார் துணையற் றவரெனவே
சொன்ன பழிமொழி போயின வாற்சுரம் போமிருவர்
மன்னுதன் றக்குடி வேளை வனங்கி மருதுதுரை
தன்ன தரன்மனை யிற்புகித் தேவரல் சாற்றினரே. (சு0ங)

நற்றய் கேட்டவ, னுளங்கோள் வேலனை வினாத்தல்.

மயில்வரை வேலன் வருவரென் றேகி வருமுருகா
புயலு மொருமின்னுங் காட்டி னடந்த புதுமையுண்டே
யயலவர் காண வகமெய்து மோவயல் விடெய்துமோ
செயல்பெற்ற மின்கைத் தருமோகின் றேகிது செப்புகவே. ( )

மீட்க முற்றிற்று.

இருபத்துநான்காவது—தன்மனைவரைதல்.

பணிமொழி நற்றய் மணனயர் வேட்கையிற்,

சேவிலியை வினாத்தல்.

வராம லிருக்கிது மோர்வீட்டுங் ளார்பிறர் மாடத்திலே
யிராம லிருப்பர் குகன்மயில் வெற்பி விதுவளமார்
தராதுகொண் டார்பின் கொடாதுசென் றுர்வந்து சார்ந்திந்தலூர்
பராவ மணங்கொண் டிலர்கா வலரென்ற பான்மைநன்றே. ( )

சேவிலிக்கிதுளை, வரைந்தமை யுணர்த்தல்.

சொன்மாலை கொண்டபுலவர்க்குச்சேந்தன்பைந்தோகைவெற்றி
என்மாலை வபம்பொ னறுந்துக தண்டுகை நல்லுணர்வா
நென்மாலை யிந்து தலைநா னிகர்நா னிலைசெய்துநம்
பொன்மாலைக் கேமணர் தந்தாரென் றெற்றர் புகன்றனரே. ( )

வரைந்தமை சேவிலி, நற்றாய்க் குணர்த்தல்.

அருணிதப் பாலினு மேற்பா ரினுமறி யாமையினுள்
மருது துணைபணி ரேந்தன் மயூர வரைத்திருவே
யிருவரை யேந்தி யொருவரை யுட்கொண் டிருந்தவனோர்
வரைதலை மேற்கொண் டனவென்று வெஞ்சொல் வழங்கினரே.

உற்றங்கிருவரும், தலைவியில் வந்துழி தலைவன் பாங்கிக்,

கியான்வரைந் தமைநுமர்க் கியம்புசேன் றென்றல்.

குன்றக் குடிக்கும ரேசன் பதத்தருள் கொண்டென்ற
மன்ற னடந்தது சோலையில் லாமலென் மாணையருண்
மின்றகு ளண்ணிடைக் கோது சனத்தை விளம்பவற்றோ
வொன்றியநீயெனுங் கொம்பில்லைத்தப்பென்பதொன் றில்லையே. ( )

தானது முன்னே சாற்றிய துரைத்தல்.

வெப்புற்ற கார்வலம் பார்க்கின்ற நாடவிம் மெல்லியலைக்
கைப்பற்றி யேகல்கல் யாணமன் றோவின் னு கைப்பற்றின
ரொப்பற் றவரென்று சொல்வதென் வேண்டியி லோங்கலிவ்வு,
ரெப்பக் கழுமுரைத் தாரெங்கள் போலுன்கை யேற்றவரே. ( )

இ து வு ம து .

நானுரைத் தேன்முன்ன மன்றித் தமிழ்கொண்டு நல்குவெரு
மானமுந் தோகை மலைக்கும ரேசர்முன் வைத்தவன்ன
தானமு மஞ்சளும் வாசியும் யானையுந் தையனல்வர்
தேன்மொழி யுங்கண்ணுங் கைகாலு முரெங்குஞ் செப்பினவோ.

தன்மனை வரைதல் முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது—உடன்போக்கிடையீடு.

நீங்குங் கிழத்தி பாங்கியர் தமக்குத், தன்சேல வுணர்த்தி விடுத்தல்.

அன்பினிற் காத்தவர்க் கேகாணிக் காசை யளித்தனன்பின்
வன்சொற் செவிலிக்குச் காற்கா சளித்தேன் வருபவரே
துன்குர வற்கொரு காசளித் தேன்குகன் றோகைவெற்பி
லென்சேல விப்படி யானதென் றோதிடு மேழையர்க்கே. ( )

தலைமகள், தன்சேல லீன்றாட் குணர்த்தி விடுத்தல்.

மைக்குயில் கூவ மதன்வருஞ் சேந்தன் மயில்வரைமேற்
கைக்கிளிக் கன்னத்தை யூட்டச்சொல் லீர்கலைக் கேபிடிசேர்த்
திக்கணம்பச்சைப்புன்னிட்டச்சொல் லீரெங்கு ன்ணையப்பூங்
கொக்கைக் குயிலுக்குக் காட்டச்சொல் லீர்நடக் கும்பலரே. ( )

ஈன்றாட் கந்தணர் மொழிதல்.

ஒட்டித் திருட்டைச் சாரித்தி டாம லொருத்தரிடங்
கட்டிக் கொடுக்க நினைத்தத னுலிவன் காட்டொளித்தாள்
செட்டிப்பெயர்கொண்ட வேண்மயில் வெற்பினுன் செங்கைக்கிளி
யெட்டிப் பழந்தின்னு மோகொள்ளுங் கோவை யிகழ்ந்தினியே.

ஈன்றாள், அறத்தோடு நின்றலிற் றமர்பின் சேறலைத்,

தலைவி கண்டு தலைவற் குணர்த்தல்.

பந்தன கொங்கை யறத்தொடு நின்றிடும் பாவிசொல்லா
லெந்தை யிடத்தன்னை சொன்னாங்கொ லெந்த லகத்திருக்குஞ்
சந்தனஞ் சுற்றிய வத்தியு மாவுந் தழைபரசங்
கந்தன வாரி மயூர வரைகுழ் கடம்படர்ந்தே. (சுகச)

தலைமக டன்னைத் தலைமகன் விடுத்தல்.

உருக்கு மணிபைத்து வாரகை யான்கொண் டுடன்செல்லுநாட்
டிருக்கு மவனுக்கு முன்னோனைக் கட்டிய தேரிதன்றோ
நெருக்குமுன் றன்னைக்குந் தந்தைக்குஞ் சேனைக்கு நேசமுன்ன
விருக்குமன் றோகந்தன் மாயூர வெற்பினி லேந்திழையே. (சுகரு)

தமருடன் செல்பவ ளவன்புற நோக்கிக், கவன்றரற்றல்.

போர்புரிந் தாற்பழி யென்றார் குகன்மயிற் பொன்வரைமே
லார்பிரிந் தாரிப் படிச்சேலை சுற்ற வணிகொடிசேர்த்
தார்புரிந் தாரினை வாழையுங் கட்டியுள் ளாமெனது
தேர்பிரிந் தாரினத் தேரே திரும்பு திரும்பினியே. (சுகசு)

உடன் போக்கிடையீடு முற்றிற்று.

இருபத்தாறுவது—வரைவு.

சேன்றேன் மீண்வேந்து அந்தணரை (முன்னிடல்.)

கையிரண் டாறுடை யான்மயில் வெற்பிற் கவன்றதுகண்
டுய்தலை யெண்ணித் தமரொடும் பேசி யொருவர் தள்ளா
வையரை மேவிவந் தாலுயிர் போல வமைந்தகுண
மெய்யுறு நாலரை மேவ விவற்கு மிகவெளிகே. (சுகச)

சான்றோரை முன்னிடல்.

திக்கோ ருடன்புளி யோரு மமரஞ்சு தேடத்தக்க
தக்கோருந் தேடும் விசாகன் மயில்வரைச் சாரலிலே
புக்கோ ருரைத்தசொற் றப்பா ருடனே புருத்தனரான்
மிக்கோரை நோக்கியன் றோசெய்கு வார்மண மேலவரே. (௪௧௮)

அருங்கலந் தருதல்.

சேனாகு மாயன் மருகன் மயூரச் சிலம்பிடத்தே
மேலாகம் மைய ரிறையோ னவிற வியன்கனக
மாலர் சரப்பணி டொன்ன வனமுத்து மாலைகொள்ளுங்
காலழி கண்டன போர்ப்பரி போலக் கலித்தனரே. (௪௧௯)

வரைந்துழிக் கண்டோர் மகிழ்ந்து கூறல்.

சங்கமுங் கைப்பற்றித் தீவலஞ் செய்த தகையஞ்செங்கை
கங்கைப் புனல்வைத் ததுமாவுந் தேருமுன் கண்டனமே
மங்கல வேண்மயில் வெற்பின் மழுயில்லை மாணுமில்
யிவ்வின ரென்ன தேமங்கை பாசு மிசைத்தனரே. (௪௨௦)

வரைவு முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது - இல்லாழ்க்கை.

தலைவன் தலைவிமுன் பாங்கியைப் புகழ்தல்.

காவோர் தியகுமல் கண்ணுஞ்செங் கையுங் கநிந்தகைய
மாவோநர் பொன்னும் பெரியோரு மில்வண்ணம் வைத்ததின்றே
பாடிந்நர்க்கன்பன் குகன் றோகை வெற்புறை பாவையென் கைப்
பூவோந்து முன்கையன் றொகிந்த வண்ணம் புரிந்ததுவே. (௪௨௧)

தலைவனைப் பாங்கி வாழ்த்தல்.

கநிந்தி போலென்றங் கனனி கொடர்ச்சிங்கங் காணாமென்றும்
விதிவிவிற் சொத்தவிர் ழின்வார்த்தை யின் வினோத்தல்செய்தி
பெதிநுற்று வேண்மயில் வெற்பி ளிராமனை நெய்சைத்த
மதுர மொழிசிலைத் தீர்மன்ன டென்சொல்வார்த்தனிரே. (௪௨௨)

தலைவியை, வரையு ளாடாடவும் வருந்தா திருத்தமை,

உரையா மேன்றல்.

முர்ஷிடின மந்தலென் றுமெனிக் காய்பின் னறுபதுகா
யோர்விட புழித்தன் றிகா திதப்பதை யுன்னிய
காங்கிட் கொகங் குகன் றில் வெற்புறின் காட்டல்கண்டு
பாங்கிட் திருத்தெ ளாவிடு க்கைகைத் தப ளித்தகையே. ( )

பெருமகளுரைத்தல்.

பொருந்திட முண்டண்மை யுண்டு துணையுண்டு பொய்களுண்டு
விரும்புநான் டியமுண்டு சங்குண்டு தேருண்டு வேட்கையென்னு
மிருந்திடு யேன் டியருண்டு நானுண் டெலங்கொடுத்த
மருந்தெனுந் தேகை மலைமே விருக்குஞ்சு வாரியுண்டே. (1)

தலைவனைப் பாங்கி வரையுநா ளளவு,

நிலைபெற வாற்றிய நீர்மை வினாத்தல்.

கனவினு நீங்கில வெம்மா னுணையெந்தக் காலத்துமுன்
மனமிசை நீங்கிலம் யாமுமி தாக மயின்முருகன்
றனிமயில் வெற்பி லிவன்பாவை கோக்கிச் சலிப்பதுண்டே
யனநடை யைப்பிரிந் தெவ்வண்ண நிறுப ராற்றியதே. (சுஉரு)

மன்றன் மனைவரு சேவிலிக் கிதுளை, அன்புற வுணர்த்தல்.

காவும் விழைவும் வரவுங் கொடையுங் கதித்தாயிற்
றேவு மயில்வெற்பு மாயின ரோயன்று தேடியுன்கால்
வாவுங் கிரியுந் கரமும் புறவும் வருந்தர்செய்தார்
பூவு மணமும் பிரிதலுண் டோபெற்ற பூங்கொடியே. (சுஉசு)

வாழ்க்கைநன் றறைத்தல்.

வின்பார்த்த னோக்கி விசம்பு தொழுமயில் வெற்புடையான்
பண்பார்த் தொலிக்குஞ்சொன் டானுர்புணர்வேன்பதம்பணிவோ
னண்பார்த்த மங்கை யறிவையென் சொல்வது நன்குணவிற
கண்பார்த்து மற்றவன் கைபார்த்து நிற்குஞ்சொற் கண்டிலனே. (1)

மணமனைச் சேன்று வந்த சேவிலி,

பொற்றொடி கற்பியனற்றாய்க் குணர்த்தல்.

இசைந்திடுங் காலை முருகன் மயில்வரைக் கெகவரும்
வசம்பெறு மானம் புரக்குந் சரவண வாகிகுடைந்
தசைந்த விருளுந் றறியாது சேருநன் பாதரிக்கும்
பசங்கொடிக் காரோ கருங்கொடிச் செய்கை பயிற்றியதே. (1)

நன்மனை வாழ்க்கைத் தன்மை யுணர்த்தல்.

நம்மனை வாழ்க்கை யினுமவர் வாழ்க்கை நலங்கனிவா
கும்மனை யன்பிற் பதித்துஞ் செயல்கொடுந் குஞ்செயற்பெ
மம்மனைக் கல்லும் பசலும் துயிலில்லை யாறுபெற்ற
கம்மனைப் போலு நிலைபெற்ற தோகைக் கனங்கிரிக் தே. (சுஉசு)

அன்னவர் காத லறிவித்தல்

ஓகா திருந்திலர் வேந்தரக் காலு முறநினைப்பார்
துதே துணையில்வந்தாலும் வருவர் துயர்நலின்றி
மாதேயிக் தியாதி பிரிவினுந் சேந்தன் மயில்வரைமான்
வேதார் தியர்மனம் போல்வே ரொருநெய்வம் வேண்டிலனே. (1)

இல்வாழ்க்கை முற்றியது.

இருபத்தொட்டாவது—பாத்தையிற்பிரிவு.

காதலன் பிரிவுறிக் கண்டோர் புலவிக்,

கேதுவி தாயில் விறைவிக் கென்றல்.

மணியாட விதி மயில்வனா வேளை வணங்கிலர்போற்
றுணியா தனதுணிக் தேகென் மாவென்று சொல்லவுற்றா
பணியார்நறுங்கொங்கையாற்றுங்கொல்லோவன்பில்லாயிழையார்
பணியே விருந்தங் கருடனை யேவிட்ட பாவத்தையே. (சாநக)

தனித்துழி யிறைவி துனித்தழி திரங்கல்.

காட்டைவி டாதுபின் னுட்டைவி டாது கலந்தவுயிர்
கூட்டைவிட் டோடிற்றை யோவெனைப் போல்பவர் கூறிலுண்டோ
குட்டு மயில்வனா யாரரு விதெனிற் சொல்வதென்னே
விட்டி.ல் விருப்பறுந் தானோ பத்தைய விருமினதே. (சாநக)

பாங்கிது வேன்னெனப் பாங்கி விஞதல்.

தேன்காணும்பூம்பொழிற்செவ்வேண்மயில்வெற்பிற்சேயிழையுள்
மான்காணு மைக்கண்ணுங் கொங்கையுங் காண மலரனை
தான்காணு மந்தப் புரம்பவர் காணச் சரிக்கிலிது
கான்காணத் தக்கநா யோசொல்க சொல்க நறுமுதலே. (சாநக)

இறைமகன் புறத்தொழுக் கிறைமக ளுணர்த்தல்.

கொண்டு கழித்தன வானொங் துண்மயிற் குன்றிடத்தே
வண்டு கழித்த மலர்களுண் டேயிந்த மானகரா
ருண்டு கழித்த கலமென்றெண் ணுரிறை யோர்பலருங்
கண்டு கழித்த குடத்தேடிச் சூனையைக் காத்தனனோ. (சாநக)

தலைவியைப் பாங்கி கழறல்.

ஆனாலும் பட்சியை வாகிதன் ளாதடி யார்பதவி
மேனாலு மெய்த வருள்வோன் மயில்வெற்பர் வேண்டினர்பாற்
றேனாலுங் கன்னல்கிட் டோலையுண் ணுங்கரித் தேசத்தினர்
போனாலும் போவதுண் டோமனத் தாசையும் போகமுமே. (1)

தலைவி; சேவ்வணி யணிந்து சேடியை விடுத்தல்.

குருட்டின ரானைகண் டாலன்ன பன்மதக் கொள்கையுள்ளோர்
மருட்டினை நீக்கு முருகன் மழை வனையையன்னு
டிருட்டினர் சென்றிஞ் சேரியிற் செக்கெனச் சேடியின்னு
ரிருட்டினிற் செவ்வ லர்பவர் காண வெழுந்ததுவே. (சாநக)

அவ்வணி யுழையர்கண் டமுங்கிக் கூறல்.

பாய்காய்க்குந் தோளுடை மாயன் மருகன் பணிந்தவர்க்குத்
தாய்காய்க்கு மன்பன் மயில்வனா மேவிய தையனல்லார்
நோய்காய்க்கு மாசையி னாலே விடுத்தனர் நொய்யபிள்ளைக்
காய்காய்க்கும் பூவைக் கனிகாய்க்கக் காட்டல் கருத்தல்லவே. (1)

பரத்தையர் கண்டு பழித்தல்.

சேவேற் றிடுங்கொடி யார்பணி யார்க்குத் திருக்கொடி யார்
கோவேற்ற பிள்ளை குமரன் மயில்வனாக் கொம்பனையார்
காவேற்ற பூங்குழன் மேனா னெறிந்திக் கடைத்தெருவிற்
பூவேற்ற தன்பருள் வாளை மருவப் புரிந்ததுவே. (௧௩௮)

பரத்தைய, ருலகிய னோக்கி விடுத்தல்.

பரத்தையிச் சித்தவர் வீட்டையு றுரென்ற பான்மைதப்பி
வரத்தை யுதவினம் வேண்மயில் வெற்பர் மகிழிறைவா
வுரத்த களிறு மலையூடு போய்த்தரு வுற்றொடித்துத்
திருத்தகு பூஞ்சனை யாடியுந் தன்பிடி சேர்ந்தடுமே. (௧௩௯)

தலைவன், வரவுகண் வேந்து வாயில்கண் மோழிதல்.

காத்தெனைச்சிந்தையிலெண்ணியநான் கையுங்கைக்கொடுத்தோன்
தேத்தரு வாரு மயில்வனா யார்சிந்தை ிரிதன்றோ
தூர்த்தனா நீத்தனர் பன்னிரு நாள்வனா துயக்கவல்லி
பூத்தது பார்த்துவந் தார்வடு நீங்கிப் புறங்கோ. (௧௪௦)

வரவுணர் பாங்கி யரிவைக் குணர்த்தல்.

வாய்க்காற் புனன்மறு வாய்மடை பாய்ந்து வரினுந்தலை
சாய்க்காது செந்நெ லதனால் வெகுநலர் தான்பெற்றதாற்
சேய்க்காசை யுள்ள மயில்வெற்பர் வந்தனர் சென்றெதிர்வாய்
தாய்க்கா னதுபிள்ளைக் குண்டேமன் னர்க்குச் சகசமதே. (௧௪௧)

முதிரா மென்முலை யேதிர்கோண்டு பணிதல்.

கண்ணுக்குங் கைக்கும் பகைவருமோசெங்கைகண்ணிற்பட்டால்
விண்ணுக்குப்பாதையெனும்வேண்மயில்வெற்பர் வேற்றுமையோ
பெண்ணுக்குப் பேயு மிரங்குமென் பாரிவர் பேரறிவா [தே.
மெண்ணுக்கென் னோசொல்வதென்பமொன்றேயுயிரென்பதொன்

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்.

நிரம்பப் பசித்தவர் சோறுண்டல் போல நிருபர்துய்த்தார்
குரும்பை முலையுந்தண் ணீர்த்தாக முற்றவர் கொள்கைபெற்றாள்
விரும்பிய சேந்தன் மயில்வரை யாளொரு மிக்குப்பெற்றாள்
கரும்புகட் டாக வெறும்பு வருமென் கதைப்படியே. (௧௪௩)

இதற்கு அத்தரவியல் தலைகூறாத.

காமக்கிழத்தி, நீத்தமை பொருது நின்றகிழ வோனைப் பழித்தல்.
அன்றின் ஓர் முன்பு பரிவார்மன்ன தட்டையன்ன
சொன்னால் பால் வாளு பொருத்தியன் றோவன னென்னின் மிக்கான்
முன்றக் குழங்குமே போன் பதமவர் கூடி ல் போற்
கன்றி வெகுண்டிடுவான் லாது சொல்லுங் கருத்தென்னிலே. ( )

அவனோடு, பாங்கோடு பரத்தையைப் பழித்தல்.

அருளை விரும்பி மறவாத வென்னை யகன்றுசென்றார்
பொருளை விரும்பி மறப்பார் விரும்பப் புகுதல்செய்தார்
முருகன் மயில்வரை யான் பவர்பிசை முற்றங்கொல்லோ
விருவரும் பொய்யன் பினரன் தி யில்லை யியம்புதற்கே. (சச௫)

(காமக்கிழத்தி) மனைவியைப் பழித்தல்.

வந்தவர் பறந்தனன் முன்செயல் யாவு மறித்துமங்கே
நித்தர ததற்கும் பெருமுன் செறிந்தனன் பேதையிவ
டத்தா விவத்தை விலங்கிடு வாரிற் றடைபுரியா
வெந்தீதா விவன்செய்கை வேண்மயில் வெற்பி லிருப்பவரே. ( )

பரத்தையர் காதற் பரத்தையைப் புகழ்தல்.

வாராது வந்த மறிமாளை நீக்கி மனையபலா
டாராத வானைக் கொருமிடி யாகுஞ் சாதமின்னான்
பாரா வவ்வொடும் வாழ்தனம் வாழ்க்கையின் பண்பையன்றோ
வாரும் வேண் முருகன் மயூரச் சிலம்பிடத்தே. (சச௭)

(பரத்தையர்) தம்மையிகழ்தல்.

நிராத நெஞ்சக்கு தெய்வத் துணைபென்று செப்புமொழி
தாரா மாயின் நெங்குளுக் கோவவர் தங்களுக்கோ
வாராநர் சிறி வருவாநத் தேடி மதர்த்தெழுந்தாய்
பாரா துளைக்கொங்கை யெருகன் றோகைப் பருப்பதத்தே. ( )

(பரத்தையர்) கிழவோன் றன்னையும் பழித்தல்.

மின்றகு அண்ணிடை யார்குண மாநிடை வேசைகுண
மென்ற தவர்க்கு வராநே நடந்துகொ ளின்பமென்னோ
மன்றன் முருகன் மயில்வரை சென்று வருமிறைவா
வொன்று மறிவினர் மேலே நடந்தன வுன்புத்தியே. (சச௯)

(பரத்தையர்) தம்மை (த்தாமே) புகழ்தல்.

மின்னென மாநர் பரிவாங் குகன்மயில் வெற்பவரே
பொன்னனை யானுமப் பாவையு நங்குலப் பூவையராம்
பன்னுவ தென்னவர் கற்பிற் கு வெஞ்சொற் பகர்தற்கன்றோ
மன்னு முலகொரு துணைக் குறனென்று மாற்றியதே. (ச௫௦)

வேள்ளணி யணிந்து விடுத்தல்.

மதுமலர்ச் சோலை யுதிர்மலர் சோதி மதியழுத்த
முதிர்வன போலு முருகன் மயில்வரை யொண்டொடியார்
கதுமென வெள்ளைத் துதிமுதுத் தாரமுங் காட்டிவெள்ளைப்
புதுமலர் சூடிப் பழமலர்ப் பேர்சொல்லிப் போந்தனரே. (சுருக)

புள்ளணி, மாலைவே லண்ணல் வாயில் வேண்டல்.

ஆயிர கோடி யுதிவுதிர் தாலென்ன வார்த்தகவி
பாய மலருஞ் சூஞ்சோலைத் தோகைப் பருப்பதத்தார்
தாயிலு மன்ப ருளுண்டு மானருள் சற்றுமுண்டு
சேயின னென்றனி ரண்மைய னுயினன் செப்புதலே. (சுருஉ)

தலைவிநெய் யாடிய திருளை சாற்றல்.

தருவார்த்தை யின்றி மறுவார்த்தை பேசிற் றையயிலரைப்
பொருள்வார்த்தைக் காவி சுமவார் நிகரென்று பொய்மறந்தீர்
மருவார் நிகழ்குகன் மாயூர வெற்பின் மடந்தைக்கென்சொற்
குரு வார்த்தை யோபெற்ற பாலானெய் யாடி. குளித்ததுண்டே. (1)

தலைவன் றன்மனத் துவகை கூர்தல்.

அனைக்குமுன் னேதந்தை யார்க்குமுன் னேபெற்ற வையனன்பர்
தனைக்குமுன் னேவருஞ் சேந்தன் மயில்வரைத் தையனல்லான்
மனைக்குமுன் னேபெற்ற வான்கன் றாக்கியென் றோமகிழு
மெனக்குமுன் னேயிரு பாற்குடந் தாங்கி யெதிர்கொள்வதே. (1)

தலைவிக் கவன்வரல் பாங்கி சாற்றல்.

தாசானு தாச ரெனத்தேவர் வந்தடி. தாழ்ந்துசுவ
பூசா விதிசெயுஞ் சேந்தன் மயில்வெற்பர் பூங்கொடியுன்
பேசாத பிள்ளையைப் பேசுகிக் கும்பிள்ளை பேரிடவுன்
ஞசார வாசலுற் றுரறி யேனுன் னருளுள்ளமே. (சுருரு)

தலைவி யுணர்ந்து தலைவனோடு புலத்தல்.

பூவென்ற சோலை புளிமே லுடுக்கணம் பூத்ததென
பூவென் றெழுகுகன் றோகைவெற் பிரன்பு வேண்டிவந்தீர்
மாவென்ற கண்ணுர் முலைப்பான் மணப்பவ ரென்றிடினுங்
கோவென் றவரென்ன மோவிழி யாமை குறித்தனரே. (சுருக)

பேரீயோன், விதேத்துழிப் பாங்கி வாயில் மறுத்தல்.

வின்கா வுறைமந்தி மேனோக்கிப் பாய விரிந்தகனித்
தன்கா வளந்திகழ் வேலன் மயில்வரைத் தையனல்லாய்
மண்பா னடைகொண் டரையுடம் பாதி மதிமுடித்துப்
பெண்பா விசைந்தவர் வந்தாரென் றோதுதல் பேதைமையே. (1)

பாணன் வாயில் மறுத்தல்.

இங்கே யிறையவர் வந்தார் புறத்தொழுக் கில்லையென்று
சிங்காரம் பேசுகினை வேலன் யழிபச் சிலம்பண்ணலா
ரங்கே யிருக்க வவனோ விவனென்னு மப்பதத்திற்
சங்கீதம் பாடினை யாமே பொய்ப் பாணர் நருமனன்றே. (௪௫௮)

பாணன் கூற்று.

வல்லென்ற கொங்குகமின் னேகுதன் றேகை மயில்வெற்பிலே
கொல்லென் றயலவர் டபுன ரேயவர் கூடவப்பாற்
செல்லென்ற பொதியு யுற்றதொக் தேன்கினர் தேயெடுப்பேன்
கல்லென் றனைபடி யாதிருந் தேனருள் காண்பதென்றே. (௪௫௯)

விறலி, வாயில் மறுத்தல்.

பண்ணுஞ் சுரமும் பயின்றிடுங் காலம் பயின்றனமு
னன்னுஞ் சுரமு மொழியு மறந்தனர் நாளுக்குநாட்
கண்ணுமில் லோமிரு காதுமில் லோமிரு கையுமில்லோம்
பெண்ணுமில்லோம்விற லீகந்தன் றேகைப் பிறங்கலிலே. (௪௬௦)

கூத்தர் வாயில் மறுத்தல்.

ஆடிய காணுஞ்சொற் பாடு மிடறுமுள் ளார்கண்மிக்கா
முட றளித்தவர்க் காவன தெட லுறுதியென்றே
தேடு முருகன் மயில்வெறுபர்க் கொதுமின் செப்புமென்போற்
கூடு நகைகொண்டு மேலா டிபகனாழக் கூத்தர்களை. (௪௬௧)

விருந்தோடு வந்துழிப் பொறுத்ததுகண், டிறையோன் மகிழ்தல்.

செருந்தொன்று டந்த வினியென்செய் வானன்பு சேரினமாம்
விருந்தொன்று வந்தது ரெஞ்சே குகன்மயில் வெற்பிலது
பொருந்தென்று சொல்லு மினமே துனியெனும் புன்கணுக்கோர்
மருந்தென்று தேறினிச் செவ்வா யமுத மருந்தல்லவே. (௪௬௨)

இறைமகள் விருந்துகண், டொளித்த லுடல்வெளிப்பட நோக்கிச்,
சீறே லென்றவள் சீறடி தொழல்.

பஞ்சனை மேலஞ்சிச் செல்கின்ற காலைப் பருத்தடக்கை
வெஞ்சின வெழுத்தின் மேற்சிலம் பார்த்தன வேர்த்துவிம்மித்
துஞ்சினர் போலு மினம்பிடி. பஞ்சடி தொட்டவன்றே
கஞ்சமுத் தின்றன செவ்வெண் யழிபக் கனங்கிரிக்கே. (௪௬௩)

இஃ, தேங்கையர் காணி னன்றன் றென்றல்.

வேலை விரும்பினர் புன்னெழிற் செப்தல் விகிதமன்றே
மாலுடை யாரேன வந்தனை தோகை மயிற்சுமரன்
சோலை மயில்வெற்பின் மன்னவ னேசிறுத் தொண்டனென்னக்
காலை முடித்தனை பெங்கையர் காணிற் கலங்குவதே. (௪௬௪)

அங்கவர் யாரையு மறியே னேன்றல்.

மிஞ்சுமென் றுல்கினைக் காரர் பதம்கிழில் வெஞ்சினம்போய்
கெஞ்சு குழைவரென் பார்க்காடி. லேன்பா னேர்குவரோ
பஞ்சனை மேற்படுப் பார்குகன் றோகைப் பருப்பதத்தே
கஞ்சுத்துத் தண்ணிர் கவிங்கத்துப் பாப்ச்சல் கருணையன்றே. (1)

காமக் கிழத்தியைக் கண்டமை பகர்தல்.

வளவ்வு மாலி யுடையன பாண்டியன் வாழச்செய்த
வெள்ளி மயிலி லெழுந்தருள் வோன்மயில் வெற்பினிலோர்
கள்ளியுன் றுய்தலை மேற்கைய நின்மிசைக் கண்கலுமாய்
மெள்ள நகைத்ததுங் கண்டேனுன் விட்டிலென் மேல்வைப்பிலே.

தாமக் குழலியைப் பாங்கி தணித்தல்.

தேறாத செல்வ முருகன் மயில்வனாற் செல்வனுன்பாற்
கூறு தனசொல்லிச் செய்யா தனசெய்துங் கோபமென்றே
மாறான் மகிழுந் திருமகிழ்த் தாளின்பம் வாய்த்தபதி
னுறு யிரான்றி யோர்மானெஞ் ரேறி யமர்ந்ததுவே. (சௌ௭)

தணியா ளாகத் தலைமக னுடல்.

சிற்றுளி கற்பினர் தாலன்ன பின்சொற் சிறந்தனவென்
பற்றுரை சேற்றிடைக் கம்பத்தை நேர்ந்ததென் பாவமிதே
கற்றை யழற்சடை யான்மகன் றோகைக் கனங்கிரிமே
லற்றைப் புனச்சுக மன்றோநம் விடுத்த வஞ்சுகமே. (சௌ௮)

அணிவளைப் பாங்கி யன்பிலை கோடியையென்,

றிணர்த்தார் மாற்பனை யிகழ்தல்.

தலைநா ளிடைச்சின மெங்குவைத் தீயயிற் சாமிமயின்
மலைமாதர் முந்தி வரிக்கிலன் பேது மலிந்துதின்றாற்
பலநாட் கரும்புங் கசக்கு முமையன்றிப் பற்றையில்லா
விலைமாத ரேவிலை யில்லாத மாதர் விரும்புகவே. (சௌ௯)

மகப்போறை கூர்ந்த வண்ண முணாத்தல்.

ஆகம வேத மடிதொழு தேத்துமை யாறுமுகன்
றோகை மலையில் விளையாடும் பொன்மயில் ருற்கொண்டநான்
மேகங் கறுத்தது மின்னுந் துடித்தது வேப்பசந்த
பூக மலர்ந்தது தென்னையுங் காய்த்தது போர்மன்னனே. (சௌ௦)

புரவலன் போந்து புதல்வனைக் காண்டல்.

சேனா பதிக்கம் விறல்வாகுக் கிந்துதன் செய்கையெல்லா
மானாத சங்கர லிங்கத் தபோதிதிக் காக்கியவே
டேனார் மயில்வெற்ப ரஞ்சனம் போட்டிலர் செங்கையிலே
பானாறு முன்சொற் பொருளெடுத்தார்பொன் பலகொடுத்தே. (1)

புறங்காட்டல்.

அன்க னொழந்தடி யார்க்கு விடைதந் தருளுமெங்கள்
கொன்கண் மணிபெனும் வேளுறை குன்றக் குடிமலைமேன்
மாண்கண்ணி யேயின்டப் பாடி மழுதழும் வைத்துக்கொண்டு
தென்குழ லீந்தனை காமப் பகியதிற் றிர்வதின்றே. (சாஉ)

காமக்கிழத்தி வாயில்வேண்டல்.

வாக்குங் கிருநாக் கினிஞாய நீங்கு மதிச்சிலைபோ
வாக்கு மனத்தைக் கதிர்ச்சிலை ஞாய மழகதன்றும்
மாக்கு மின்கு மல்குநன் றோகைப் பருப்பதத்தாய்
நெக்கிலை நொனச் செய்வதென் போல்பவர் செய்வதுவே. (சாங்)

பாங்கி வாயில் நேர்வித்தல்.

நித்தட்டு கல்லென்பர் மன்னனா மேல்வரு தென்றல்கண்ட
புத்தவஞ் சிக்கொடி யாமென்பர் மாதவைப் போர்வயவர்
நித்தடி. லென்கண் டகபல ஞாயத்தை நேர்நனன்றும்
காத்திகழ் தோகை மலைவேலன் வேலன்ன கட்டுயிலே. (சாச)

ஆயிழை மைந்தனு மாற்று மையுமே,

வாயி லாக வரவேதிர் கோடல்.

தெங்கமழ் றோலை மதுவாயி லேபண்டு சென்றுசங்கந்
தாங்கிய சங்கை நவிர்த்தோன் மயில்வரைத் தாரண்ணிலே
யீங்குநக் கென்றடை யாற்றுமை யும்பெற்ற வென்பிள்ளையு
முங்க லணைதழற் போலென் வெறுப்பை முடித்தனவே. (சாரு)

மணந்தவன் போயின் வந்த பாங்கியோ,

டிணங்கிய மைந்தனை யினிதிற் புகழ்தல்.

மறுமார்க்குந் செய்தவென் ஞா தியர்க்கு மயிற்குமுத்தி
யுறுகாபஞ் செய்த முருகன் மயில்வனா யொண்டொடியே
நறுகாப் புலிக்குட்டி. வீரன் றேபரி தானுமின்றிச்
கிறுநே குருட்டிப் பெருந்தே ரணப்பெண்மை சேர்த்தியதே. (1)

தலைவனைப் புகழ்தல்.

பூவிற் கொடுக்குந் தொழில்கொடுப் போர்மெய்ப் புரவலர்க்குங்
காவற் செயலருள் வோர்மயில் வெற்புறை காரிகையே
பாவத்தை வாங்கித்தன் புண்ணியம் பாதி பகிர்த்தவிக்குந்
தேவர்க்குக் கண்ணிமை பாதுகை நீங்கில சேக்கையினே. (சாஎ)

சிலைதுதற்பாங்கி, மனைவியைப் புகழ்தல்.

பொருந்தின ரென்றபொழுதேமுன்கொண்டபொறுமையெல்லா
மருந்து கலந்த விடம்போ லொழிந்தன மாதவர்க
டிருந்திய வேலன் மயூர வரைநினிற் சேயிழையே
யருந்துதி யென்னி னிகரோ வதுவ மருந்துதியே. (சாஅ)

பாலனைப் பழித்தல்.

ஆதியி லாக்கிப் புசிப்பன யாவு மளித்தவன்பன்
பேத நினைத்திலன் சேந்தன் மயூரப் பிறங்கலிலே
நாதைகை யாடுந் தனக்குட நீபெறத் தக்கதன்றோ
வோதிய பாற்குடம் பிள்ளைய் விதியின் றுதவியதே. (௪௪௬)

பரந்தையிற் பிரிவு முற்றிற்.

இருபத்தொன்பதாவது—ஓதற்பிரிவு.

தலைவன்பிரிவறிவுறுத்தல்.

கைம்மலர் லாய்மலர் கண்மலர் கான்மலர் மெய்ம்மலர்த்து
மெய்ம்மலி னாலும் பிறவுங் குகன் மயில் வெற்பிடத்தே
ஸைம்மலே வேற்கண்ணி சந்தேக மாற்ற மனநினைத்தோ
நெய்ம்மலி கூந்த லினம்பிடிச் கேசென்று நீசொல்கவே. (௪௮௦)

பாங்கி தலைவிக்கதனையறிவுறுத்தல்.

உதகி புரியுந் தலையாய நட்ப ருடல்சிறைத்தார்
பதயுக ளத்திற் கெதிரான தொன்றைப் படுத்தல்செய்தா
ரிதமகி தஞ்செயு நண்பர் மனமறி யேன்முருகன்
மதிதவழ் நோகை மலைநா வல்பலர் வந்தனரே. (௪௮௧)

பிரிவுடன் படாமை.

தலையாய நட்ப ருடல்சிறைத் தாரென்ற சாடைநன்று
நிலையா கியநம் முடைநட்பி லாவதென் னேரிழையே
பலதேவர் போற்று முருகன் மயில்வெற்பிற் பண்ணறியுஞ்
சிலையா ருடாபண் னிருதெய்வ மாகிச் செறிந்ததுவே. (௪௮௨)

பிரிவுடன் படுத்தல்.

மனத்தின் படிவிடு லீலா சுகர்கதை மற்றறிவாய்
வினிக்கை யிசைபசப் பேய்பாம்பு பாலன் வெறுப்பதுண்டோ
வினத்த விசைத்தெய்வ மேழி வீரண்டை யெழறெறியார்
கனைத்துவண் டார்கனை வேண்மயில் வெற்பிற்பண் கற்பவரே. ( )

பிரிவுடன் பதேல்.

தாரமு நல்ல கிளையும் புகுவார் தடையி னில்லார்
தீர ரகப்பொருள் வாசிப்ப தேநன்று சேந்தன்மயி
லேர்கொண் மலையி லலங்காரம் பாரா திருவருநம்
மூரிற் புறப்பொருண் மேற்கற் பியனெந் யுன்னுவமே. (௪௮௪)

பிரிவுதிக் கலங்கல், (கார்ப்பருவம்.)

பின்னையுந் தந்தையும் வந்தா ரெமது பெருங்கவினைக்
கொன்னகொண் டாரிருந் தார்கடந் தாரினிக் கூறிபென்னும்
புள்ளி மயிற்றுகன் றெனக் கலையின்முன் பொற்பழித்த
வெள்ளை முகஞங் கறுத்தே யுறுபி வெளிவந்ததே. (சஅரு)

பாங்கி வன்புறை.

வீறிந் பிரித்தனர் பொலிவ் மாதம் விவங் குமுட்பதத்
தாறிந் தழித்தனர் கண்டுங் கலங்க லறிவின்மைபாந்
தேற்ற் சிகிவரை வேலனை யுள்ளார் திறமெனவே
தாறிந் திரியுமிக் காருக்கென் னோடிண்மை சொல்லுவதே. ( )

தலைவி வன்போறை.

தூதந் ககன்றோ னொழித்திடை மீண்டன் புடன்கலந்து
போதந் கியையப் புலம்பப் பெருனம் புலம்ப லென்னுஞ்
சொதிந் குகன்மயில் வெற்பாளை கொந்து சொலிற்றி ரும்பி
வேதத்தினத்தந்தைப்பார்க்கினும்பார்க்குவன் விண்பெண்மையே.

தலைவன் வருவழிக் கலங்கல்.

வருடமொன் றுகி யொருவரு டத்தை மகிழ்த்தளியே
ஒருவ ருடச்செய லாலொர் வருடத்தை யோட்டுகின்றேன்
முருகன் மயில்கெற்பி லோர்வரு டத்தின் முயற்சிதருங்
கருமுகி லாண்டொன்றை யோரான்ட தாகக் கருதிலவே. (சஅஅ)

வந்துழி மகிழ்ச்சி.

நான்சே ரெழுத்தொடு சொற்பொருள் யாப்பு நயக்குமணி
மீன்சேர்கன் னுணல்குஞ் சேத்தன் குகன்மயில் வெற்பகத்தே
வான்சேர் நெறியென்ப போய்மீ ளளவுமென் மானங்கொண்ட
கான்சேர் குழற்கு நிகரோ லுலகுள்ள கற்பவரே. (சஅச)

ஓதற்பிரிவு முற்றிற்று.

—

முப்பதாவது—காவற்பிரிவு.

—

தலைவன் பிரிவறிவுறுத்தல்.

ஒன்றாகி முப்பத் திரண்டா மறத்திற் குறுகுறையு
நன்றாய தேசத்து நீதியு நாட்டிடை நாடமைதி
யென்றாய செல்வ முதலா னவுமவற் றெய்துகுற்ற
மன்றாக் கலுங்குகன் னோடெற் பான்பவர்க் காய்தலுண்டே. ( )

பாங்கி தலைவிக்கறிவுறுத்தல்.

வேத முனிவர் யாகக் குறைகளும் வேண்டினன்றோக்
கோதிய தேயந் தியாகக் குறைகளு முர்பலவின்
நின்று பலவுந் தவிரக் குகன்மயிற் நிண்சிலம்பார்
காதன் மடக்கொடி யேநடந் தாரென்பர் கண்டவரே. (சகக)

தலைவி பிரிவுடன் படாமை.

தன்குற்ற நீக்கிப் பிரிர்குற்றங் காண்கிற் தலைமையருக்
கென்குற்ற மென்ற குறையி வர்குற்ற மிங்குகற்றார்
நன்குற்ற சேந்தன் மயில்வரை வேலவர் காடுகொண்டாற்
பின்குற்ற முன்னவர் காடுகொள் வாரினிப் பேசலென்னே. (சக௨)

பாங்கி தலைவியைப் பிரிவுடன் படுத்தல்.

விவசன் தந்தை முயற்சியை நீத்த செயலென்றே
பூவல யத்தைப் புரப்பது விண்டனன் பொற்கொடியே
தேவன் மயில்வெற்பிற் தன்விடு காக்குக் திறமிலார்
காவல ரென்பதெ னென்றேத னல்ல கருத்தல்லவே. (சக௩)

தலைவி பிரிவுடன் படுத்தல்.

பல்லார் பயன்றுய்ப்பந் தானே வருந்திப் பகிர்ந்தளித்த
னல்லான் மகற்குக் கடனென்று நாலடி யாந்நவின்ரு
ரெல்லாரும் வாழும் பிரிவிற் கிரங்கலுண் டோதமிழின்
சொல்லார் பிரிவல்ல வேகந்தன் றோகைச் சுரும்பிடத்தே. (சக௪)

தலைவனைப் பிரிவுழிக் கலங்கல் (கூதிர்.)

கூடு பதமுந் தலையு முடலுங் குனிந்ததிரந்து
மேடைக டாவி விழ்சாய்த் திறகு விரிஞ்சுமயி
னுடர் குகன்மயில் வெற்பேறி யாங்க னடுங்கவந்த
வாடை யெனும்புலி யாகிகொள் ளாமுனம் வந்திலரே. (சக௫)

பாங்கி வன்புறை.

கார்வாடை கோக்கி மயிலாடுஞ் சோலைக்கன் னுடர்மன்னன்
றேர்வாடை வந்ததுன் பாவாடைச் சோர்வினைத் தீர்க்கவின்றே
யார்வாடை யாலொழிந் தார்குகன் றோகை யணிவரைமுந்
நீர்வாடி வற்றுங்கொல் லோசுகி மைக்க னெருப்பினுக்கே. (சக௬)

தலைவி வன்போறை.

குறுந்துளி வாதையும் பல்லறை யோசைக் குளிருமயி
னறுக்கிரி வேளைப் பணிபா தவரி னடுங்குக்கும்
வறும்புனம்போலுமுடலுங்கொண்டென்பொறைவைப்பினன்றே
தெறும்படை வேல ரதப்புறங் காவல் செலுத்துவதே. (சக௭)

தலைவன் வருவழிக் கலங்கல்.

வஞ்சிக் கொடிதலை சாய்ப்பதுண் டேவரும் வாடைகளோ
யஞ்சினு மாடை பறிப்பீர்க ளேகளா ரானவர்போன்
மஞ்ச தணிமரில் வெற்புறை வேலோ வணங்கினர்போற்
கொஞ்சி வணங்கி யொதுங்கித் துவண்டென்று கூடுவதே. (௪௬௮)

வந்துழி மகிழ்ச்சி.

உரைப்பீர் தழற்படு பூம்பாவை போல்பவ ருக்கின் றாநா
மரப்பாவை போல வருதலை யென்றனம் வந்துசொல்லார்
கருப்பான்மை தீர்த்த முருகன் மரில்வெற்பிற் கண்ணெனவே
யிருப்பாரைக் காணப் படாரே மகிழ்ச்சி யிராதவரே. (௪௬௯)

காவற் பிரிவு முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்றாவது---தூதிற்பிரிவு.

இறைவன் பாங்கிக்குப் பிரிவறிவுறுத்தல்.

இருவ ரெதிர்த்தனர் யாதிலு மொப்புமை யேற்றவாநந்
திருவ ரதுநிற்க நம்மினத் தாரெனார் தேற்றத்தினு
லொருவரிற் சேரப் படாது குகன்மயி லோங்கலன்னீர்
பொருதக ரத்துணை யிரெழுத் தாகப் புரிந்தனமே. (௫௦௦)

பாங்கி தலைவிக் கஃதறி வுறுத்தல்.

உய்த்த கயங்கலொன் றோடொன்று தாக்கி யுலைதல்கண்டு
கத்தி யுருவி நடந்தார்பல் வேந்தர் கடம்பணிவோன்
முத்தி தருமயில் வெற்பினி னம்மிறை முன்னடந்தார்
மத்தகஞ் சாய்க்க விலக்கின ரென்றனர் வந்தவரே. (௫௦௧)

தலைவி பிரிவுடன்படாமை.

பன்னுளும் விட்டுப் பிரியா திருந்தமை பார்த்துமையோ
முன்னே பிரிந்தனர் பின்னே பிரிந்தார் முருகனன்ப
ரெந்தாளுந் தோகை மலையிற் பிரிவே யிசைத்தலையேற்
சொன்னுளுஞ் சொல்லா விடினுநன் நேயிர்தச் சொல்லெனக்கே.

தலைவியைப் பாங்கி பிரிவுடன்படுத்தல்.

தூதா னவாநல்ல பாக்கினைச் சோற்றினைத் துய்க்கவுடா
மாதே வருந்த விதியோ முருகன் மயூரவெற்பின்
மீதே நமக்கொரு தூதில்லை யோசையல் வேறிலையோ
பேதாய்செவ் கையொடு காலில்லை யோவிப் பெருநிலத்தே. ( )

தலைவிரிவுடன் பதேல்.

ஆண்டிருந் தான்மண மின்னுஞ்செய் வார்திங்க ளாறிருந்தான்
மூண்டமு தங்கொணர்ந் தேயளிப் பார்மதி மூன்றிருந்தால்
வேண்டு வனகையி னுலூட்ட வேண்டுஞ்செவ் வேண்முருக
சீண்ட மயில்வெற்பிற் றிங்கொன் றேலுண்டு நேர்குவனே. (1)

தலைவனைத்தலைவிரிவுழிக்கலங்கல் (முன்பனி.)

அன்ப னிவனென் றனையக லான்பிரி யானென்றனை
பின்ப னிதயமெட் டேநானென் றேதனை யெங்கள் குகன்
பொன்பனிக் கின்ற மயில்வரை மீதிற் புகன்மறையோர்
முன்பனிக் கால மாகலுமென் றுரம் மொழிநிசமே. (100)

பாங்கி வன்புறை.

கைச்சமு தாடு கொடுத்த திரண்டிற்குங் கானென்றது
மிச்சமர் ிக்கப் படாதோ வெனவுனக் கெய்தியதும்
பச்சை மயில்வரைச் சேந்தன்றைப் பூசப் பயிற்சியினு
பிச்சை பெறுமுன் பனிக்கால மென்பது மெண்ணுவரே. (100)

தலைவிரிவுடன் பதேல்

விடுக டோறும் விருந்துண் டிருவரை வேண்டியுற்றார்
காடுக டோறுஞ் சிவரூப மாவதுங் கானுசிலா
ராடல் புரிகுகன் மாயூர வெற்பி னவர்மெத்தவோ
நீடு மொருத்தி யுயிர்மெத்த வோபுகழ் நேர்தனன்றே. (100)

தூதுவதுவாகச் சேன்றோ னவ்வினை நின்னுநீட் டித்துழிப்,
புலந்து புலம்பல்.

ஒழிந்தார் சமர்விருந் துண்டா நிலைமுன் னுரைத்தவெல்லாங்
கழிந்தா ரவரென்னுங் கத்தியை நோக்குங் கடம்பணிவோன்
வழிந்தோடுதேறன்மயில்வெற்பையெண்ணுங்கன்மாரிபென்னுஞ்
சுழிந்தோடு வாரியிற் றேணியை நேருஞ் சுகக்கிளியே. (100)

இறைவன் வருவழிக் கலங்கல்.

போதந் தனங்கல்வி போமாதர் மேன்மனம் பூணிலிந்தத்
தூது புகாவிடற் சுற்ற மிறைத்தன்மை சோருமன்னே
நாதன் முருகன் மயில்வரை வாவி நளினங்கனே
யோதி னளினங்க னேயல்ல வேகரிந் துற்றதென்னே. (100)

வந்துழி மகிழ்ச்சி (கண்டோர்கூற்று.)

வாட்பது மங்கனை மானென்னுங் கண்ணி வரல்குறித்துக்
கேட்பது சின்னமென் றுலு மகிழ்ந்தனன் கிட்டுகின்றோன்
மீட்ப துயிரையென் றுலு மகிழ்ந்தனன் மெய்தமுனிச்
சேட்படர் சோலை முருகன் மயூரச் சிலம்பிடத்தே. (100)

தூதிர்பிரிவு முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாவது—துணை வயிற் பிரிவு.

தலைவன் பாங்கிக்குப் பிரிவுறிவுறுத்தல்.

வீரகண்டாமணிக் குப்புமேதே தோலனை வேண்டுமென்னக்
காரக லாதரின் வேலன் மயில்வரைக் காரிகையாட்
கொன்றுமுடி லிட்டோர் குருத்திற் கிடத்தகிழித்
தாரென்ன மன்னென்னப் போற்றி யிறத்தவ ராரென்னுமே. (௮)

பாங்கி தலைவிக்குப் பிரிவுறிவுறுத்தல்.

நேற்றுப் பிரிவுறத்தனம் சண்டாருன் போலு கெடியவெள்ளைக்
கிற்றுப் பிரிவுறாருப் பாளை யவங்கிக் கின்றனர் பொ
மாற்றிக் குதினை பலவாறு சேனை மடிக்தபெற்றிற்
கூற்றுக் கொருவாறு மாணர் குகன்மயிற் குன்றிடத்தே. (௮௨)

தலைவி பிரிவுடன் படாமை.

நாடு நமதன்று நஞ்செல வன்னவர் நங்கலின்று
பாடு படுதன்மண் ணுக்கும்பெண் ணுக்குமென் பாருலகோர்
தேடு குகன்மயில் வெற்பர் துணைமேற் செலவையெண்ணு
குடலை நீக்கலன் நேராக வேளை யுறுவதுவே. (௮௩)

பாங்கி தலைவியைப் பிரிவுடன் படுத்தல்.

நட்டவர்க் கும்மநித் தேரர்க்குஞ் சகாய நடத்தினர்க்கும்
விட்டவர்க் குக்குறை யுண்டாகிற் செல்வது தேர்தர்செய்கை
யட்ட வயிற்றுகள் நேகைவெற் பாங்கினை யார்கிலையிற்
பட்டனர் பின்மறுப் பா ரணுப்புவர் பாவையரே. (௮௪)

பிரிவுடன் படுத்தல்.

தொடைகொடு வான்கைக் கொடுந் துதவுநற் சொற்கொடுகட்
கடைகொடு வாசச் சருக்கொடென் றுணின்ற காரிகைநீ
விடைகொடு போதி மயில்வரை வேலவர் மீட்பரிவன்
கொடுகொடு வென்ன வெடுவெடு வென்றனை கொண்டனையே. (௮௫)

தலைவன் பிரிவுழித் தலைவி கலங்கல் (பின்பனி.)

ஐந்து வகைச்சுற்ற மைக்குழு வோரெட் டமைதியுள்ளோர்
முத்தினர் கந்தன் மயில்வெற்ப ராலரண் முற்றினரா
மந்த நகரஞ் சிவக்குழன் னேவெனாப் பானபுகை
யிந்த நகரம் வளைத்தலிற் பின்பனி யெய்தியதே. (௮௬)

பாங்கி வன்புறை.

அரண்முற் றினரென் பதனாந் விடிய வம்பனியால்
வெருவுந் தனை குகன் மாயூர வெற்பர் விடவநியாய்
வருதற் குரிமையி னேனியுஞ் சீப்புங்கை மாற்றினராம்
பருதியிற் நேன்றுவ ரேற்செய்யு மொபின் பனியுயரே. (௮௭)

தலைவி வன்பொறை.

பலகிய னோக்கி யிறைவர்க் கெண்டி டை புதுறுறுமென்
றலமுலை மாதரு மெம்மனை மேவ வறுப்பினரே
யிலகயில் வேலன் மயில்வெற்பிற் றேவ ரிருவருக்கு
நிலவு விமானம் கொண்டவன் பொறுத்தற்கே னேரிழையே. (1)

துணை ஏதுவாகச், சென்றே னவ்வினை நின் றுநீட்டித் துழிப்,

புலந்து பாசறைப் புலம்பல்.

குலமட மாதரிப் பாசறை மேல்வரல் கொள்கையன்றே
நிலைமை பலபட நேர்வர் பலர்சிலர் நேர்ந்திலரே
யலர்மலே சோலை மயில்வெற்பில் வேலனன் பாலனித்த
தலைமைத் தனித்துரை பேவரல் சென்று தனித்துரையே. (ருக௯)

தலைவன் வருவழிக் கலங்கல்.

புகைகண் டெனே யதிந்தர யார்க்கும் புறங்கொடுத்த
மிகைகண்டு வாழ்த்துங்கொல் லோமங்கையுடிவெகுறுங்கொலோ
புகைதணித் தற்குச்சென் றேனக லாத படைமிகுந்தே
னகல்வதென் னஞ்சுக மேயிர வொன்றெனக் கஞ்சுகமே. (1)

வந்துழி மகிழ்ச்சி.

எண்ணன் கிலக்கண முள்ளவ ரேயெரி யூட்டிமல்லூர்ப்
பெண்ணரென் போல்பவர்க்கவ்வாறுநன்றென்ற பேதைநெஞ்சந்
தண்ணாகச் சேந்தன் மயில்வெற்பி லேவந்து சார்தனன்றும்
ளின்னார் பணிப்பகை காமாக் கினிபற்றி வெந்ததுவே. (ரு௨௧)
துணைவயிற் பிரிவு முற்றிற்று.

முப்பத்துமூன்றாவது—பொருள்வயிற்பிரிவு.

—௨௨௨௨௨—

தலைவன் பாங்கிக்குப் பிரிவறிவுறுத்தல்.

அக்கினிட் டோம மிறைகுயஞ் சொல்லய மேதமுதற்
றொக்கபல் வேள்வியு நந்தம் புகழுந் துலங்குதற்கே
தக்ககுன் றக்குடி வேளாருட் கொண்டு தருமமில்லா
மக்கள் பலர்கொள் பொருள்கூட்டல் வேதம் வகுத்ததுவே. (1)

பாங்கி தலைவிக் கதனைப் பகர்தல்.

தருவேங்கை யாகிக் குறப்பிடி மேவுமீனீ சாகன்மிக்க
மருவோங்கு சோலை மயில்வரை நாடர் மகிழ்மயின்
திருவோங்கப் பெற்ற சிறுவேங்கைக்கேமணஞ்செய்யவெண்ணிப்
பெருவேங்கை தேடி வருவேங்கை போடென்று பேசினரே. (1)

தலைவி பிரிவுடன் படாமை.

வேண்டும் விருந்திட் றுதுதிகள் கூறிய வேண்மருது
பாண்டியன் பக்க மிருக்கக் குறைகள் பணத்திலுண்டோ
தாண்டு மயிற்சாரி யான் தோகை வெப்புத் தமிழ்மதுரை
பாண்டியன் தோமன் தோவட மோரு வகன்றிலதே. (௫௨௪)

பாங்கி தலைவியைப் பிரிவுடன் படுத்தல்.

கொடுக்குந் தொழிலைக் கொடாதோன் கொடுக்கப் புகின்மதுரை
யடுக்க லொருவனம் விரம வெத்திர மாகியநா
லீடந்திற் பொழிந்த மழையேனு தேர்கில ளிம்மணத்திற்
றடைப்படு மோகொடை வேலன் மயூரப்பைஞ் சாரலிலே. ( )

தலைவி பிரிவுடன் படுத்தல்.

மேல்வாரப் பொன்னையென் மேல்வாரம் வைத்தில்லின் மேவச்
பாலார் பிற்பொன்னைக் கோயிலுந் தானமும் பற்றநல்கி [செய்து
வேலார் மயின்மனைப் பாங்கற்குத் தம்பிக்கு மிக்கமணங்
கோலா கலத்திற்செய் வேண்டு நீதியங் கொணர்ந்தினியே. (௫௨௫)

தலைவன் இல்லத் தழுங்கல்.

சோற்று முகத்தி னடையினு மாப்பினுஞ் சோர்வுகண்டே
வீற்றுமுத் திற்கு நிகராத நல்கு நிதியமென்றான்
போற்றிய சண்முக வாகி மருதா புரியெனவே
சாற்று குகன்மயில் வெற்பை விடிலின்பந் தானில்லையே (௫௨௬)

இடைச்சுரத் தழுங்கல்.

வேதிய னீசர வையன் ப்ரதிட்டை விசுவலேங்க
நாத னாமரு முருகன் குகன்மயி னாகத்தினர்
நீதியி தன்றுநெஞ் சேருந் காட்டி நெறிதப்பல்போன்
மாதை நினைந்தும் பொருளை நினைந்து மயங்கினையே. (௫௨௭)

தலைவன் பிரிவுழித் தலைவி கலங்கல் (இளவேனில்)

ஆவுங் கலையு மதபாணை யுங்கொள்ளை யாடுமெங்குந்
தாவும் பரிபு மணிக்குப் பலும்பல சாளிகையு
மேவும் படிவந்த வாஸ்வேண் மயில்வெற் பிறையிருந்தார்
கூவுங் குயிலைக் குரனெரித் தாரன்று கொன்றிலரே. (௫௨௮)

பாங்கி வன்புறை.

கஞ்சம் புகுந்துமுன் வல்லத்தி லேகையைக் காட்டுகின்றார்
வஞ்சிக் கொடிமயி லேகலிங் கங்கொள்ளை வாய்த்தனராங்
கொஞ்சகல் யாண மிகத்தேடிச் சைவசங் கொண்டுசென்று
மிஞ்சும் பணமயில் வெற்பாருக் கென்றுமுன் விண்டனரே. ( )

தலைவி வன்பொறை.

புகவந்த பொன்னிற் பொறைசிறி தென்பன் புகழுமுன்ற
னகம்வந்து சேர்குவ தாறுறென் றேறுவ வாலுமுகன்
குதன்வடி வேலன் மயில்வெற்பர் கொம்பு குறித்தனந்
சகிசகி யென்பன் சகியே யிவளவஞ் சகியல்லவே. (௫௩௧)

தலைவன் வருவழிப், பாகன் றன்னோடு கூறல்.

கன்றிய காமத்தி னைவரு மன்னற்குந் காதனா
னன்று கொடிஞ்சிபந் தேர்விடக் கற்ற தறிந்தனையோ
வென்றி முருகன் மயில்வெற்பிற் றொள்வரை விட்டி. னன்கூட்
டொன்றில பாதி யுடைவான் செலுத்திச்செல் லுன்மனைக்கே. (௫௩௨)

வருவழிக் கலங்கல்.

தேடச்சென் றோம்பொருள் சென்றன மோசென்ற சென்றவெல்
கூடச்சென் றுளன்றி நின்ற வியெய்திர் கூங்குயிலே [லாங்
பாடச்சென் றோத்துவர் தீர்வோர் மயில்வெற்பிற் பாவவளினே
பாடச்சென் றுள்கொள் வனமோகொல் கண்ணெதி ராயினதே. (௫௩௩)

வந்துழி மகிழ்ச்சி.

பொன்மயி லுற்றது பஞ்ச வனக்கினி புக்கதுவெள்
ளன்ன நடந்தது பூவை யெதிர்த் தருள்விரும்புஞ்
சின்னஞ் சிறுகுயி னுண்கொண் டதுபெற்ற சிங்கஞ்செவ்வீவன்
மன்னு மயில்வெற்பிற் கல்பாண மாக மகிழ்ந்தனரே (௫௩௪)
(இளவியில்லாத்தலை.)

தலைவிமுன் தலைவன் கார்ப்பருவங் கண்டு மகிழ்தல்.

வருமுனென் னைமந்தர் வாவாய் வரல்கண்டு மற்றவன்கைத்
தருகின்ற வானென வாகுநின் கண்ணெனச் சாற்றுகின்ற
பரவையுண் மேக முருகன் மயில்வெற்பிற் பாவலர்க்குத்
துரைமரு தேந்தரன் றரல்போற்பொன் மாரி சொரிகின்றதே. (௫௩௫)

நாவலர்வாழ்த்து.

வாழி மயில்வரை வள்ளிதெய்வானை மயில்கண்மயில்
வாழி பொருமயில் வாழிகை மேற்கொடி வாழிபதம்
வாழி யருள்சண் முகம்பன் னிருசெங்கை வாழ்செவ்வீவன்
வாழி தலத்தொடு தானீகர் வாழிய வாழியவே. (௫௩௬)

மயூரகிரிக்கோவை முற்றிற்று.

வேலு மயிலுத்துணை.

மயூரதிரிக் கோவை யரும்பதவுரை.

காப்பு.

அன்பிலார்ச்சுப் பிந்தாவனம் உகச்செய்யும் ஒரு தந்தாவனமுத
வன்றாந்தாம் உகாவை சொல்லவுதவும் எனக்கொண்டி கூட்டிடு.

பிந்தாவனம் - குறையாக்கெல்வம். உக - உடை. தந்தாவனம் -
யானை. விக்கினேசுர் என்ற பெயருக்குத் தன்மொச்சித்தியாதவர்ச்சு
விக்கினத்தெச் செய்பவர் என்பதே முற்பட்டபொருளாகலான் பித்தி
கத்தை முற்படக் கூறினானே.

(க) பிடி - நடையாற் பெண்யானை, இடையாற் சிம்மம், நதலாலம்
புலி, முலையாற் கரையு, நன்னளான் மான், சாயலாற்றோலை என்க.
ஒரு மயில் பிடி முதலாகிய பிருகங்ககோப் பகை கடிந்து தாங்கி நிர்க்கின்ற
தென்பது மற்றொருபொருள்.

(உ) தகர் - ஆட்டுக்கடா. தாய் தந்தை - தாய்க்குப்பிதாவாகிய
விமயமலை. சந்திரோதயப்பகை என்றது செந்தாமரை, வெண்டாமரை
களை. மயிற்பகை என்றது நாகருலகத்தை. சரர் - மயேந்திரபுரி.
கொண்டது - கடனீர். மாராகக்கொண்ட தேவருலகெனினு மனையும்.

(ங) திரை - திருப்பாற்கடல். செம்மலை என்றது மேருமலையை.
நாண்தரை - வாசகியினுலகமாகிய பாதலம். வெண்பிறை என்றது
நெற்றியை. முத்து என்றது வொயர்வையை.

(ச) சுரர் - தேவர். மறையவர் - எதிர்த்துப்புள்ள வசுரர். கஞ்சு
ந்தரர் - நாகர். சுரும்பு - மந்தாமலை, உரர் - ஞானிகள். அஞ்ஞார் -
அஞ்ஞானிகள். பெறும்பேறு - புண்ணிய பாவங்கள். இவை முடிந்தப
வெண்மை. கருமைக்குவமை. இருநோக்கிவளங்களுள்ள பொரு
நோக்கு நோய் நோக்கொன்றனோப் மருந்து. என்னுக் திருக்குறள்
இருநு நோக்கத்தக்கது.

(இ) பொன் தங்கத்தாலும், இரும்பு சம்மட்டி முதலிய கருவிகளா
லும், நவமணிகள் வயிரவூசிகளாலும் செம்மையாமாறுபோல நிம்மன்
போல் வாளுந்தானே செம்மைப்பட்டுவண்மெல்லாமல் மணிமருத்தா
களால் ஆவதில்லை என்றவாறு. மருந்திந்தீராத மணியாலாகா; தரு
தவமுயற்சியினகதலுமரிதே என்றார் பிறரும். வயிரவூசிய மயன்மலை
யிருப்பும்; செயிரது பொன்னைச் செம்மைசெய்பானியும். நமச்சமம் தரு

விடப் பாராமை. பொறுரைத்திற் முணர்ந்தது முணர்வது கொட்டிலே. மன்றபாத்தியச் சூத்திரப்பிந்து ஒப்புசொக்கத்தக்கது. கரும்பொன் - இரும்பு. கல் - கலமாணிகள். பிறங்கல் - மலை. துவிதம் - இரண்டு.

(15) புகழிகான் வெட்டிவேருதச்சாய்த்து - மலர்களுக்கப்பெற்ற சாய்செய்யாதுப் கூட்டிலே வெட்டிவேருடன் சேரச்சரியல்ட்டு, பூவும். வறியும் உள்ள காட்டெட்டெட்டிவேரோடே சாய்த்து என்பது மற்றொரு பொருள். புத்திதல் ஆயில் - முருகன் வேல். இது வினையுலகை. மலைத் தேவர்க்கு - மலைப்புற்றவெனக்கு, மலையிலுள்ள தேவனுக்குவென்பது மற்றொருபொருள். வறிகர் பிடிவாக்குணமுடையராகலான், காப்பா? பழமோ? என்பதுபோற் குறிப்பால் வினவினன் என்க. வண்மனவறிகர் சர்க்கரைப்படைத்துவானர மென் செய்ப்படைத்தா என்பது உபசாணக. ஆன்றியும் வறிகர் சார்த்தருரியாகாதவர் ஆகலான் இவ்வாறு வினாவினன் என்னலுமாம்; வறிகாரிவாளர் வான்கருநாடர் - வறிகாரி பேயெருமை பென்றிவைபாறங்குறுகாரிவெடையார் என்பதுநிச்சிப்புத்திர்காண்க.

(16) கையன்றிமெய்யறியான் - யாசகர் கைகளையல்லாமல் அவர் தேசத்தைக்காணுகண். கொடைப்பால் - கொடைப்பகுதி. சங்கர பித்திப்பாதி - இவர் திருவண்ணாமலையாதினத்தைச் சார்த்தவர். குன்றத்திடி முதலாகிய தேவஸ்தான விசாரணை மருகுபாண்டியரு ளாரிப்பெற்றவர்.

(17) குவணியின் மீது சங்கொண்ட பிரான் - சங்குவணிகளை கை மீற்கொண்ட திருமால்: (சங்) என்பதைப்பிரித்து முன்கூட்டுக. கோடு - சங்கு. மீன் என்றது வண்ணநாயகியை. பங்கம் - தடாகம். தூக்கு வாயும் மீத்து - தண்ணீர் தூங்கியுபசரிக்கும் உயிர்ப்பாங்கியையும் பிரித்துவிட்டு. கோகிலம் - குயில்.

(18) கான் - பூஞ்சோலை. குழற்கான் - கூந்தற்காடு. கருப்பினம் - வண்டுக்கூட்டம். தூல் - இடை; சாஸ்திரங்கள். ஐம்பால் - கூட்டில். பஞ்சலகணம். ஏடு - மலரிதழ்; கவடி. கடற்பா கல்லின லுச்செரிந்து கரும்பென்றுக்கேனென்று நாமம் பெற்றும் எனத்திருச் செத்தார்க் கோவைவர் சர்க்கரைப்புவர் கூறியவாற்றினும் கரும்பு - வண்டுன்றினர்.

(19) சாசிக்குத்தாவடியிட்டது - 'சா' என்பதைச்சார்த்த. 'ரி' என்பதற்கு முதலில் 'தா' என்பதை இட்டதை (சாதாரியை) என்க. சாதாரி - ஒரு பன். வேரி - தேன். வான்பரி - குரியன் குதிரை. பாரிக்குடம் - பருத்த குடம்போலு முலை. களபம் - கலவைச்சாந்து. பங்கயம் - காமரைபோலு முகம். வாரி - கடல்போலுங்கண். மை - அஞ்சனம். குடத்தில் மாணியை யடைப்பதாம்; பாதித்தடாகத்திற் கடலின் கருமைபக்காட்டுவதும் என்மலர்க்காமே என்பது மற்றொருபொருள். பங்கு - பாசி. ஆயம் - தடாகம்.

(20) நின்னயம் - சீசயம். ஒன்பது - கவையுவங்கள். எட்டு - ஒட்டூழர்ந்தி வடிவம். படாம் - வஸ்திரம். வர்னலிகாசம் - வர்னத்

தின் விளக்கம். நன்னம் - காது. சொன்ன கடம் - பொன் மயங்கிய கும்பாவி. கல்லோரை - சிறந்த விராசிகளை; பெரியோர்களை. கடவுள் வடிவத்திற் சிவன். சுசுரன். உலகம். எனப்பட்ட இச்சித்திப்புகள் சீட்டியிருந்தலை ஞானிகளுக்குக் கற்பிக்கமென்று காட்டும் கந்தனைந் தவாறு.

(கஉ) வாசி - குதிரை. பதம் - வாழ்வுடம். நகரார் - ஆதிக்க டடாமைபுடையவர்; நகர்வந்தைப்புபாசனைக்குரியவர். அநாவது சிவா காசப்புபாசனை. நகரம் - பிரணவாசனம்.

(கங) வருவார் - புதிதாய் வந்தவர். யானும் என்னும் உம்மையால் புதுவ்வுரிவுள்ளா பெண்ணைப்பாதுகாக்கும். கடமைமுழுடையாயென்பது பெறப்பட்டது. பூங்கருவார் புனக்கொடியார் இடஞ்செல்வது மறுத்தி டற்குக் கருத்தென்பார். எனக்கொண்டு கூட்டுக. கொடியார் என்றது குருக்கத்திக்கொடியை. என்பர் என்றது உலகத்துவரை. நான்காமடி யிக்கொடி என்றது அண்மைவிளி. ஆர் இடம் - யான்நற்குட்டம். இது வினைத்தொகை.

(கச) கரியகொடி - கருமையாகிய குருக்கத்திக்கொடி; கருந் தாக் கை. இடம்போதல் - இடத்திற்செல்லுவது; வலது பாகத்திலிருந்து இடது பாகத்திற்போவது. அமுதப்பெருங்குடம் - முலைகள். நஞ்சம் - விழ்கள்.

(கங) குமி அல்லநன்ன-சிவபிரானுதல்விழித்தழலாத் சுதிதல் லாத மன்மதன். கரும்பு - நலைவி, கரும்புவில். நான் - நாணமாகியகுணம். நாணி. தோம் - குற்றம். ஆடல் - வெற்றி. நயல் - நலைவிகன். பின் க்கொடி. மதியார்மரபு - அறிவுடையார் வழித்தோன்றிய நலைவன் மரபு பாண்டியர் மரபு. கூடல் - மதுரை, சேர்க்கை. குமரி - கன்னியாகுமரி, கன்னியாகுமரி, சேரப்பன் - கடற்றுறையைமுடையவன்; அனைத்தரன் மையுடையவன். நீடல் - கால நீடித்தல். விதி - வாழ்.

(கச) பொன் நாண் திருக்கும் இறைவர் - இலக்குவந்தனுடைய நாணையுமாறுபடச் செய்யுந்தலைவர் என்பது மற்றொருபொருள். முறு க்கு - பிணக்கு. கல் - அகலிகையாகிடகல். சிகண்டியலை - மயில்கலை. மேருவில்லிற் பூட்டிய வாசகியாகிய நாண்படனில்லாதவாறுபொல முன்னுயிரினுஞ் சிறந்த எனது நாணுப்பொழுது பயனின்முயிற்று என்றான் என்க. ஆம் - சாரியை.

(கஎ) சிகண்டியும்-வேலும். என்றது நலைவிசாயலையும், சுலகையும் என்க. வழிது - சிறிது. குமாரச்சுடவுளுடைய மயிலையும், வேலையும், நத்தைப் பினைக்கச் செய்திரென்பது கருத்து.

(கஅ) சேவல். இடையில்லது - சேல்; முநன் மாத்திமை சென்றது - செல்; எனவே, சேவல், சேல், செல், என்னுமிம்முன்றன. செல்லைக்காவல்புரிந்து, சேலையும், சேவலையும் கொடிகளிற் சேர்த்துக் கொண்ட கந்தன் என எதிர் பிரணிரைப் பொருளாகக் கொள்க. குமாரச்சுடவுளே யுக்கிப் பெருவழுதியாகலானிங்ஙனம் கூறினார். செல் -

(10) பைத், பைத் - மருநின். பொந் கொடிபவளத்தை யு முத்தையுமின்ற தென்பது மற்ருரு பொருள்.

(11) பாய்டிப் பாய்ணார் - துட்டிய வடத்தோடு கூடிய சதங்கை; பாய்ணார் - சதங் என்பதற்கிப்பொருள்படக் காலண்பணி வட - பாய்ணார் சிவனான பொருச் சிற்புணையலும். தாரு - பஞ்சகருக்கள். பாய்ப்பாய்காம் - பதமதி. கார் என்றது இங்குப் பொன்னைச்சொரி யும் புட்கலாவர்த்த மென்னுமேகத்தை.

(12) குஞ்சுடத்துகன் - மகா, க்கொடியையுண்டாயவன். காலாம் - காலமன்றது அதுமேற்கு - ச்சி முத்தாக உள்ளங்கால் வையுள்ள சில - பாய்ணார் - துட்டிய வடத்தோடு கூடியால் காலா லையென்றார். ச்சி - பாய்ணார். கெற்றி - இண்டாலை. கண் - மூன்றாலை. அது - காலாலை. என்னு இடங்களைகொக்கோகத்திற்காண்க.

(13) மம் - கில். பவம் - பிறப்பு. அமுதுண்டவர் நரர்பவத்தினனு மாத்நியமேயாவர் எனக்கொண்டுகூட்டிக.

(14) பிழைகையில், வடமேற்கில், தெரினில், கால் வைத்தவர் என்பது மயவிலுக்கேரியும் பாதுங்களை வைத்தவர் என்றும் வடமேற் கில் வாய்வெத்திக்குப்பாலகராக வைத்தவமென்றுக்கொள்க. மூவர் - பிழைத்தவர். பகிருடல் - பாதிமெய்.

(15) மற்பெர் என்றது எணையகிரகங்களை. மானத்திலியங்கொ டையார் என்றது லைவரை. தெரி - கந்தருவமணம். கானம் - காடு. பாய் - கார். பால் - இன்பமயக்கம். கானத்தில் ஒத்த காமவிற்பத் தாய் - லை வரவந்தவப்பாலவுகத்திற் பிறவாடவர்கள் என்னை யொ பிறப்பற்றப்பெண்களுக்கிவ்வாறு அளித்திலர் என்றபடி.

(16) வாகுயல்காலட்டபாலும் - தோளில் விலகிய ஒளியையும். வாகுயலிய தோள் என்பது கருத்து. விண் என்றது மேகம்போலும் வட்டம். சவோருதம் என்றது தாமரைபோலும் பாதுங்களை. ஆன்மம் என்றது ஆம்சதொனியையுடைய சிலம்புகளை. ஒதுங்கல் - விலகுதல். பாலிட்ட சொல்லியர் - பாங்கியர். மயூர்ப்பருப்பத்தார் வேலிட்டமா என்றது குஞ்சுகியமாமத்தை. மாம்பிஞ்சு - கண். தோள் ஒளிருன்றி லையம், கூத்தல் கொலைத்திருப்பதையும், சிலம்பு விலகிக்கிடப்பதையும், சம்பந்திற் பாங்கியர் செய்யுமாரவாழ்த்தையும்; மையமுத்து சிவந்த கண் கிப்பர். சமுலிய வாய்ணங்கையும வெற்பவர் கண்டாரில்லை என்று பாணன் என்ப.

(17) காலிப்பணயுஞ் சிலம்பு - பாதுங்களிப்படிய வணத்துள்ள ம். கொத்து இதல் - வளைக்கொடிதல். பால் - இடையின்பக்கம். குஞ்சுணன் - ஒருநுபணம். இதில் முதலடியில், வாயுதேவனால் ஆதி செவ்வடல் கொடிய மேருவைச் சிகரம் வளைத்தொடிதலைக் கண்ட பண்டிடா எனவும். 2-ல் பான்மேற் பொருத்திய வாடையொதுங்கா டுப்பாய்ந்தி என்பார். 1-ல் இருவண்ணுன் மகிழு முருக்குமணக்கு டிலில்லா எனவர், தோன்றுமாறுணர்க. மாசஎன்பதை மாசெனக்கே

என்பின்னும் கூட்டி. புனக்கணந்தவண்களான் மாகவரின் ஆம்பாசு
எனக்கிக் என்றான் என்பது கருத்தாகக்கொள்க.

(23) மயல் - குமல் என்பன வினையுள். ஆல் சார் என்பரிக்க.
இராவும் என்றும் மெய்யாய்த் பதனும் என்பதுவிபாத்தும்.

(24) சனை - மலைமடு. தினை - சிறுநீர். சவணச்சோதி-ச வணப்
பொய்கையைபுடைய குமார்க்கடவன். சவணப்பொய்கையல்லவாரமா
கிய கடவுளெனினுமமையும்.

(25) கொண்கன் - நாயகன். திபதி-கடல். முருகன், நானை ஆம்
மான் என்பது தக்கனை, மகம் - யாகம்.

(26) மட்டு - வாசனை. திட்டாத்தம்-புத்தாணம். சந்திரங்கமகமில்
பவரில் - மயூரகிரியில்மந்திருக்கும் குமார்க்கடவனுப்போல. சுந்தரமந்த
பூங்குழலார் மணங்காண் அக்கருத்திற்கு அன்று என்பரிக்க. திராமலைப்
போல வேறே கலியாணஞ்செய்வதில்லை என்றபடி. உத்தாமகல் - மன
வுளைவு. பிறப்பொன்றினும் - ஒருபிறப்பிலுமென்க. காணுதல் - எண்டுச்
செய்தல்.

(27) கலை சூர் மயல் - எருத்தினில் - கலைகலையுணர்ந்த தந்தி
னுகிய மயலினுடைய வழகிய பிடரியில். கொண்டு - எறிக்கொண்டு.
கடையிலும் - யுகாந்தத்திலும். வாழ்லை - வாழ்லைமையை, தீதும்
செட்டி - உபதேசிக்குஞ்செட்டி நாமங்கொண்டவர். வஸ்திரப்பொதியை
பொரு மயிலைக் காளைமாட்டிலேற்றிக்கொண்டு வீற்றலன்றிக் கடையிலு
ருந்து வியாபாரம் பண்ணுஞ்செட்டி என்பது மற்றொருபொருள். முன்
வியாபாரமெடுத்து வீற்றதெனினுமமையும்.

(28) மதியோன் கதிரென - நியமித்தகாலந் தவருமலுதயமாகுந்
சந்திர சூரியர்போல. தோன்றலராமெனின் - தலைவர் வாராயபின்;
விகியோ - ஊழ்வினையோ? பிறப்பினை ஆதி ஒப்போ - நன்கு புலப்பட
வில்லை. விரகநதிபதியோ - ஆசைக்கடலோ? கொடுவரியோ - கொடிய
வண்டோ? அன்னமோ - அன்னப்பறவைபோ? பாவையரோ - பாங்கி
யர்களோ? துதியோ - புலம்பலாகிய தோத்திரங்களோ? பழிகொள்வது
யாதோ? என்க. தலைவரவருவதற்குக் காலதாமதமாதலாற்றலையிறந்து
படின விதி, ஆசை; துதுசெல்லுதற்குரிய வண்டு, அன்னம், பாங்கியர்.
புலம்பல், இவைகளைக்காணமாகக் கூறுவாரார் என்றவாறு. மதிகதிர்
நியமித்த காலந்தவருது திக்குமென்பதைத்திங்கனொடு ஞாயிற்றன்னவாய்
மையும் என நன்னூற் பாயிரவுரையிற் கூறுமாறுகாண்க.

(29) பணித்தாம்பு அசைக்குமலை - வாசுகியாகிய நான்னுட்டிய
மேருமலை. பாண்டியன் என்றது உக்கிரப்பெருவழுதியை. கணித்தார் -
வேங்கைமலர்மாலை. மணித்தார் - முத்துமாலை. வாரியம் - வச்சுமண.
அணித்து - சமீபம்.

(30) ஆதறியத்தனானன்றது ஆதங்கக்கலையுமுணர்ந்த முனிவரா
கிய பார்ப்பார். மாறவுரைத்து - மாறுபாடாகச்சொல்லி. ஆதங்கமாலன் -
கலித்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்துணையிற்சாண்க. ஆறு-ஆகுபெயர். அந்

னார் - வெடாந்தத்தை யாணவுவார், அழகிய தண்ணீரையடிண்டயாடு ன்
யர் கூறுவர். மறைப்பொருளுடைத்தகைத் திருவியோடற்புரானம்
பெய்தத்திற்குப் பொருளுருளிச்செய்த படலத்திற் காண்க.

(111) செய்யம் வினாகளுக்கு மேர்ந்த. மலசாக் கோகப்பெரும்பலம்
நீ - ஆவாரத்தை யுடைய கடல்போன்ற வியாதி யோடு நீசப்பிரட்டும்
பொருள். ஆர்ச்சித்த சபியோன் - ஆர்ச்சனை புரிந்த வறியிடமுனிவர். இவ்
வல்லாறு தலபுராணத்துட்காண்க. அமன் அரிதம்புகரர் - அரணையும் அரி
னையும் கதியாகக்கொண்டதேவர்கள் அகரணையும், சேடனையும், நஞ்சை
யும். விரும்பி இப்பூரிலுள்ள வித்தலைவியாகிய வழுதத்தை விரும்பினு
ரில்லை என்பதடி. கரபி - காமதேனு.

(112) மமலார் - மமன்மக்கள், கண்கள். கீழார்-கீழ்மக்கள். கால்
கள். வெள்வனையான் பாலாருமென்பதற்கு வெண்மையாகிய சங்கத்தைக்
கையார்க்கொண்டிருந்தனன் பக்கத்தேதந்திய என்க. துவாபயபுகத்திற்
சாம்பவதிக்குப் புத்திப்பேறு கருதித் தலவாசம் பண்ணியிருந்தமையாற்
கொள்க. வரலாறு தலபுராணத்தாலறிக. வலவன் - தேர்ப்பாகன்.
மால் - கருமை. கமம் - சிறைவு. வேல் என்றது கண்களே. தளிர் என்றது
பாம்புகளே. கலவிக்காலத்தின்மையறிதல் சிவப்புறுதல் முதலானதுன்
பயத்தப்பட்ட கண்கள். திரும்பிப்பார்த்தலாற்றனக்குண்டாகும் வருத்
தத்தை நீக்கலும், வருடுகன் முதலான வபசாரங்கள் செய்யப்பெற்ற
பாணங்கள் பிரிந்து படத்தலாற்றனக்குத் துன்புறுத்தலும் கருதித் கீழா
ருதவிர்கு மேலார் பகைநன்று என்றான் என்க.

(113) வையம் - தேர். மையம் - நடு. ஆயம்-மாநர்கூட்டம். கதிரு
மயம் - பாலாருரியோதயம். மான் என்பது தலைவியை.

(114) எத்திழைவேல் என்றது தலைவி கண்களே. ஒருத்தி - உயிர்ப்
பாங்கி. தீர்வின்னார்மதி - குறைவுநீங்கிய பூரணசந்திரன். நாமரை
மெய்த்துயர்வெண்மனை என்பது மாலப்பொழுது வந்ததென்றபடி. மெ
ய்த்துயர் - மெய்வாட்டமறிய துயரென்க.

(115) கால் அழகை - காலாலும், அழகிய கையாலும், கல்சாபம்
வார்தும் கடவுளர்க்கு - அகலிகை சாபத்தை வாய்கிய வித்தனாவுக்கும்,
மோருமையை வில்லாக வளைத்த சிவபெருமானுக்கும், பாலன், மருகன்
என்பன எதிர்வினையாகக்கொள்க. சாமளம் - பச்சை. மன்னவர்
வெற்படை கண்ணாகிய வேலினிடத்தும் அம்பினிடத்துமிருந்து கடர்மை
யைக்கொண்டது என்க. வாங்கலே விரைத்தல் கொள்ளல் என்பது
பிகண்டு.

(116) பேனையென்றது - தலைவியை. கண்கூற்றின் - கண்ணாகிய
பயமேருகி. பெற்றவர்பேறு - பெற்றோர் பயன். ஆணின்மேவுக - ஆணைப்
பெற்றார் பெறும்பயன்போலப்பெறுக. கஞ்சன் - பிரமன். சின் - கை
பாள். சிலம்பவர்க்கு - சிலம்பில் வாழ்வார்க்கு. விண்கூற்று - மேலுலகத்
திருள்ள வேலாக்கு. அவர்கள் என்றது பெற்றோரை.

(144) பைத்தாமரை - சர்ப்பாபாணத்தை யணிந்த சிவபிரான். பணர் - சேய் - பணியச்செய்தசேய். பருமம் - மேகலைவகையிலொன்று. பரும வல்குல் என்றது பருந்தவல்குலையுடைய தலைவியை. மைத்தாமரை என்றது தலைவிகண்களை. மாதவி - குருக்கத்தி. மைத்தாமரைக்களை - கூர் மையாகிய தாமரைமலரம்பு. பின்சூடும் என்றது எய்யுங்காலத்திற் பின் புரங்குமிட்டித்திபவாகை. மாற்றலர் என்றது - மனமடிகளை. தாமம் - மாலே.

(145) மனத்தார் இருளில் விழியாரிமைக்கிலுருமாறுமென்று நன வையழியார் எனக்கொண்டு கூட்டுக.

(146) புலியை - தலைவியிடையை. ஆனத்தை - கடைையை. எனை - அலை யொழிந்து. மாலை - கண்களை. கலி - சிறுமை. புலி - சிங்கம். அது இடைக்குவமை. புலி சிங்கமுமுனை சாட்டே என்பது பரிசீலிப்பா வது நிகண்டு.

(147) வீரை - மணம். சுரும்பு - மலை. பெருவரை - மேருமலை.

(148) காளைக்காளை என்றது திருக்காணப்பேருரிலமர்ந்திருக்குங் காளையப்பாங்கிய சிவபெருமானை. ஒரு கொம்புகுந்தோன் என்றது திரு மாலாகிய வராகக்கோட்டைக் கவர்ந்து கொடுத்தலை. எழ்காணம் - எழு காங்களைவிட கூடிய விதை. கொம்பு கொடுத்த வரலாற்றைப் பின் எ. எ. எ. ம் பாட்டுக்களானு மறிச.

(149) கள்ளம் - வஞ்சம். புள் என்றது கலவிசெய்யுங்காலத்திற் கண்டத்திலிருந்தெழுப்பும் அரி குயில் மஞ்ஞை செம்போத்தனம் புறக் காடை கோழிக்குரல்களை. ஊர்ப்பள்ளம் - மாலாகிய பள்ளம். வார் - மலைய ந்திராபுரி. வாரி - கடல்.

(150) வண்புறப் பேர்கு - வற்புறுத்திச் சொல்லிய சொல். களிர் - மாங்கனி. இறப்பு ஒன்றிலும் - இறப்பெய்தினாலும்.

(151) தக்கு - தாழ்த்து சுதி. எச்சு - உயர்ந்த சுதி. மன்று - சபை அறு எனும் வாயில் என்றது பாணன் முதலிய வாயில்காரில் அருவது வாயிலாகிய பாங்களை. இ. வி. அகத்தினை கு. 14. காண்க.

(152) மாலிகை மூன்று ஆவன கடம்பு, வெட்சி, வேங்கை. நினை - மேல். தாபகர் - விஸ்வாசத்தினர் முதலியோர். அயனார் மகன் - வந்தித் டன். அவன் என்றது குமார்க்கடவுளை. புகம் - பாசம். தாடி - தாடி ப்பு. அது விளைவுக்குறிப்பு. தாபகர்க்குள் செய்ததையோ? அயனார் மகர்க்கு அவன் சொல்லியதைபோ? அவன் பதத்தைச் சாரப்பெற்றது டிப்போ எண்ணி வந்தது என்னை? என்றவாறு. இவ்வரலாறுகள் உல புராணத்திற்காண்க. எண்ணிய - எண்ணி.

(153) வேட்டம் - வேட்டை. குகன் மாள் - இலக்குவி. எய்த்தது - எய்த்ததாகிய மான். இது வினையாலணையும்பெயர். போனம் - போ லும் என்பது போனம். என நின்றது. மான் - மான்போல் வாளை யிய தலைவ். இது உவமையாகுபெயர்.

(100) நல்பலையுத்தர்த்தம். அந்நின் கம்பனகதம்பகையை மாந்
தன். கிலை - பையுத்தர்த்தம். கலை - வெப்புலிப் பையுத்தர்த்தம்,
கல்கம். கிலை - கிலி, கல். கோல் - சக்கராயுதம். கெயம் - சிங்கம். கனம்
மேகம். விடர் - காழகர்.

(101) வலை கூறச்செய்தது வள்ளிகாயகி. கூறு கொண்டது - பார்
வதி. வந்திவந்தது - இலங்குதி. காச்சென்றது - காண்வதி. கூறு -
பாதி. கெயம் - மார்பு. பெண்ணை - பெண்டன்மை.

(102) வாண்மை - வாண்மை. விண்மை - விண்மை. மூலம் - கிரிப்பு.
கெண்மை - கெண்மை. மூலம் - மூலம். மூலம் - கிரிப்பு. அண்மை - அண்மை.
கெண்மை - கெண்மை. மூலம் - மூலம். மூலம் - கிரிப்பு.

(103) வம்பு - திவ்யந்தை. கம்பிதி அத்தேவனை என்று பிரிக்க.

(104) கிலை - கிலி. கிலி - கிலி. கிலி - கிலி. கிலி - கிலி. கிலி - கிலி.
கிலை - கிலி. கிலி - கிலி. கிலி - கிலி. கிலி - கிலி. கிலி - கிலி.

(105) அல்லவை - பாவங்கள். முக்கானம் என்றது வாக்குத்தத்தம்,
கெண்மை. காந்தம் என்பவைகளை. அதுபுதம் - அதுச்சாலை. கல்லை
வா - பெரியோர். கெண்டை - கெண்டை. கெண்டை - கெண்டை. கெண்டை -
கெண்டை. அண்டைப்பெற்றிலை - காண் - காண்.

(106) காக்கவிழ்த்தார் - காலை; சோனாதி. தின்றகைக்குழ
காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம்.
காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் -
காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம்.

(107) காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம்.
காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் -
காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம்.

(108) என்னை என்றது - குமாக்கடகை. கையாயுதம் - கைல்.
பரி - மலை. கை - கை. கை - கை. கை - கை. கை - கை.

(109) காலெழுந்த காலை - பதினாறுதலிய நாள்வகைச்சாதிப்
பதினாறுதலிய. சண்பகமேனி - சண்பகமலர்போலும் வடிவையவன்.
முஞ்சாதிப்பெண் என்றபடி. சக்கரம் - மோதிரம். சக்கராயுதம். சங்கு -
கொம்பல். பாஞ்சசன்மாயம். கோல் - ஆம்பு. கொப்பு - ஒரு ஆயுதம்.
குழைமேற்கொப்பு என்றிருக்கும் என்பது மற்றொரு பொருள். குழை -
குழை. கொப்பு - கொப்பு.

(110) தானவருக்குச் சக்கரகாலனை யெனக்கூட்டுக. உங்காரம் -
காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம்.
காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் -
காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம். காக்கம் - காக்கம்.

(௬௦) எல்-சூரியன். மதியை விரும்பாத குழுதும். மலையிலும் பாட வண்டும். மெண்டோனெ ரனிரையாகக்கொள்க. உங்கல் - மலை. மல் - வளம்.

(௬௧) இந்தி ஞாலவையம் பொனச்சேனை என்றது குரதுடையவிக் தி ஞாலத்தோர் கவர்ந்து செல்லப்பட்ட சேனைகளை. எஞ்சு - மெல். நிருக்குளம் - மருதாபுரிஎன்னுந்தடாகம்.

(௬௨) தாருகவெற்பும். அலைபும். எனப்பிரிக்க. அலை - கடல். குர்- குன். இத்தழம்பாருகம் - அகத்தாமரை. எம் இதைக்கு தூர்கணம் தருக மாக்கி எனக்கூட்டிக. இத்தழகையுடைய கமலாசனத்தில் விளங்கும் பி- மாணந்தத்தைத் தவர்த்தவர் என்பது மற்றொரு பொருள். பின்னுக்கு தூரயுகம் கணமாதவறிக.

(௬௩) கண்டஞ்சிறை செலக்காலஞ்சம் எனக்கூட்டிக. கால்-பாதம்; யமன். காத்தல் முதல் பால் அஞ்சு என்றது பஞ்ச கிருத்தியங்களை. முத் தம் காலஞ்சம் ஒன்றும் நகை என்றுபார்ப்பர் என்றது. இருபதுவகை முத்தங்களைபும் பொருத்திய பல்வரிசை யென்று வெற்பர் பார்ப்பர் என் றபடி.

(௬௪) கருவேலை-பிறவிக்கடல். கரையேற்றி - கரையிலேற்றின வன் னாம் - முடிவு. காலன் - யமன். கருவேலை - கருஞ்சமயம். வாய் - வெற்றி. ஒருவேலை - ஒருவேலுக்கு. வடி - ஹனுமதி. மான் - தலைவி. இருவேலைஎன்றது - இவ்விடுகண்களாகியவேலை. குழைத்தந்து - குழைத் தது. ஒருவேலுக்குச்சுமனுரு வடிவந்தது இரண்டு வேலுற்று நமர்நை யருக்குழைத்தது. என்பது மற்றொரு பொருள். வடி - பிஞ்சு. குழை - இலை.

(௬௫) கோடனை-ஆரவாரம். குஞ்சரி - தெய்வயானை. மன்னார் என் றது தலைவியை. கூடல் - சேர்க்கை. ஆனைக்கொம்பு - முலைகள். வான்- கண்டன். வாய்மருந்து - தலைவியாயமுது. யானைக்கொம்பால் வந்தகாய மும்; வான் தந்தகாயமும். வாயிலிடுமருந்தன்றியாருது என்பதுமற்றொரு பொருள்.

(௬௬) தொட்டிற் சிறையுற்று என்றது தொட்டிலிடத்திற் கிடக்கு ன்மைப்பருவமென்றபடி. குரவ்சொல் - குருமொர். சிட்டி - ஒரு குருவி. அது அடிக்கடி கலவி செய்வது. பெய்வாழையின் குளர்விகும- டேகத்தை வாழைமடத்தைப்போலச் குளர்ச்செய்வாள். கொங்கைவட் டில் - கொங்கையாகிய சொக்கட்டான் காயல். கொங்கையாகியகிண்ண மெனினுமையும். குறி - நகக்குறி. வட்டித்குறி பார்த்து மகிழ்வாளென் பாருமுளர்.

(௬௭) கலைமான்-கலைகளைக்கற்ற தலைவன், கலையாகியமான். மதற் தியெனும் உருவி - குறித்தியாகிய வழகிய வள்ளிநாயகி. அருவித்தினை - தினைத்தானையுடைய புனம். பொன்மறிமான் - தலைவி, பெண்மான். துருவி - தேடி. கலைமானையுன்னிவிடையாடல் துருவிக்கண்டேன் என முடிக்க.

(க௩) பால் - வாலெய்யுறிய நீர். பழம் - வாயாகிய கோணைப் பழம். கமலம் - முகம். பாக்கிலை - கழுவின்றோசைபோலுங்கூந்தல், எலம் - மயிர்ச்சாந்து. இளநீர் - முலைகள். இரண்டகலும்பாலு - இரண்டு. பாலையும் பழத்தையும் தட்டிலே வைத்துத்தாங்கிக்கொண்டு பாக்கு, வெற்றிலை, எலம் இவைகளையும்கொண்டு இளநீரின்குண்டின் தோன்றும் கொல் என்பது மற்றொருபொருள். இளநீர் இரண்டு என்றதை மேல் கூறியும் செய்யுளாஸ்மரிக. அகல் என்பதற்கு அகலுதல் என்றும், தட்டி பாக்கிய பாத்திரி மென்றும் பொருள்கொள்க.

(க௪) குவியாந்தளம் என்றது கண்ணை. முகிழ்நகை - புன்னகை. கொலை - திணைப்புனம். கொல்லை - கொலையென இடை. குழைத்து - சிந்தது. மனலிலேமெலருவி - மனத்திலிருப்பியாய்க்காணப் படுத்தலை. மாதவி - குருக்கத்தி.

(க௫) முயல்கள் கணித்தேனாயுடைய வாய்களிலும்; கலவியில் முயலும்பிணமான குளங்களிலும் திறையும் எனநிரனிரையாகக்கொள்க. பிணமானென்றது மகளிரை.

(க௬) ஆயம் உள்ளார்க்கு என்பதற்கு குதாடலுடையவார்க்கு என்றும், குதாடலை வினையாதவார்க்கு என்றும் பொருள்கொண்டு. குதாடலுடையவார்க்கு மாயக்கட்டையம், குதாடலைவினையாதவார்க்கு அருண்முடிப்பையும்! அருள்வது ஞாயமென்றே கொண்டவர் என்க. மாயக்கட்டு - மாயாபத்தம். அருண்முடிப்பு - அருளாகிய பொருள்முடிப்பு நேயம் - அன்பு. பயம் - நீர். உதம் - வயிறு. எய - இனியாக. ஏழிலி - மிகம். மேகம் அன்பு பெருமலச்சும்கொண்டு ஆகாயத்திற்புக்கதென்பது மற்றொரு பொருள்.

(க௭) ஒருமையில் - தனித்து. நிகான் மாலுமி. புணை - தெப்பம்.

(க௮) விடக்கு ஆவிபோலும் முருகன். கொடிக்கால் - துவசத்தம் பம். சாரி - உலாப்போதல். மாண்குடும்பேடு - மாட்சிமையாகக்கந்த னைக்கலந்த வள்ளிநாயகி. துறை - நீர்த்துறை. கால்நடையில் - பாந சாரியாய். இதுதிணை மயக்கம். கொடிக்கால் என்றும், ஆண்குடும் பேடை என்றும் கொள்வது மற்றொருபொருள்.

(க௯) கனம் - மேகம். ஒதி - கூந்தல். கடி - வாசனை. பெரிய தனத்தார் என்றது முலைகளை. வம்பு - வாசனை. எவ்வனம் - யெவ்வனம். மயல் - காமமயக்கம். மன்அத்தார் வெறி - முன் சூட்டிவிட்ட மாலையாலுண்டான மணம், என் இனம் என்றது எனது பாய்கியரகூட்டமென்றபடி. கிளி - நலைவு. பாழுள்ள (பெரிய) பூனைக்குக்கடித்தற் றோடல் உண்டாகும்; பெரும்பணக்காதர்களுக்கு வழக்குகளுண்டு. எந் தக்காட்டிலும் பசாசுகள் சேர்ந்திருக்கும், கிளிக்குப்பெரிய இறகுகள் பொருந்திய, என்னை என்பன வேறு பொருள். ஒதி - பூனை. கடி - கடித்தற்றோழில். மடல் - பசாசு. வாசம் - இறகு.

(௧௦) விடல் - பணத்திவார்புல், பிறஅன்பு - அன்னியதெய்வ பக்தி. நேலர் - பணைவர். குழல் - கூந்தல், வையங்குழல். குறிஞ்சி

குறிஞ்சிமலர். ஒருபன். சேந்து - சிவந்து. அழல் உக்கனையதளிர் - நழுவிலிட்டதளிர். நேரலர்போல் விழ்சேந்து வாடியதென் என முடிக்க. விழலுக்கு முத்தொலையிட்டிதைத்தே நென்விதிவசமே என்றார் பிறரும்.

(எசு) அகம்பேண்டினர் - வீட்டில் விரும்பியிருக்கும் பெண்கள்; பனைக்குறைகொள்மை - பனந்துண்டத்தையுவாமானை மாகக் கொண்டகையிலணிந்த; வளைவின்வரோ - வளையல்களை நீக்குவாரோ. வீடுகட்டவிரும்பினவர் பனந்துண்டத்தாற் கொள்ளத்தக்க கைகளையும், வளைகளையும் விரும்புவதன்றி நீக்கமாட்டா ரென்பது மற்றொருபொருள். தேம் பொழி பூமனைக்குறைமான் என்றது இலக்குர்போல் வாளென்றபடி. விழி நன்மை கொள்ளாத மயக்கம் என்றோ என்றது கண்கள் நல்ல அஞ்சுநீட்டப்பெருத மையல்வாது என்றபடி.

(எள) அம்பு - அர்த்தசந்திரபாணம். மயில்வாளைநாதன் றொடர்ந்த பன்றி என்றது திருமாலாகியவராகத்தை. மருப்பு - கொம்பு. சரிம் - அகத்திப்பு. பொற்றங்கை - பொலிவுடைய புன்னகை.

(எழ) இறைமகள் மாதுலன் என்றது பிரமகுமாரபூர்த்தனக்கு மாமனுமாகிய தக்கன் என்றபடி. உபதேசி-பிரகஸ்பதி. கொடுமொழி - சாபமொழி. அரன் திட்டி என்றது சிவபெருமான்கண்ணாகிய சூரியனை. ஒருநாள் என்றது அமாவாசைதினத்தை. குடிலம் - சடை. காணவில்லாத வஞ்சனைபயுடைய மதி என்பது மற்றொருபொருள். குடிலம் - வஞ்சகம்.

(எக) கழங்கு - கழற்சிக்காய். மூல்-சோறு. புன்கண் - துன்பம். சேதனம்செய்த - வெட்டியழிந்த. அனம் - அன்னப்பதவை. பூவை - நாகணவாய்ப்புள்.

(அ0) மடமாதுசெய்கைதன்செயல் அல்ல. இளநீர் - முலைகள். இளநீர். கச்சுறுவது என்றது தனங்களிலுள்ள தலைவன் கைநங்கக்குறியையரவிக்கையான் மறைப்பதை. இளநீர்கசக்குமோ வென்பது மற்றொருபொருள். இதழ்கொண்ட பங்கயம் ஆம்பல் இளங்காவியலாது என்றது இதழ்களையுடைய தாமரைமலரிலே ஆம்பன்மலரும், காவியலரும் மலாமாட்டாதே என்றையுற்றான் என்றவாறு. எனவே இவன்முகத்தாமரையிலுள்ள வாயாம்பலிற் றும்பூலந்தரித்தலாற்பற்காவியலரந்திருக்கிறதென் றறிந்தபடி. மேல் ௧௧0, ௧௧௧-ம் துறைகளானுமிக்கருத்துக்களையறிக்க.

(அ௧) வேட்டம் - வேட்டை. ஆதிமம் - அன்னம். தந்தை - கிளி. மயில் என்றது தலைவியை. செல்லும் - செல்லுகிறான். மருவார்புரம் காடாயிருத்தலாலதையுவமை கூறினார். மருவார் - பகைவர். புரம் - நகரம்.

(அ௨) எழுவகையாவன; நாற்றம். தோற்றம், ஒழுக்கம். உண்டிசுருக்கம். செயல்வினைமறைப்பு, ஆயக்கியருநெறிப்போதல். ஒருழைப்பயிற்சி என்பனவாம். பொன்மான்மகள் - வள்ளிநாயகி. கூத்தல்வன் - வில்லை, முலைகள் பெருத்துக்கோண்டவில்லை பேரறிவுற்றது என்க. முதுக்குறைந்தனளே, முதுக்குறைந்தனளே மலையனென் வேற்கண்ணை; முலையும் வாராமுதுக்குறைந்தனளே. என்றார் பிறரும்.

(அடி) கோடி - வஸ்தி ம். நனத்தார் என்றது முலைகளை. பல்வதி - பலதமுர்ப்பு. கைவெல்புரி - கைவெலும்விரும்பும். கோக்கள் - கண்கள். வில்லமை - ஓர்வுள்ள வஞ்சனம். எடிக்கு - எடியெனப்படுவாளாகிய வெனக்கு. கோடியனவுள்ள பணக்காரர்களும் பலகுத்தந்தனைக்கொண்டிருக்கிறார்கள் கைவெலை விரும்பும் சர்க்கரும் வில்வலிமை யழிந்ததுண்டி என்பது மற்றொருபொருள்.

(அக) மலர்ந்தடம் - சுவணப்பொய்கை. நடத்தெய்தும் வேள் வன்ச. கத்தி - வான், எழுந்தாவர்க்கத்தி. ஓர் மண்ணர்தலைகொய்து - ஒரு ஆசர் தலைவெட்டி, ஒரு ஆசானவர் தலைக்கலையை நருக்கி, தலைக்கதிருமுகம் - பெருந்திறவழகுடைபமுதம். எழுதிய வேலைச் சூர். சென்னல் - ஷேற்ற. மணம் - புணர்ச்சி. கல்யாணம்.

(அந) கொம்பு ஆரும் வம்பி - நடத்தக்களைடைய யானை. மருக்கினை யிழன்றவென்றி. ஒருவன் தலையைக்குவடித்தது - ஒருவனுடைய மீதித்தங்குழப்பியது, ஒருவன்யலில்லை விளைத்தது. அம்பு - பஞ்சபாணம். ஓம் பெற்றிபாகியவாபி. ஒருவினமுகன் - அழகிலமன்மான். வடிவயில்லாத மன்மகன்.

(அஃ) குறிஞ்சி - குறிஞ்சிப்பு. குறிஞ்சி நிலத்தார். வேப்பந்து - குடி, குழிநீழம். காகு - கருத்தினப்பினம். பருந்து. ஆர்பல் - அகலர், பாசர். வேல் - பண், வேலாயுதம். சிவப்பு - செந்நிறம். இத்தக்கறை. ஆரிகம் - ஷேரா. சூர் - குரன். ஆடு - வெற்றி. தாகளாக்கிவேள் - தாகளாக்கினவாகிய வேள்.

(அஃ) வேள் - மன்மகன். திடைக்குவாமானம். மருங்கு - திடை துறு - செடி.

(அஃ) உடை - உதிக்கை. ஒப்பனை - அலங்காரம். உடைமுதற்குள் விருதியாகியபாஷமொன்றுபோலவே இருக்கின்றன. இருவருக்கு முய்ரு யொன்றொன்பதுதத் தலைவி விழிகாட்டா ின்றதுமனமே போவாயாக. உயர்வு கொள்ளாதவருக்கு என்ன காரியம் நடக்கும். என்றவாறு.

(அஃ) மால் - காமமயக்கம். திருமால்.

(அஃ) கார் - மேகம். இது கூட்டல். இருமதி - இரண்டு சந்தி. இவை முகமும். நதலும். கயல் - மின். இதுகண். குழிப்பிட்டி - குழிப் பூச்சுருள். இது மூக்கு. முத்தர் - முத்துக்கள் தங்குமிடம். இது. வாய். பார் - காண்பாய். கருக்கு - கர்க்கு, துடைக்கு. பச்சைமயிலார் - குமாக்கடவன். தலைவி. குன்றக்குடி என்றது மனமும், தலைவிமுலை சீராமமென்க. இதில் - காணாக்குடி. இருமதி, ஏரூர். குழிப்பிட்டி. முத்தர், பாசுர். ஆரூர். குன்றக்குடி. என்னமூர்ப்பேர்கள் வந்தமை காண்க.

(அஃ) அமன் - பிரமன். மந்தில் ஒன்று - காது. அலம் வந்திடா மல் - சந்திரியடைமாமல். குடை - குண்டலம். கொப்பு - சல்லடைச் கொப்பு; அது காண்படைக்குத் தகையது. நன் வினாவிற்கு விடைபக ாமையால் பிரமன் செவிப்புலன் வைத்திலுளெவென்றும். குழையும் கொப்பும் காண்படைத்திருப்பகாத் கம்மானன் கொண்ட பலனென்

னவே வொன்றும் கூறினானென்க. பூங்கொடி பென்று சுழலாமல் இலைகளையும் கிளைகளையுமையவைக்க பிரமன் என்பது மற்றொருபொருள். கம்மாளன் - கம்மிபன். பிரமன். என்னவோ என மூலத்தைத்திருத்தாக.

(௧௩) சுனை - அல்துல் கமலம் - முகம். கொடி - இடை. நாம - ராத்தண்டி. பேசைமை - அறியாமை தெரிக்கை - தெரிந்திலேம். நன் விளை பிதவினையாக ரின்றது.

(௧௪) முத்தம் - பல். ஆம்பல் - வாய். சுமுகமதி என்றது விளி. அழகிய முத்தையாடையவள்ள என்பது பொருள். அவித்தத்தை - சிறைகளையுடைய கிரிகள். வாய் பகல் - வாய் கதிலில் வாய் அத்தம் - வாய்க்க வாய். வாக்காகிய பொருள். இத்தத்தை - இத்த வாய்த்தை.

(௧௫) வேற்படைக்கு ஏழிர் - வேல்வாழிர் சிறத்தவர். குறிஞ்சிச்சடைக்கொடி - வள்ளி காயகி. இடைக்கொடி - இடையாகியக்கொடி. இடைப்பெண்.

(௧௬) தோகை - மயில்போலுத்தலை. மயில். கண்ணி - மாலை. பரவையிடிக்குங்கண்ணி. அயில் - வேல்.

(௧௭) நாவில் மயில் - தங்குரிடத்திலுள்ள மயில், குற்றில்லாத தலை. கண்ணி - மாலை. மயிர்முடிக்கண்ணி. கொடிக்காலிடம் - குருக்கத்திப்பந்தரடியிடம். நீர்கொண்டகண்ணி - நீர் பங்கொண்டவழகுடைய கண்களையுடையான். வெற்றிலைத்தோட்டத்தில் நீர் குழங்க பாத்தியைக் கண்டேன். என்றும் முன்மயிலுக்குக் கண்ணியைத் தலைத்தகண்டேனென்பதற்கியைய நீர் வைத்த கண்ணியைக் காக்கைக்காலிற் கண்டேன் என்றும் பொருள்கள் தோன்றுமாறுணர்க. திங்குக்கொடித் தால் - வெற்றிலைத்தோட்டம், காக்கைக்கால்.

(௧௮) தையற்படாதலை - சலைஞானங்கள். பார் - பைக்கழ். செல் ஒளிகுழை. மேகம்போலும்பசியுழை. ஒள்கு ஊழை எனப்பிரித்தால் ஒளியிருத்தற்குப் பார்வை மிருகமாகிய மான் என மற்றொரு பொருள் தோன்றுமாறுணர்க.

(௧௯) பந்தவொளியையுடைய குண்டலத்தைக் கரத்திலணிந்து கொண்டவாசர் வார் என்பது மற்றொரு பொருள். கைக்கொள்ளல் என்பதற்குக் கையிற்கொண்ட என்றுரைக்க. அங்கிகரித்தல் என்றது மற்றொரு பொருட் குரைக்க. அது சுண்டிக்காதிலணித்தலென்க.

(௧௦௦) பங்கம் - பழுது. அங்கம் - மேனி.

(௧௦௧) வண்ணிகொடரும் வனமாய் உலகம் மிதித் - தீப்பற்றிய காடு போலாழி காலத்திலுலகத்தைத் தன்னை பெய்த. பிறைச்சென்னி - பிறையணிந்த முடியையுடைய சிவபெருமான். ஸாதிடர்ச்சாத்தாதுகிள்க விராசி. கன்னி - தலை. கன்னிராசி. சிங்கம் - கலைவன். சிங்கராசி. குழலம் - வஞ்சகம்; ஆகாயம்.

(௧0௨-) குலம் - குலாயுதம். கடிப்பு - குறுத்தடி. இட்டு - குத்தி. மோதினன் - ஸ்ரீமாயாக இரண்டு பொருள்கொள்க. கார்த்திகோலம் - கருத்தகோலம். புமலபா வேங்கை - புலி. பரியாகம் - விவேக வார்த்தை.

(௧0௩-) முறை - ஒரு மீன். புலி புல் - புல். புலி. வரைத்த - அறுவ படுத்திய; மலைமன்கணுள்ள. கொடுவரி - கொடுமைசெய்தவாற்து. மறப்பொருள். புலி, கைவல்லியம் - புலி. முத்தி.

(௧0௪) தம்பி - வண்டு. யானை. மாதங்கம் - பெருமையுடைய பொன். யானை. பட்டி - கருடன். காகம் பாம்பு. யானை. கரி - இருந்தை யானை. விலங்கு - கிணம். இருகப்பொது இங்கு யானை. மா - மாமம். யானை. கொம்பு - மக்கினை, தந்தம். காயம் - புண். ஆகாயத்தில்யானை வாலில்லை என்பது மத்தொரு பொருள்.

(௧0௫) மருகி - சுரஸ்வதி. மனையான் - பூர்த்தேவி. மருப்பு எடுத்து எந்தது இரண்டாக்கல் பாயாகக்கருட்டிப் பாகலஞ்சென்றபோதுஎன்க முறையினை மருப்பிலே பார்த்த பாவை மருங்கிலே வளருகிறான். என்னும் பாடிதச்செய்யுளிற்கு கோக்கத் தக்கது. கோலம் - அழகு, பணி.

(௧0௬) இவ்வணத்தில் ஆங்கவான்காப்பார்கள் எனக்கூட்டுக. ஆங்கவர் என்றது அடிப்பாவை. காத்தல் - தடுக்கல். மரில் வரைநாதனை போக்கி கொடிப்பாய் வினவும்! என்றது குமாரக்கடவுள் திருமாலாகிய பன்னியைத் தொடர்ந்து கொம்பைக்கவர்ந்து வந்தவாகலான்அவரையே கேட்கும் என்றான் என்றவாறு. முரசங்கதற்கியபோது எனப்பின்னுந் கூட்டி யிடைக்கலேத்தீவகமாகக்கொள்க. இப்பொருட்டு நோக்கி என்றது கருதி என்றபடி. அந்தமாத்கோலம் என்றது திணைமாவாலிட்ட கோலம் கயிர். வேல்பட்டிருப்பது - வேல்வடிவுற்றிருப்பது. முரசங்கதற்குத் தல் விழாச்செய்தற்கென்க. கடிப்பு - குறுத்தடி.

(௧0௭) பணித்தச்சலுக்குப் பகை என்றது பாம்புக்குப் புற்றுகிய விலி கட்டுங்கரையானுகிய தச்சலுக்குப் பகையாகிய கரடி என்க. குறி வைத்தடம் பார்த்தவன் - கிருஷ்ணன். மணி - சமந்தகமணி. மாது - சாம்பவதி. அளித்தது - சாம்பவான் என்னும் கட்டி. வானரத்தின் அணி என்றது மூலபலக்கலை. தலைமைக்குள் ஒன்றானது - சாம்பவான். ணித்த - மதித்த. பல்லுகம்; - கரடி. குறிவைத்தடம்பார்த்தவர்க்கு மணித் தாட்டின் மானை யளித்த வரலாற்றைப் பாகவதத்தானறிக.

(௧0௮) அறுகு - அறுகம்புல், சிங்கம். புல் - புல்லு, புலி. தாங்கல் - வலியுத்தவன். யானை. பல்லுகம் - கட்டி. பலுகம், காங்கேயன் - குமா ரக்கடவுள்.

(௧௧0) வைத்தாரணியவர் - ஆதிசேடன் படத்தாற்றற்கு மூலகத்த வர். தாமரையென்று சொல் பட்டம் என்றது தாவுகின்றமையென்று சொல்லுங்கவிமான் என்றபடி. பட்டம் - கவரிமான். தாமரைவடிவமா லிருத்தினால் தாமரையென்று சொல்லத்தக்க பதக்கும் பட்டம் என் பது மத்தொரு பொருள். வடம் - கயிறு. அணியாகும் - அலங்காரப் பொருளாகும். சாத்தில் - சொன்னால்.

(ககக) சாமரை - சாதலையுடைய மலை; கவரிமான். சாமரை - நாமரைப்பூ. பால்கின்றமை. காமர் என்றது மன்மதனை. கார்மலி லாம் மாரர்என்றது கரியமலிலிருவும் கொண்டுதாங்கிய வித்திரை. அரு ள்ஸைவத்திதின் அலை நாய்கைவிதப்பட்டங்கட்டுவது யாருக்குமாம் என்க. ஆம் - ஆகும்.

(ககஉ) மான் - இயற்சொல். மறி, பிணை. என்பன மானின் பெயர்களுகிய சிறிச்சொற்கள். சிறிச்சொல் - இயற்சொல்லின் வேறுபட்ட சொல். இருமன்னர் என்றது இராமலக்குமணர்களை. வருத்தியது என்றது மார்சுருகிய பொன் மானை. எங்கு - வேற்படை. எத்தியை - வள்ளிகாயகி.

(ககஉ) ஏதம் - குற்றம். மறி - தடைசொல். பிணையென்றவை - அடைக்கல மென்றவர்களை. அமர் - அத்தம். கைப்பட்டது - கையால் சுப்பட்டுள்ளது. முனிவர் - தாருகாவனத்து முனிவர்கள். மான் - மான் மஹான்.

(ககச) சஞ்சிவகன் - ஒருளருது. கேசரி - சிங்கம். வஞ்சிஎன்பது விள். சரித்தது - சஞ்சரித்தது. சோமன் - சந்திரன். சசம் - முயல். அனையுடையது சசியாகலான் சோமற்குநா மம்வழங்கியது என்க. பஞ்சகரித்தபுலி - பஞ்சபூதங்களாலமையப் பெற்றவுலகம்.

(ககரு) உவாமதி - பூரணசந்திரன். சிவன் கால்முய லென்பது முயல்களை. முயல் - போர். முசல். எமக்குமுயலேது என்றது யான் குறிஞ்சி லிலத்திலுள்ளாளாகலான் நீர் கேட்குமுயல் பாலை லிலத்தாரிடத் தும்; முல்லை லிலத்தாரிடத்துமேயுண்டு என்றான் என்பபடி.

(ககசு) பொன்மான் விஞ்ஞதல். கேளாதன என்பது விநோதவார் ன்மைதகலோ. திண்ணன் - கண்ணப்பநாயனார்.

(ககஐ) கட்கடகமதி - (மறைக்குதியாகப் பெயர்வித்தற்குரிய) கடக சந்திரன். மற்கடகம் - குறங்கு. பொன்மானிற்கு அடகாம் எந்தும் குழைஎன்க. அடகு - இலையுணவு.

(ககஅ) சுரம்; சரி, வாரி, பட்டம்; அத்தம், நெறி, என்பன பாதையென்னு மொருபொருள்குறித்த பலபெயர்த்திரி சொற்கள். அச்சவனம் என்பது அத்தலத்துக்கு ஒருபெயர். சுரவனம், வையாபுரி, என்பன தீர்த்தங்கள். மருதுதுறை செய்தடாகம் - மருதாபுரி.

(ககஈ) நெறி - நிதி. அத்தம். அத்தம்; என்பன நட்சத்திரங்கள். பட்டம் என்றது பறக்கவிடும் பட்டத்தை. வாரி - கடல். சரி - கைவலோ. சுரம் - சுரநோய். அருக்குப்பாதைபதம் அலர் என்பது பக்குவமில்லாத வர்சுளாலாருக்குத்துன்ப முண்டு என்றவாறு. பதம் - பக்குவம். பாதை - வாதை.

(கஉ0) கண்ணி - மாலே; பதவை பிடிக்கும்கண்ணி. தோகை - தலைவி, மயில்.

(௧௨௧) தாச்சம் - பொய், கவர் பொருள் - சிலைடைப்பொருள். கைவிலலாது என்று - கையில் விலலாது மீலது. ஆய்வும் என்பது துறவும் எனவியடகுலாதது என்றது. துன்றதுத் தீச்சொல் எனத்திருக்குறளிலும் வந்தமைதான்க.

(௧௨௨) துலக்கு - யம் அவ்வகையால் முன் ிர்த்தனம் மன்னர்க்கு ஆய்முதல் தவ்வகையான் யயம் மாறினம் எனக்கொண்டு கூட்டிக். அவ்வகையான் என்பது தாத்தமுதலிய வெழுக்கையான் மையமுற்றிருந்த னைக. இவ்வகையான் என்பது சிங்கமுதலியன வினாவியவற்றை என்பது. கைவகைசெய்தவர் - ஒப்பனை செய்தவர். மாறினம் - நிற்கினம். துலக்கு, மன்னர்க்கு என்பன குபுமயக்கம்.

(௧௨௩) மால் பூகந்தார் என்பது மயூரகிரியுள்ள தலைவியை. நன்னம் - நானே. கனம் - மேகம். கா - கோலை. குழல்-கூடந்தல். அல ந்துதல் - ஒலித்தல். முன்னையும், சாயலையும். கண்டு தன்னின மெனக் கருதியும் மடம் வருமென்றான் என்க.

(௧௨௪) பந்தர் குலம்புரிகாலை - பா தம். விந்தம் பிறவினன் றியென்றது சந்தியமல்லாத பிறவித்தங்களானில்லை என்பபடி. நின்றது சொன்னுலத்தது பொருத்து மென்பது பழமொழி. மருகம் என்பது சிங்கமுதலாயன வினாவியதை. சந்தம் - சந்தியம் தருந்தரும் என்னும் அங்கு எதிர் மறைப்பொருள்தந்து நின்றதுணர்க.

(௧௨௫) மேலாத்திருக்குவிலைகத்தின் புத்துவீதம் தெரித்தார் என் றது கண்ணறிவா பச்சியாலிருவரும் ஒருவனென்றறிவித்தார் என்பபடி. (மேலாத்தியர்) ஞானசாத்தி வண்ணர்ச்சியாற் சீவாந்மா, பரமாந்மா வென் றவரென்கி நொன்றென்றறிவித்தார் என்பது மற்றொருபொருள். திரு ட்கு - கண், ஞான சாத்தியம். பால் - பக்கம். மால் - நகை. வெண்பிறை பன்னகை. திருக்கு என்பது ஞான சாத்திரத்துக்கு ஆகுபெயர். எனல் காவலிவருமல்லன். மான்வருவருகு வனிவனுமல்லன். கரந்தங்கண்ணிய லெய்ந டிவாநடைக்கந்த உள்ளமொடுகருவியது பிறிதே. நம்முருணுகர் பிராலத்தம்முன் மதுமறைத்துண்டார் மகிழ்ச்சிபோலவுள் ளத்தினர்மே மகிழ்வ சொல்லுமாயிடுவகண்ணனானே. என்பது இங்குமேகக்கத்து.

(௧௨௬) தேன் - வண்டு. சாதி - சிறுசண்பகம். குறு என்பது பெ மன்னிய முனிபாகிய குழந்தையை.

(௧௨௭) கூர்வியுமான் என்பது தலைவியை. கலைமான் - கலையா கையான். கலைஞானங்கோக் கத்ததலைவன். அரைவாசி - அரையாகிய பாகம்; அரைவாடி.

(௧௨௮) நான் தர். கொள்ள - நான்கொள்ள. இசையால் - ிரி னையால். பகப்பன் செய்வது - ிர்சொல்லும் பணிவிடையையான் செய்பதற்க்கது. வித்தத்தக்க ஆபாணத்தையான் செய்யத்தக்கதா மெ ன்பது மற்றொருபொருள்.

(௧௨௯) பங்கம் - குற்றம். நாளம் - முத்து. துங்கம் - உயர்வு. லங்கம் - ஈயம். சங்கம்பழந்தனைத்தையொவ்வாது என ஒருபைப் பிரித் துக்கூட்டுக. - மக்கும் சம்பந்தாக்கக்கும் குலம்பார்க்கினும், சேர்க்கை மையப் பண்ணினும், பங்கத்தரும் என்க.

(௧௨௬) எனையவர்போலென்றலானும் என்றது மேற்பாட்டில் (ஓவ) ன்போலுமற்கும் என்றமையாலென்க. மன்னர்க்கு நாற்குலமாகிலை என்றது யான் கூத்திரியனாகலான் எனக்குக் கீழ்ப்பட்ட வருணங்களில் விவாகஞ்செய்துகொள்ளுதல் சாத்திரமுறைமையாம். ஆகவே யுன்றிலையையான் மணப்பதால் நால்வகை வருணச்சீரம் தருமத்துக்கு இழுக்கில்லை என்றவாறு. தவப்பொன் - பெரும்பொருள்.

(௧௨௭) ஊறு - இடையூறு. மீன் - தாரகை. அறல் - கருமணல். இவ்வுந்ர மடவாசனவுக்குத் தாரகையும் கருமணலும் நிகரன்று என்க.

(௧௨௮) எந்திழையானருளுக்காணின், விலைப்பட்டமான், மழைகண்டமலில், பசுங்கிரி, நின்னுயிர்ச்சேக்கை, பிடி, பவளக்கொடி, துடியிடை. ஆம் என்க. சன்னம் - சிறிது. துடி - உடுக்கு. சேக்கை - தங்குமிடம்.

(௧௨௯) தேனுந் தினையுந்திரட்டி வேட்குதவ ஒருநான் வருமென்க. காண் - கற்பகச்சோலை. நிதி - சங்கநிதி, பதுமநிதிகள். நன்மனை - தலைவி வீடு.

(௧௩௦) சஞ்சாளிகம் - வண்டு. போகில் - பறவை. கோ - ஆரண். வேலனாமம் - வேள். இது மன்மதனுக்கும் பெயர். ஏ-பாணம்.

(௧௩௧) மற்றுருரைக்கினும் என்றது கல்லார்பாத் கற்றாரும் கற்றார் பாற்கல்லாரும் என்க. வாரி - கடல். பற்றார் - சூரன் முதலியோர். வீற்றார் - தலைவி. கொண்டார் - தலைவன். பிறை - குற்றம்.

(௧௩௨) வட்டில் மதி - வட்டினீற்றேரென்றுஞ் சந்திரன். ஓவியம் - சித்திரம். முகமன் - உபசாரவார்த்தை. ஆவலங்கொட்டல் - வாயாலாரவாரஞ்செய்தாடல் பெண்குறை - தலைவியாலுண்டாகிய குறை. கெட்டி என்றது தகுதியென்னு மிகழ்ச்சிக் குறிப்பு. முன் மூன்றடியினு ன்கூறியவைகட்குப் பேதமையுடையார் என்பது கருத்தாகக்கொள்க.

(௧௩௩) திராமிளம் - தமிழ். பூவை - நாகணவாய்ப்புன். கொன் - அச்சம். குழை - தழை. அடுஞ்சிந்தை - கொல்லுமெண்ணம். வன் கண்மாதர் என்றது கொலைத்தொழில் புரியுந் குதவர் மாதராகலான் என்படி. உன் உழை - உன்னிடம். உன் - நினைப்பாய்.

(௧௩௪) பரவை - கடல். வந்தவன் - சூரன். தேர் - இந்திரனாலுந் வத்தேர். நீட்களம் - அவையவமில்லாத ஸூபம். சகளம் - அவையவத்தோடு கூடிய வருவம். இளநீர் - தலைவி முலைகள், தெங்கிளநீர். சூர்நான் துயர்ந்தது என்றது ஒருநாளிந் துன்புற்றதை.

(௧௩௫) மரியாதம் - சம்மானம். பிசகா - பிழைபடா. ஆங்கு - அவைபோல. சிலையாமெழுத்துஞ் சகாயமும் கீர்த்தியுஞ் செந்தமிழ், நிலையாகு மன்னர்சொல் வார்த்தையு மென்றைக்கு நீற்கும் கண்டாய். என்னுந்தள சிங்கமாலையிம் கொப்பு நோக்கத்தக்கது.

(௧௩௬) அஞ்சகமே - அழகியகிளியாகியவளே. பீறிய - பிளந்த, கிழிந்த. மெய் - சரீரம். தையலை - தலைமகளே, தைத்தலை. வறு - துன்பம், பீற்றல். பெரும்பாசம் - பேரன்பு, பெரிய நூலிழை.

(௧௪௦) வல்லிக்கொடி - வல்லியாகிய கொடி, மணம் - சேர்க்கை. நாரூ - மாம். புல்லி - நழுவி. செல் இக்கொடி - செல்லுகின்ற விரிந்தக் கொடிகளும். கழுவிற்றிகழ் சேந்தன்மயில்வரை என்க. ஆல்லிக்கொடி என்றது ஆம்பல் மலர்ந்தகொடிபோன்ற தலைவியை. ஆம்பல் என்பது வாயை.

(௧௪௧) மங்காய் - மங்கையே. எனக்காய் காடும்புக்கு ஆடும் - காண்கமும் என்னிர்க்கங்கொள்ளப்பெற்றுத் தலைநடுங்கும், கனியுங்கனியும் - பழங்களுங் கனியாற்றுகும். தேடுங்குகன் - (அன்பர்கள் வேண்டுவதை யளித்த அளிப்பாற்) தேடிச்செல்லும் குகன். என்கைகுடும்பத்தினே என்றது கையுறையாகிய மலர்மாலையை. மணம் - கல்யாணம். வாசனோ. வாடும் ஆலந்தினே - வாடியபூவை, வாட்டத்தைத்தரும் பழிச்சொற்களோ. செப்பில்-மேற்கொண்டு சொல்லின், மணமென்பதுண்டாம். வாடும் ஆலந்தினேத் தந்தால், மணமுண்டோ என்க.

(௧௪௨) ஸ்ரீயானனம் - சிங்கம். கைமாத்திரன் - யானைக்கூட்டம். ஆறலைப்பார் - வழிப்பறிக்காராகிய வேடுவர். உரு - அழகு. மாலையண்ணிய மயில்வரை என்றது துவாபர யுகத்திற்காம்பவாழிக்குப் புத்திப்பெற்றதைக் கருதிக்கிருந்தனன் ஸ்தலவாசம்பண்ணியதால் என்க. இதைத் தலபுராணத்தானறிக. உன்னலர் என்-உன்மலர்மலை யெங்களுக்கேன். திருவான்றி - இலக்குரியை யல்லாமல், திருமலைமேற்கொண்ட மின்னார் களில்லை என்க. திருமால் - வித்தனானவோ எங்கள் தலைவியாகிய திருவுக்குள்மாலேவெண்டியதில்லை என்பது கருத்து. ஸ்ரீயானனமுத்தற்கொலையிறுதியாயினவருமென முடிக்க.

(௧௪௩) கதிரோன்கதிர் - சூரியகிரணம். விகாசிக்கும் - மலரும், சுருக்கை, கத்திகை, கண்ணி, ஆரம், இவைமாலைக்குப்பேர். ஆசைப்புள் - ஆசையாகியபுள், கண்ணி என்பது பறவைபிடிக்குங் கண்ணிக்குங் கொள்க. சசன் என்றது சிவபிரானே. அரிவையர்க்குரிய மலை - சுருக்கை, கத்திகை, கண்ணி, ஆரம். எனமுடிக்க. இவாவரு மதிக்குசசன் என்றது இரவில் வருஞ்சுத்திரனுபாதியடக்குதற்கு இம்மலை சிவபிரானு குமென்பது கருத்து. சிவபிரான் சத்திரனை முடியிலடக்கி வைத்தலாலிவ்வாறு கூறினனென்க.

(௧௪௪) ஆரக்கழுத்தியர், மாலையையணிந்த கழுத்தையுடையவர். முத்துப்பிறக்கும் கண்டத்தையுடையவர் என்பது மற்றொருபொருள். யார்குடிக்கற்புடைய மடவார்கண்டத்தில் முத்துப் பிறக்குமென்பது மாபு. சுவாமி மயில்வரைவெங்கை யெண்ணி. என்றது மயில்வரையிலுள்ள சாமியாகிய வேங்கைமலரும் காலத்தைக்கருதி என்றபடி. பறையறை போது - உற்சவகாலமென்றபடி. பரிப்பது - தரித்துக்கொள்வது குமார்க்கடவுள் வேங்கையானது வள்ளி நாயகிதினைப்புனங்காத்த போது என்க.

(௧௪௫) என்மலை - என்னுசையை. மின் - மின்னுகின்ற. கையணிய்தல்விரும்பின் - யான் மோதித்தைக்கொடுக்க விரும்பின். பொன்மலை வேண்டிலர் - பொன்னுலாகிய மாலையை விரும்பியணியாதவர். முத்திரையாழி பொறுப்பதின்னே - (எவருமறிந்து கொள்ளத்தக்க) முத்திரை மோதிரத்தையணிந்து கொள்வதில்லையே என்றவாறு. திருமலை வழி

படாநவர் சக்கமுத்தி மாதானத்தைத்தாங்கு வதில்லை என்பது மற்றொருபொருள்.

(கசக) மாலைநில - மாலைக்காலத்தில். மாலைவிண்டு - ஆகாசம்குதியைச்சொல்லி. மலர்க்காலை - மலர்போலும் பாடங்களை, கொடி என்னது சேவலை. வேலை - கடல். குரளை - குரியனை.

(கசஎ) பொறுக்கிலர் - தாங்கிலர். கருக்கெழுஞ்சிந்தை பனங்கருக்கு மட்டை யாலாகிய குதிரைமேலேறுமனம். பெண்களோவிரும்பி ஓற் கபடமுள்ளமனமும் வேண்டும். என்பது மற்றொருபொருள்.

(கசஅ) தகர் ஆட்டுக்கடா. எருக்கு - எருக்கம்பூமாலை. இது சில பெருமானுக்கும், மடலேறுவார்க்கு முரியது.

(கசக) கடம் பெற்றதாருகன் - மதம்பொருந்தியயானை முகத்தை யுடையதாருகாசுரன். வெற்பு - கிரவுஞ்சகிரி. படம் - தலையிருவாநீட்டியபடம்; பாம்பு. திருமாலெனப்பாவிப்பார் - இலக்குரியையனைய தலைவிபால்வைத்தவாசையாலென்று வழங்குவார். அழகிய சேஷசயனத்தில் வீற்றிருந்தால். திருமகளுந்திருமாலு மெனப்பாவனை செய்வார் என்பது மற்றொரு பொருள்.

(கரு0) மயல் - காமமயக்கம். குழற் சொருக்கைப்போலவும், முலை நெருக்கைப் போலவும் முலைக்குழைவைச்சிறிது மெழுதுவ தரிதாமென்சு.

(கருக) வீருப்புக் காப்பதற்கும், வெறுப்புச்சத்தரு நாசத்திற்கு மென்சு. குன்றம் - மேருமலை, முலை. குழைய - விரைய, குழைவாக எழுதல் - எழும்புதல், எழுதுதல்.

(கருஉ) பழயசெயல் - சஞ்சிதவினை. புதியசெயல் - ஆகாமியவினை. பயில்செயல் - பராரத்துவவினை. வெற்புணங்கே, தழைவல்லி, என்பன விளிகள். சாதகத்தில் - பயிற் சியால். தீட்டும் - எழுதும். கொம்புஎன் துதுதலையைய. சார்பு - உதவி.

(கருங) ஓகை - மகிழ்ச்சி. குரும்பை முலைப்பெண் - இரதி தேவி. கரும்பனை - கரும்புல்லையுடைய மன்மதனை, கருமையாகிய பனையை. கூடு - சரீரம், அன்றில் முதலான பறவைக்கூடு.

(கருச) கடுபனைக் கைமுகன் - வீநாயகக்கடவுள். பின்னோன் - குமார்க்கடவுள். விரும்பு இடம்பனை என்றும் விரும்பிடும் பனையென்றும் பிரித்துரைக்க. பல பெண்ணையனைதலை - பலபனைமடல் களாலாகிய பனைமடற் குதிரையைச் சார்தலை, பலபெண்களைப் புணர்தலை என்பது மற்றொரு பொருள். தடும் - தடுத்தலிடம். நிலைகோடல் - நிச்சயப்படுத்தல்.

(கருடு) வார் - கச்சு. மதக்கூத்து - மதனநாடகம். மல்லவிளநீர் - வளப்பத்தை யுடைய விளநீர்.

(கருசு) சித்திரம் - ஆச்சரியம். மங்கைக்கு ௨ ள்காண்உற்றது உண்டு என்க. துங்கம் - பெருமை. சங்கு - சங்கமுள்.

(கரு௭) ஒருமலர் என்றதுகையை. பலகாய் - விளையாடற்குரிய பலகழற்சிக்காய். பாண்டி - பத்துக்காயுள்ளவை. பசு - நான்குகாயுள்ளவை. பதிரென்கு என்றது பன்னாண் குழிஎன்றபடி. இச்சை - ஆசை. திக்கவியிற் பன்னாண் குழியாகிறது என்னுமொரு விளையாட்டைக்கூறியதற்கு. பன்னாண் குழிவிளையாடுகிறது என்பது பன்னாண் குழிவிளையாடுகிறது என்ற மருட வாகவழங்கப்பதிம்.

(கரு௮) பகுதி, விகுதி. பகுதிவிகுதியென்னு திருமொழிகளின். திருமொழிவிசேஷம் என்பது பகுதிவிசேஷம் என்று (இரண்டிடு) அதுதுவக்கு. துவக்கு - சரித்திரம். சார் இயையும் - பொருத்தியியைந்திருக்கும். துக்கம் - துன்பம் இல்லாததும் - இல்லாதிருப்பான். சந்திவிசாரமுத்தோன்றும் - சந்திக்கின்ற நாமவிசாரமுத்தோன்றும். கொக்கு - குரளுகிய மாமரம். குருகு - கோம். குன்றைதவோன் - தலைவன். பதம் - சொல். வந்தனன் என்னும் பகுபத்திற் பகுதி முதலான பகுபதவுறுப்பு ஆறுத்தோன்று மென்பது மற்றொருபொருள்.

(கரு௯) பாலை - தலைவி. பதுமை. கோவை செய்யுதுணை - கோக்கப்படும் கவிது. பாங்கி. ஆடல் - ஆடுதல். கூடுதல். குன்றையுள்ளார் என்றது முருகக்கடவுளை. சேவை - வழிபாடு. வையம் - உலகம்.

(கரு௧0) நாலின் முதல் நகை என்றது எள்ளல், இளமை, பேதமை, மடம். ஆகிய நான்கு முதலாவதாகிய எள்ளல் நகையை. பாங்கிநகை அமுது போலிருப்பினுந் தன்னைவருத்தலினால் ஆலமதா கினுமென்றும், அப்பாங்கி கட்பார் வையிதஞ்செய்தலான் அழகுதென வாக்கிய தென்றும் கூறினான் என்க. அமுதாக்கியது விதியென்க. நகை நான் காண - எள்ளலிளமைபேதமை மடமென. துள்ளப்பட நகை நான் கென்ப என்னுஞ் சூத்திரத்தாலறிக.

(கரு௧௧) சண்பகவல்லி - மரணபரியந்தம் புருஷரைப்பார்ப் பதில்லை என்று சபதஞ்செய்து கொண்ட விசயமாநகரத்து விஜயநகரரசன்மகன் இவ்வல்லாற்றை விக்ரிமாதித்தன் நான்காவதுபதுமைக் கதையானறிக. தாழ்சொரி சித்தாமணி - தன்பரிவாரங்களுந்தானுங் கேட்குங் கேள்விகளுக்குக் கவியால் விடைபகர்த்து வென்றவருக்கு மாலையிடுவதாக வாக்களித்தவன். இவ்வல்லாறு வீரகுமார நாடகத்தானறிக.

(கரு௧௨) வெப்பும். குளிரும்என்றது கூன் பாண்டியனுக் குண்டாகிய சந்தையுங் குளிராயும். சமமாகி என்றது திருஞான சம்பந்தரவதாரமாகி வீழ்ந்திடவிச் சமன்செய்ததை. கொப்பு - கிளை, ஒருகாதன். குழை - தழை. காடிலணியுத்தோடு. சப்பிரமணியர் திருஞான சம்பந்த நாயனாக வந்தான்பது பசாரக்கூற்றென்க.

(கரு௧௩) முறி - தளிர். முறிச்சீட்டு. எழுத்து - தலையெழுத்து. கையெழுத்து : விலைப்பொருள் - கியத்துக்கு வாங்கிய பொருள். கடு - தவணை, கடுவெழுத்தெழுதுஞ்சாட்சி. விலைப்பொருள் என்பதற்கு வில் ழப்பொருள் என்பது மற்றொரு பொருள். வில் - தணுக.

(கரு௧௪) பூ - பூர். உருதாமரை என்றது தலைவி பாதச்சவடுகளை. மயில்மா - மயிலாகிய குருகு. உரண்டொலித்திறமரையென்பது மற்றொரு பொருள்.

(ககரு) குயில் - மேகம். குயிற்பறவை. பஸ்காகம் - பலபுன்னை மரம், பல்லையுடையபாம்பு. புனை - நாகணவாய்ப்புள், காயாஞ்செடி. மயங்குசல் - சேர்தல் கலத்தல். சுகம் - கிளி, இன்பம். ஆவி - தடாகம். மஞ்சு - மேகம்.

(ககசு) அனகன் - சூற்றில்லாதவன். சின்மேனி என்றது மார் தளிமை. அது ஆகுபெயர். பொய்ந்த சேர்த்தபென்மான் - பொய்ம் மான். வானமயில் - அழகுடைய மயில். புனமயில் என்றது தலைவியை. ஒருவன்வந்தது கண்டேன் எனக்கூட்டுக.

(ககசு) சின்னம் - சூற்றம். வரையவர் - தலைவர். இனம் - குலம். இனத்தோடினஞ் சேருமென்குதலெண்ணிலை என்றது அவர் குலத்திற்கும் என்குலத்திற்கும் இயைபில்லையே என்றபடி.

(ககஅ) கால் - காற்று ஆலும் - அசையும். கதிர் - சூரியன். ஒருவர் என்றது தலைவரை. மால் - காமமயக்கம். பால் - பக்கம். குறிப்பறிவுறுத்தலாற் கணவோலக்கூறிஞர்.

(ககசு) பொன்னை மறைப்பது என்றது பொருளுடையராயிருப்பதை மறைப்பது.

(ககரு) ஆர்க்குழை என்பதில் முன்சொல் ஆர். அதுஆத்தி. நடுமுற்றிய சொல் அக்கு. அது சங்குமணி. பின்சொல் உழை. அதுமான். நகையாம் என்றது ஆர்க்குழை- அதுமுத்துக்குழை. ககை - ஆபரணம்.

(ககசு) அல் - இரவு. இல் - மோகுவீடு, வீடு. நாலெழுத்தின்குணம் என்றது பித்தன். என்றபடி. வீரகம். எளினுமமையும்.

(ககஉ) வரவி - மருதாபுரி. அனம் - பெண்ணன்னமும், ஆண்ணமும். பிரிந்தால் மாரண்கைக்காவிகொல்லும், உன்கட்காவிகாக்கும் ஆகலான் மறுப்பது தகுதியன்றென்பது கருத்து.

(ககஉ) அடல் - காடு. கொடிப்போது என்றது தலைவன் சமயம் லாய்க்கப்பெருமையால், மரங்களிலும், செடிகளிலும், போகட்டு வைத்த கொடிப்பூக்களாலாகிய மாலைகளை. புடல் - பூர். புனர்போது என்றது காடெல்லார் தேடியலைந்த தலைவனுடைய தாமதமலர்போன்ற பாதச் சுவடுகளை. பனை - மடன்மா. பனைமரம். படர் - துன்பம். புனரெழில் பாலிப்பதுண்டோ வெனக்கூட்டுக.

(ககசு) கலைமான் - ஆண்மான், கலைஞானங்களை யுடையதலைவன். கண்ணுணவலை - கண்களையுடையவலை; கண்ணுகியவலை. புனம் - காடு. தரம் - தகுதி. தனம் - முலை. மூன்றட்சரவாசம் - புழுகு. அது புணுகு, பொய். தனத்திலணந்துகொள்ளும் வாசனையை நாலிற் பூசிக்கொள்ளுவது தகுதியற்றதென்பது கருத்து.

(ககரு) கவர்பொருள் - இரண்டுபொருள். மலைமான் என்றது வள்ளிகாயகியை. சிலைமான் என்றது தலைவனை. இரண்டுதொழில் என்றது படமெழுதல், மடலேறுதற்றொழில்களை. ஆண்யானை பெண்யானையைப் பிரியாதகாவென்றதொற்றாணுத் தலைவனைப் பிரியாதிருக்கவேண்டி மென்பதுள்ளுறை.

(க௭௯) காரன் - தீர்த்தன். இன்பப்புள் என்றது இன்பத்தைத் தருந்தலைவனை. ரதப்பூசை - மன்மதன்பூசை. நிகண்ண்கொள்ளநான் புரளாக்கொண்டேனென்பது மற்றொரு பொருள், பத்திரம் - தழை.

(க௭௯) அலி - தீர்த்து. மஞ்சரி-மாலை. அல்லது தளிர். கோவைவின் டான் - மகளிர் சொச்சையின்னு நினைந்துள். வாய்திறந்தான் என்பது மாம், சிலாவும் - சிலாத்தலும், எவ்வண்ணமும் - எவ்வகையான அழகும், எவ்விதமும். கூட - சேர். பிள்ளைப்பாவை விண்டான் - பிள்ளைவடிவா னிய மரப்பாவையை யெறிந்தவனிட்டான். சகிலிடுதும்பசர்ந்தனன் - உன்னோவருமாயுஞ்சொன்னான் என்றவாறு. இதில் காலியம், கண்ணி, மஞ்சரி, கோவை, பிள்ளைப்பா. ஆது, என்னும் பிழப்பந்தப்பெயர்கள் வரு மாறுணர்க.

(க௭௯) காலாயும் - கோடி. உய்யாமைமலான் - நித்தியமாயுள்ள வன். சாயலானது மலையாகிச் சொல்லானது கிளியாகி, மலையானது கொடியாகிச், குழலானது காவாகும் புனமென்க.

(க௭௯) ஆடியசனை என்றது இறைவனை. மதமாலினம்பிடி என் றது முன்றலிலிசுதிய குறிப்புடை. களஞ-ம் பாடலானதிக. ஆறுதாமரை என்பது ஆறுமுகங்களைமுடைய குமாரக்கடவுளையும், ஆறுவகையாகிய தாமரைகளையும் என்க. ஆறுவகையான கண்ணரண்டு. முகமொன்று, கைகளரண்டு, வாயொன்று என்க. பாரவர் - தலைவர், பாரிலுள்ளவர். ஆர்ச்சித் தலாவது கடவுள் பாத்தங்களை யார்ச்சித்தலும், தலைவியாதங்களை கடந்து வந்ததால் நோவுற்றதென்று கண்முதலிய வற்றி லொற்றிப்பா னாட்டுதலுமாம்.

(க௭௯) அலை - கடல். ஆறதல்கொள்வோன் - மன்மதன். சிலை - கரும்பு. அஞ்சம்பு - புட்பவகை.

(க௭௯) அரைமனை - அல்குல். வேலைவிடோ - வேலைவிடவோ? மதியாலம்புயம் - தலைவிமுகத்தாற்றலைவன்முகம். மலர்த்தோ - மலரச் செய்யவோ. மின்னிருள் என்றது பூவுள்ள கூந்தல்.

(க௭௯) ஆகம்பிரம்மமேயென்று-நான் பிரமமேயென்று. அதுவாதல் போல - அப்பி மத்தோடபேதமாயப் பிரமமேயாதல் போல. நானல னெனலால் அவன் தன்னருத்தோற்றினன் என்க. உருத்தோற்றினன் என்றது மஞ்சள். லம. பாக்குச்சிவப்பு. வளைச்சவடி, தாடனக்குறி. செம் பஞ்சுச்சவடி, பற்குறி, பூசவன். இன்பம். நொய்யில், பவளம், முத்து மாலை, பதக்கம். முதலியவையவச்சவடுகளையென்க.

(க௭௯) கையாற் சிலம்பு வளைத்தல் என்றது மேருவை வில்லாக வளைத்ததை. காலாற் சிலம்பு வளைத்தல் என்றது தூபரங்கணெளிந்திருத் தலை. தெறித்தல் - பாணமெய்தல், கூடலாலுடம்புபூரித்துச் சிலம்பு ஓடி தல். முப்பும் - திரிபும். முன்றடம்பு. மூவர் - சுதன்மன், சசிவன், சுபு த்ரி. வீசவன், ஹசதன், பிராகுன் என்பாருமுள்.

(க௭௯) பழுதுகொண்ட ஆயம் - சொற்கேட்டானாகிய குது. ஆயம்- பாங்கியர் கூட்டம். பழுது - குற்றம். எழுதிய சித்திரமென்றது மடலார் தற்கெழுதியதலைப் படத்தை. இது மடலாருங் குறிப்பு. உருஎன்றது அவயவச்சவடுகளோ.

(கஅ௮) வெளிப்படை.

(கஅ௯) ஆடிகால் டோண்டயானை என்றது யானை வண்டாகிய கூந்தலை. வேங்கை என்றது வேங்கைப் புட்பங்களை. நாலாறு - நம் துவாருபத்து நான்கு. காலாறு மூன்றுபங்கு என்றது மூன்று இருகால் என்றபடி அவை : இருகால் - அரை. அது இடை. துவண்டது. இருகால் - இரண்டுபாதம் அவை கன்றியன. ஒருபங்கு வீச என்நமையான். இருகால் - பெருங்காற்று. இருங்கால் - இருகால் என நீன்றது. மால்ஆறு - மயக்கம் நீங்கு. மால்ஆறு என்றமையான் இருகால் என்பதில் இருந்து மயக்க நீங்குவாய், காற்று வீசவருவாயாக. எனினுமாம்.

(கஅ௭) அன்றில் பேடையை நீங்காத்துறைவா என்பதுள்ளுறை. மாதை - மாதர்களை. முத்தேவர் - திரிமூர்த்திகள். அடையலன் - சூரன். வடு - மாங்காய், குற்றம். நடுத்துண்டில் - நடுத்துண்டுபெறல். ஞாயம் வேறுபடல். குருகு - சேவல். வளை. பிணிமுகம் - மயில். நோயுற்றமுகம்.

(கஅ௮) புயமுமுத்தாரமுமென்றது எதிர் பிரணிகை. முரையுரைத்தல் - நான்வரையறைகூறல்.

(கஅ௯) மூன்று - தினைமா. இரண்டு - தேன். எழுத்து ஒரு நான்கு - மான்நகை. இரண்டு - நெய். அஞ்செழுத்து - தினைச்சோறு. தேன்றகை - தேனிற்சமைத்த கறி.

(க௧௦) அஞ்செழுத்து - நகக்குறி. முத்தமுத்து பவளத்தை முத்துங் குள்வைப்பது உத்தட்டிலுள்ள பற்குறியைப்பல்லான் மறைப்பது. சிவந்து லையுமெய் - கலவியாற்று வண்டு சிவந்தவுடம்பு. சாந்தம் - சந்தனக்குழம்பு. மாலை - மாலைக்காலம்.

(க௧௧) குறிஞ்சிமலர்மாலையேனும் - குறிஞ்சி நிலத்தில் விரிந்த மாலைக்காலமானாலும். நீ முல்லை மாலை யென்றோதுவான் - நீ முல்லை நிலத்துக்குரிய மாலைக்கால மென்று சொல்வேன். என்றவாறு. நீ குறிஞ்சி மாலையானாலும் முல்லை மாலையென்பேன் என்பது மற்றொரு பொருள்.

(க௧௨) மதிபானு வென்றோதியது என்றது முன்றலேவான் பிரிந்து வருவேனென்றபோது தலைவி பிரவிலும் பகலிலுஞ் சந்திர சூரியர் போலத்தவராமல் வாச்சொன்னதை என்க. இவை 29, 30. ஆம் பாடல் களானறிக.

(க௧௩) புள்ளியும், வண்டு தேனையும் கண்டவீடத்திறந்தங்கிவிடும். சகோமென்றது சகோர்ப்புள் நிலாவ முகையன்றி வேறென்றை யுண்ணாதவாறு போலுன்னையன்றிப்பிறிதின் பத்தைத் தலைவன் கருதான என்றபடி. அன்றிற்பெடை நிகர்வாயென்றது அது பிரிந்தால் வேறென்றைச் சேராதவாறு போனியுந்தலைவியை மணந்துறைவாயென்பது துள்ளுறையுமாம்.

(க௧௪) உழையிருந்தோர் என்றது பாங்கிமாரை. விண்டிருந்தாலும் - மனம் வேறுபட்டிருந்தாலும். வண்டல் - மகளிர் விளையாட்டு. நாலில் ஒன்று - அந்தக்கரணம் நான்கனுள் ஒன்றாகிய பாங்கியர் மனம். செப்பற்ற முற்றவர்போலுரைப்பார் மணந்தோர்கிலமே. என்பது இங்கே நோக்கத்தக்கது துறைசைக்கோவை. 165.

(௧௪௩) சேரிந்ருவிநல் - இறைவனைக்குடும்பிடுதல். சேராலிழந்தருவிநல் - தெய்வந்தொழுதல்.

(௧௪௪) பெருமான் - பெரியமான், தலைவன். சாரி - கிளி, உலா. யிந்ருயாக்கி என்றது பார்க்கிமாண்டலிட்டு நீங்காநிடுக்கச்செய்தலை. கன்சுழுக்குதல் - தண்டனைசெய்தல்.

(௧௪௫) நாமணமேல் விழும் வண்டு என்றது தலைவி முகத்தாமரை யிற்றலை வண்ண வண்டு விழ்தலை - செவ்வல்லிந்ருமரை - தலைவிய தத்திற்றலை வண்ணாச்சார்தல். மாமலை - பெரிய முலை. பைத்தாருவை நீங்கில பூக்கொடியை என்றது நாமப்படியில்லையே என்னுங்குறிப்பு.

(௧௪௬) புலேந்தன் - பிடமன், பவனி - உலாப்போதல். செழுமாப் பவனார் - ஆழிய குழியைச் பலகாப்பூட்டிய சுத்தனம் - தேர், மா, பலா, ஆர், சுத்தனம், புன்கை. என்பனமற்றொரு பொருள். ஆர் - ஆத்தி.

(௧௪௭) மாணம், கலையும், கிளியும், கடிவாரின்மையால் முயன்று வருமென்க. சூன்ரக்குடியான் என்றது முருகக்காடவளை. முன் என்றது வள்ளி நாயகி நினைப்புநங்காத்தகாலத்தை. மறவர் - வள்ளி நாயகி தமையன்மார், புல்காமம் - வேங்கைமாம். இது பூத்தாற்றினைக்கதிர் கொய்வார். வாகுடல் போலும் குன்றக்குடி என்றது இரண்டாவது மதுரை போலும் குன்றக்குடி என்றபடி. இரண்டாகியது உக்கிரப்பெருவழுதி நாயகிமுகமார்க்கடவுள்வீற்றிருத்தலாலென்க. வடி - இரண்டாவது என்பது.

(௧௪௮) வள்ளி - இகழ்த்து. மறந்து எகிறும் எனக்கூட்டுக.

(௧௪௯) தைவரல் - நடவதல். மவ்வரிசூதி - ம. மெல்லினத்து ஆறு - ன். (மன்) மன் - தலைவன். சவ்வரி கவ்வரி மூன்று - சிசி, சிசி-மயில்.

(௧௫௦) மான் பரிப்பேர் - கிளி, மணப்பேர் - கடி, கணைப்பேர் - கோல் - (கிளிகடிக்கோல்) ஒருபுல் - தினை, ஒளி - கடி. மால்எதி - பெரிய வரிவான். (தினைகடியரிவான்) ஸயர் - தமையன்மார். வீரப்புயன் - வீரநா குழைவர். பங்கயம் என்றது தலை வியாதங்களை, கிரியில் நடப்பதில்லை யினிமேலென்பது குறிப்பு.

(௧௫௧) துவளும் - சூழ்த்துநிரியும். தண்டலை - சோலை. இருகோங் குழுத்தம் - முலைகளினிடத்துக் கண்ணீர் விழுவது. கண்டகண் போராதது வேட்கைக்குறிப்பு.

(௧௫௨) இவ்வையில்கத்தது என்னுஞ் சொற்கள் செய்யுளிற் கரந்து நிற்கின்றன. இவ்வையில்கத்த குறி என்பது பதற்குறியை. வீடு - இல், மலை - வரை. இம்பர் - இகம். மெப்பத்தத்து ஒன்றில் என்றது இவ்வையில்கத்தில் என்றபடி. இகத்தல் - கடந்துபோதல். வீட்சேபம் - கலக்கம். இவ்வையில்கவாதகுறி என்றது இகக்குறியை. அரிப்புனம் - நினைப்புனம். கலை வந்தேடலிறையியை, பறவை தேடல் நினைக்கதிரை. பன்னிருகையன் போற்றேடினம் என்க. பன்னிருகையன் தேடியது வள்ளி நாயகியை என்றபடி.

௧௫௩. சேகயம் - மயில். பாடா - காவல். வேதன் - பிரமன். மத்தி - வண்டு. வேங்கை - வேங்கைமாம். வண்டு சரிக்கிர வேங்கை

யிற் புட்பரிபாது. சரியா வேங்கை எனவே வேங்கை மலர்த்தமை யாற்றியைக் கதிலை. யறுத்துவிட்டார்கள், யாங்காவாங்கிலேகும் சுவாழ்க் கண்பதாரிற்று. ஆவயின் - அவ்விடம்.

(௨௦௬) அண்ணு வறுகவென்றது வீராயகனாயானே வடிவாக வங்க் கடலியதை. கடத்தியோ - நினைப்புனத்தாக. கடத்தினோ - கங்கிய.

(௨௦௭) பட்சி - கிரி. இன பந்தமுல் - குலத்திழிந்த, குணமு டையதருள். பட்சிபான் - நிலைபெற்றதினப்பான். விவகர் - கவயி லர். கிள்ளையே - கிரியேய. பொன் தனக்கெனமொழிதார் என்க. தருப் பட்டிற்கிரி காத்திருந்துவர் வரப்பண்ணிற்று. இன பந்தம் ஆதகாச நிசபருவம் 87-ம் பக்கத்திலுள்ள கிரிக்கையானதிக.

(௨௦௮) குகுதுணம் - பறவைக்கூட்டம். வயின் - இறைவர் வக் தால். துவாண்டி - குத்தா, வாடி. இனமே - சித்தியாக. சொல்லு - சொல்லுக. ஒருமைபன் மைமயக்கம். அரும்பு ஒருவு ஆர் தவயி - அரும்பின் தன்மை தந்திய மலர்த்த பூனை. பழமலர் - படியாநியவலர் மொழி. வார் ஆகுபெயர். வந்து - யாங்கன் வந்து. பொருமல் - துன்ப முத்தமுட்கல்.

(௨௦௯) ஆடல் - கூடிதல். ஆடல் பொண்ட மயில் என்றது தலைவியை. சத்திராங்கம் என்றது தலைவி முகம். கண்ணாடிப்பாடலின் கலாபத்தின் கண்ணோ. வாசம் - வாசனோ, நிரகு. அடவம் - அல்லுல். அத்த மயில் கௌவிய பாம்பு. குயில் - மேகம், பாம்பி.

(௨௧௦) எண்ணியகாரியம் - பிரியாமை. இரண் - பரண். தலைவி யைக் காணமையாற்கண்ணொளி மழுக்கினமைபாற்கண்ணாருக் காற்கல்ல வோச களச்சத்தியைக் காணவாமென்றான் என்க சகனச்சத்தி என்றது கூடியிருத்த தலைவியை. சகனாருபத்தொண்ட வருட்சத்தி என்பது மற்றொருபொருள். சகனம் - அவையுத்தொடி கூடியது.

(௨௧௧) ஆறு - கதியாக. அன்பு இல்லவருக்கு அடிப்பெறு - ஈருது. ஊருது - கிட்டாது. ஆறு - வாய்யெனினுமாம்.

(௨௧௨) மாமான் - இலக்குர்போலுத்தலைவி. மலர்மனை - தாமரை மலரனையவீடு. பூ - பூரி.

(௨௧௩) நம்விரும்பார் என்றது தற்றும் முதலியோரை. காத்தம் - சந்தனமரம். போதல் - வருதல்.

(௨௧௪) அடையக்குறிக்கின் - விடாமலொருங்கே பெறுதற்கு. கொலைச்செந்து - முதலை. இடை - கடு. தலை - முதுகல். அடித்த தன்மறு - அடிவைப்பு ஒன்றுக்கு ஒன்று. பணி - ஆபாசம். அது பாம்பு.

(௨௧௫) ஆறு - வாய். வயின் - முதலை. நிருமால் - நய - தலை வியாற் கொண்ட வாளைக்கடல்; நிருமால் சக்கரம். பெண் வந்தது தலைவியை.

(௨௧௬) மாயப்புரிந்தவன் - மீடவாருநீரவர். அகி-வான். மருவலர் - வாசனையுள்ள புட்பம், பகைவர். குழையார் - நகு. மகன் - நம்பினவரை விரும்பியமையை, நம்பப்பட்டவரை.

(௨௧௭) குறியானாப்போன்று குறியாதுரைக்கின்றவத்துறை என் பது(௧௭) 163-ம் பாடலை. குறியாதுரைத்தல் - ஒன்றை விட்டுடொன்று கூறுதல். புஞ்செறிவு - சோலை. உங்கன்போன்று என்பது புட்பங்கட்கி யமாதலால் என்க. உம்மைத்தத்த செழுஞ்சுனை என்றது நீரிற்கை கொ ளுத்தத்தித்தகுந்தப்புடைத்தாய்ச் சேர்த்த குறிப்பு.

(௨௧௮) ஆயாடவர் - மெய்க் நூலுணர்ச்சியில்லாதவர். காயாத மா - யானை. பூவாடமா - ஆத்தி. பாபாடவேங்கை - வேங்கை மரம். அபத்தா - அபத்தலால் எனவெச்சத்திரிபாகக்கொள்க.

(௨௧௯) சங்கை - புயம். புகழ்த்தாரைப்புங்கவரில் வைப்பன் என்க புங்கவர் - தேவர். வினவு - வேகம். கொங்கை என்றது முலைபோலும் யானையை. காடி - விரும்பி. இடை என்றது இடைபோலுஞ் சிங்கத் திடை. மலர் குடிகூத்தல் என்றது தராகாகணங்களைமுடைய இருளில் என்றபடி.

(௨௨௦) கானவர் - வேடர். பகடச்செல்வர் - ஆபுதச்செல்வமு டையவர். மயில்வனாமேற் கத்தனையே தொழுவானவர்மர்கையர் செல் வர்களே எனக்கொண்டு கூட்டுக. செல்வர்கள் - வருவார்கள். எங்கும் காயம் - எவ்விடத்திலிருநகங்களை மெய்யும் ஆம்பு. குஞ்சரம் - யானை குளில் வரும் ஆம்பு. இடபத்தைப்பாயும் அழகிய புலி. இனி எழும் ஆம்புலி பென்றதஞன் முன்னிருட்டுள்ள தென்பது கருத்து.

(௨௨௧) வலியைச்செய்பவர் - வலிய தொழிலைப்புரியுஞ்குான் முத லானவர். குறியு - ஞானம். திருமுகங்கூடப்பெறுஞ் சிவன் என்றது திருமுகத்தோடு அடிமுகமும்கூடிய சிவனாகியவாறுமுகக்கடவுள் என் தவாறு. இவ்வினங்கு - இராத்திரிக்கு, யாசகர்க்குக் கொடுத்தற்கு. கைநெறி - நலியி, எரியவர், எழையாகிய வெணக்கிரங்கினவர் என்றத லால் வாய்சொன்னதாயிற்று. ஆறுமுகம் என்றது ழுந்துமுகத்தோடதோ முகமும் எனச் சத்தர்கலி வெண்பாலிற் கூறுதல் காண்க.

(௨௨௨) ஒருவரால் காட்டி என்பது ஒன்றையாய் என்னுங்குறிப்பு. குழல் காட்டி என்பது சோலையிடத்தில் என்றவாறு. கைகுவத்தோங்கி என்பது வெலாயுத்தையும் வைத்துக்கொண்டு என்றபடி. கைநெறி வைத்தது படுத்திருக்கச்சொல்லுக என்னுங்குறிப்பு. அன்னங்காட்டியது சோறுசொன் லிப்பாய்ப்பாடு என்றபடி. மூக்கில் ஒருவரால் வைத்தது ஒருகருமிமாமற் கண்பகமத்தடியிற் கூட்டிவந்து வைஎன்றபடி. இரு வரால் காட்டியது இரண்டிகாழிகை யிருக்கட்டும் என்னுங்குறிப்பு. ஒரு விழிமூடல் என்றது நாய் தாங்கட்டும் என்றவாறு. ஒருவிழிமூடாததன்ற னான் வித்திருப்பதாயிற்று. கெறி - கன்னத்தின் மேற்பக்கம்.

(௨௨௩) தூம்பி - வண்டு. யானைபோலுந்தலைவன். உரைமிகவென் பார்வன் எனக்கூட்டுக. அமுதமது - அமுதம்போலுந்தேன், அமுதமாகிய வச்சினாறு. பூமெத்தை - பூவாகிய மெத்தை, பூரியாகியமெத்தை.

(௨௨௪) கற்றாய் - பெத்ததாய். துஞ்சினள் - தாங்கினள். மேழியர். வெள்ளர். மலை - கருங்குவளை.

(௨௨௫) சிவம்பை மடியிற் றாக்குதல் ஒலியாமலிருக்கும் பொருட்டு மயங்க. சோலைப்பெண்ணுக்குதல் படுத்திருக்கிற பாவனை செய்தற்கு என்க. குலி - சிவபெருமான்.

(உ௨௬) கற்பூரமோர்பங்கு வைத்தளித்தார் என்னவோ ஆண்பிம் னோக்குக் கற்பூரமிரண்டு பங்கு என்பதாயிற்று. நம் சாதி - நமது சண்பகமரம், நமது சுற்றத்தார். மிறைசொல்வதார் என்றது (அச்சாதினைச் சார்ந்தார்) குற்றஞ் சொல்பவர் யாவர் என்பதடி. போளுந் தலைவாரிருப் பார் என்பது குறிப்பு. மருவலரைத்தலைச்சாய்ப்பன் என்றது வாசனையுள்ள மலர்களைக் கொய்து வருவேன் என்றவாறு. பனைவரைத்தலை கயி முச்செய்வேனென்பது மற்றொருபொருள். பழுக்காயிலையிது என்றத னுற் சண்பக மரத்தடியிலிருக்குந்தலைவர் கொடுத்ததென்று சுட்டிக்காட்டியதாயிற்று. பழுக்காயிலை - பாக்கு வெற்றிலை.

(உ௨௭) விடியா விடின அல்லவோ முசுமாமதிமேன்கள் என்றது பகற்குறியில்லையென்று முசும் வாகும் மென்பது குறித்தென்க.

(உ௨௮) சாதி சஞ்சாளிகளுயம் என்றது சண்பகமலரிந்தேறு ணச்செல்லும் வண்டுகளிறத்து படுமுறைபோல எம்முருக்கு வந்தால் யானை, காடி, புலி, சிங்கம், பாம்பு, முதலை, முதலியவற்றாலும் கானவராலும் பிழைப்பதில்லை என்றவாறு. சஞ்சாளிகுட்படுநாயத்தின் மேவினீர் என்பது காத்திருந்த தவனையுண்ணுமற் றூர்த்துவண்மொன்று தாமரை மலர்த்தேனையுண்பதுபோலச் சுற்றத்துத்தலைவாரிருக்க ிவந்து மேவினீர் என்பதடி. உற்றவர் - அடையப்பெற்றவர்.

(உ௨௯) கன்னி - துர்க்கை. வாகனம் - இடை. அரிபாயல் - பாம்பு. பாற்கடல் - சேர்விடை என்றது திருமாலாகிய காளையை. செற்றம் - கோபம்.

(உ௩௦) மறையாதமின்; வாடாக்கொடி, ஐவகையுணவிற்குறையா வழுதம் எனும் ி என்க. ஐவகை - கடித்தல், நக்கல், பருகல், விழுங்கல், மெல்லல். நான் நளனே. ஆனாலும் உன்னுடன் பகற்காலத்திலும் பிரியாதிருக்கும்படி அந்நனைப்போலுருத்தெரியாத மந்திரத்தைக் கற்ற தில்லை என்பதடி. கொல், ஒ. அசைநிலை பதனும் பிரியாமலிங்கெவர்க்குத் தெரியாவிஞ்சை பெற்றிலமே. என்றார் பிறரும்.

(உ௩௧) மேலையடையலர் முன் என்றது மேன்மையையடைந்த அலர்போலும் பாதங்களினிடமாகி என்றவாறு. முற்காலத்துத்திரிபுரத்திலுள்ள சத்துருக்கள் முன் என்பது மற்றொரு பொருள். கலகலவென்ப தனால் - காற்சிலம்புகலந்துகொள் கலந்துகொள்ளன்று கூறுவதனால். சிவன் கைச்சிலம்பு நேரல்ல வென்றது அங்கனங்கலகலகவென்னுமையால் என்க.

(உ௩௨) இன்னுமை - துன்பம். இரவு - இராத்திரி, யாசித்தல். சிவந்தகை, கால்கள், என்பங்கயக்கள் தன்னுற் கறுத்தன என்றது வருந்தியதென்று கைகளையும், கால்களையும், தலைவி கண்ணில் வைத்துக் கொண்டமையால் அஞ்சனம் பட்டிக்கறுத்தமையென்க. இன்னுமை வேண்டினிர வெழுக என்பது நான் மணிக்கடிகையிற்காண்க. இதனைத் தன் கருத்திற்கியையப் பொருள்கொண்டு கூறினானென்க.

(உ௩௩) முத்தாயர் என்பது செவிலித்தாய், டாட்டித்தாய், பெற்ற தாய்மார்களை என்க. பருவமிகலாற் கைத்தாயையும், முலைத்தாயையும், நீக்கினார். வைத்தீர் கொல், இட்டீர் கொல், இட்டனீர்கொல். என்பன

பாட்டுப்பொருள் பற்றிப்பலிது. செல் என்றது நிலைய மாக் கிப்
கொட்டு என்க.

(248) களிணம் - தாமரை. நிலம் - குவளை.

(249) பாடி - பாடிட்டித்தாய். வெல் சிவப்பு என்றது கலவி
யாற் சிவம் என்பது. பாணி - கொள்ளிலி - சோறுட்டுக் தாயாகிய
கொடியவன். போல்வாப்பு - தட்டை. முள் - முன்னுறம். நீகழ்த்தல்
பெய்தல் - நடப்பாள். பாணி - குறார். கமசம்பு - வாசனை. பாணி
மம் - பாணி. பாணிக்குப் பொத்திடும என்பது மத்திருகு பொருள்.

(250) பொல்லாபடி மறைத்தார் என்றது கண்ணவிகை
மஞ்சளென்ப இடத்தாம். மறைவிகைப் பற்களையும், முலைவிகைச்
சர்க்கரப்பித்தாயும், மறைத்திசைனனது என்க. பல்லக்கேற்றவெ
ன்றது வாய்க்கித்தாய் என்பதற்குள்ளே மறத்துறைத்தது என்க.

(251) குற்றமறந்த அபை என்றது கொங்கையை விரிப்பித்த
லாயும். மாப்பல் உறவாக்கிச் செங்கலை யகையாகையாலும், சூடைமைய
சூடுகலைப் பகையாலும், விடாக்குத்தம் கூறியுனென்க. வங்கம் -
தோணி. குறை - குறை. மயல் - சூரை.

(252) மலைய முடியும் என்றது பூக்கட்டிவைத்துப் பார்த்தலை.
தாமரைப்பால் - விநாதி. அழாவது நற்கொற் கேட்பது. கொடி
பொறை குறித்தவாறு காக்கை கூப்பிடுகதை கோக்குதல். முறம்
விறல்பார்த்து மெய்தது முறக்குறி பார்த்தலை. தப்பு - சோர்வாகிய
தவறு. உய்யவர்க்கை தப்பு என்றது பார்த்துப்போனவுடன் முடிசை
யாக்கொண்டிருப்பது. அகதப்பு - பொன்னுற் செய்பவரை.

(253) திருண்டாசுறதும் - இருண்டசோலை இருக்கும். மாதறு
ரும் - மருங்குக்குக்கும். காமம் - விருப்பம். ஐ, ஐ, என்பன ஒலிக்
குறிப்பு.

(254) விபுர் - தேவர். காலம். நிலம்பும். இருதையும். போல்
பட்ட. காலம் மலர்களை விட மண்ணுறத்தினை என்பது கால்கள் போக்கு
வெட்டியும் முழுதுஞ் சாதிப்பது. நிலம்புபைப நடக்கியும் ஒலிப்பது
அன்றி துடைத்தவாக் காட்டிக்கொடுப்பது. கைபாங்கியைத் தட்டி
மெழுப்புவது அகிய கிம்முன்ற செயலும் பட்டிக்குமுளவாகலறிக.

(255) திடைமறு - துன்பம். குறை - சமுற்காற்ற, படுத்த -
சாத்த. அப்பொறிக்கொண்ட காற்ற என்றது குட்கமாவாசலக்கினிப்
பொறியாற் கொழுவற் சுவைப்பொம்பைகலிட்டவாழ்ச்சுவைஎன்க.
தம்பொறி என்றது கப்பாத்திரமொற்றமைபற்றிய மனமருட்சியை.
காற்றும் புன்செழுமிய கைத்தலைவனுந்சுழ்த்தென்று மருண்டே
னென்பது கருத்த.

(256) கல்லக்காட்டல் - அவ்வென்றிருளின் காட்டல். கால்
வெறு என்றது கட்டிமுடிக்கென்க. கன்றின் அன்றியும் எனப்
பரிசு. புன்செழுமெய்ப்பாப்பு என்றது புன்செழு பாம்பைப் பிடிவென்னைவந்த
மாலைமெய்தெய்திவாறு, கல்க. புன்மெய் என்றது குமாச்சுடவுள்
குழ்த்து வடிவாற்றை.

(உசா) சரம்போல் நிலையர் என்றது நிலைத்த குறியிற்றைக்கும் பாணம் போலுமனத்திலேயுடைய பெரியோரை என்க. குறங்காடுமெனச் சொன்னதைத் தைவல்லியத்திற்காண்க. தலைவியவயவங்களைவன முதலிய விவைகள்ற் குறித்திருந்துங் காணவில்லை என்பது கருத்து. அன்றிவன மெல்லாமோடிப்பார்த்துங் கண்டிலேனென்றனெனினும்மையும். பாந்து - பாவி. நிரந்து - கலந்து. கூந்தல் - கூந்தற்பனை. அன்சாங்கூர் தற்குவாமானம். தென்னை - தனம். வாதழ - துடை. மா - மேனியும், கண்ணும். கழுகு - கழுத்து.

(உசா) புன்னையிற்றலைவன் வந்து வைத்திருக்கின்றபற்றையிலக்கணையாற் காய்த்ததென்றார். எனையவுமன்ன. பேராக்கிரி - ஒப்பனைக் கிரிகாட்சிப்படுத்தாநாற் கண்ணையிகழ்த்தான் என்க.

(உசா) உன்னையுணையிரிந்தவன்றிலென்பார்கள், தாய்விஷபாணம் பண்ணுவாள்; எனவே யெல்லையப்புவேன் வந்தது வட்டும் என்பது கருத்தாயிற்று. தனிமெய்ப்பொருள் அமுதுஎன்பது விவபெருமானுண்டவிடம் என்க.

(உசா) கண்டேன் பலரின் என்றது இடவில் மேல்வீட்டிலிருந்த பாங்கி புன்னையங்கானத்திற் தலைவனிடசாரி வலசாரியாகச் சுற்றும் போதுண்டாகிய கத்தியிடுளுளிகளை என்க. குறிவிடிந்து தேறனை என்றது தலைவனடிச்சுவடுகளைக் கண்டு தொவிராய் என்றவாறு. ஓ இடக்கக் குறிப்பு.

(உசா) தென்னையமடல் கழுநங்காய் தருமோவெனவே வெற்றிலை பாக்குத்தலைவி வைத்ததாயிற்று. ஆய்க்க தென்னை என்றது தலைவன் முன்னாய்க்து பார்த்ததென்னை என்றபடி. வந்ததறிந்தும் வராதது போற் கூறுவது மடங்கையர்க்குச் சபாவம். கண்ணிலேயல் யாளுகிலுந்துணையாய்வருவேன் என்பது பரியாசம்.

(உசா) பொருளின்மட்டு - பொருளினளவை. பட்டினியில்லை என்றது பாங்கி தலைவன் தீங்கெடுத்தியம்பத் துறையில் உசஉ-வது கால் வயிற்றுக்கூட்ட வைத்தார் என்றமையால் எளியேன் கருதுகிடத்திற் பரித்திருத்தல்லை என்றவாறு. பகலெண்ணம் என்றது விடிந்தபின் பார்க்கவருதலை. கட்டிலும் மெத்தையுமில்லை என்றது கட்டிலிற் பஞ்சுணையிற் படுத்திருக்கிறபேர் வரக்கூடுமோ என்றவாறு. எளியேன் என்பது பெருமிக் ரசம்.

(உசா) கேனியோசை தலைவன் பழமுநிர்த்தல்; விண்ணென்றது கம்பு வீச்சு. கூபலோசை என்றது கெனத்தில் கல்லெறிதலை. இவற்றிற்குமுறுதலை கேனியில் மீன் ஆடித்தது, ஆகாயத்திற் பகலி வேகமாய்ப் பறத்தது, கேனியற் தென்னெகென்று விழுந்தது; என்க. அவ் - இரவு குழுக்கு - தொழுக்கு, என்பன ஒலிக்குறிப்பு.

(உது) கின்னரிவீணையின் ஆவதின்றே சிங்கம் கொச்சிக்கின் என்றது யான்செய்த சிங்கநாதம் கின்னரி வீணையி னிசையைப்போற் கேளாதுபோலும் என்றபடி. புன்னை அரும்புமுற்றத்து அசைத்தேனென்றது வந்ததற்கடையாளம் கூறியவாறு. அன்னம் - அன்னப் பதனை, தலைவி. இனிப்புக்கன்று என்.

(௨௮௩) ஸீடா - தோப்பொலுபர்த்த வொருசெடி. மயில் ஒங்கலர் என்றது தோகைமலையிலுள்ளவாகிய தலைவரை.

(௨௮௪) பாபத்து - பாய். ஆபத்து - ஆய். பத்தாவது எண்யகரம் மா உய்காண். பாய் - பாயல். ஆய் - தாய். ஆபத்தைக்கொக்கிப் பயந்தனன் என்பது மற்றொரு பொருள்.

(௨௮௫) பாசி - காய். ரீர் - காமலின்பம். ரீர்ப்பாசியை விலக்கியித்த நீரைக்குடிக்கவல்லார் யாவர்? என்பது மற்றொரு பொருள்.

(௨௮௬) உயிர் வரிசைட்டத்திலாறு என்றது ஸ. இடையில் இரண்டு என்றது ரீ. (௨௮௭) என்றபடி தவிப்பு - உதற்காறிருத்தல்.

(௨௮௮) தனியான சோலைப்பர் - கா. பூப்பெயர் - அலர். இரண்டும்கூடித் (காவலர்) என்றடி.

(௨௮௯) பவஞ்ச - படை. குபேரன் - சத்திரன், தனதன். நான் குவர் - நித்திரையெய்வார் மற்றொரு பொருள் தழித்திருப்பார், சோம்பியிருப்பார் என்றமாம்.

(௨௯௦) ககாத்திரண்டினில் - காலில். ஆறு - கூ. ஒன்பது - கை (கூகை) பரிஞென்று கோ. கோ - அச்சன்.

(௨௯௧) ஒருகாசி - கோழி. அஞ்ச சாதிபுடன் கலந்து - வல்லாறு, அஞ்சை, காக்கை. மயில் என்னவெனவாதனோடு அஞ்ச சாதியென்னும்படி கலந்து வான் முதன்மாலுதலாவது வான், நடை, அச்ச, நித்திரை, மாணம் ஆகியவில்கைத்து தொழுவ மொருகாளிற் பத்துச் சாமத்தில் மாறி வருவது. ஸுடமனமாவது முறைதப்பிய சேர்க்கையும், காரணமில்லாத யுத்தமும். பதையாடித்தல்-கிறகடித்துக் கூடிதல், அருகிலுள்ள மனையிலே பதையாகிய வாத்தியத்தைக் கொட்டினால் யாவர் வருவார் என்பது மற்றொரு பொருள்.

(௨௯௨) மழி - மூகம். பிறைமேற் பிறை என்றது நெற்றியிற் பூசத்திருந்தவரென்க. கொல்லைக்கனி - வாய். இலை - வெற்றிலை.

(௨௯௩) கோவைப்பழம் - இதழ். காய் - பாக்கு. வடு - தழும்பு. வண்ணைக்கிரியைப்பகர்த்து ஒளித்தேன் என்றது பாக்குக்கொடுத்தது பாக்கியென்றும், வறுபடுத்தியது இனிமென்றும் மறைத்துச்சொன்னேன் என்றவாறு. அம்மைத்தேவி என்றது சத்திவடிவாகிய வேலாயுதத்தை என்க. கணம் - கூட்டம்.

(௨௯௪) ஒருகாளுப் பாசி என்றது இரத்திரியை. நாலுகூறு - நான்கு சாமம். ஒருகாமம் உண்டொழிவு. மூன்று சாமத்திலே பூரிடையுறவனதாய் முதற் கோழியிறதியாகிய ஏழுமாம்.

(௨௯௫) கடை - வாயில், ஆவணம். சுப்பலேத்தல் - ஆறுகடத்தல் தோணியேறுதல். சாக்குப்பை - மலர்மாலையாலாகிய மெத்தை, சாக்கையுடையவை. பொண்கோடையாளர்-தலைவர். பொண்ணைக்கொடுத்து வாக்குபவர். சாம் - மலை.

(௨௯௬) கால் திரும்புகிறபோது காலிலழுத்துக் கல்லென்றார். அது மனமஞ்சலிவென்று சொன்ன சமயத்திற் சொன்னதால் மனத்து

க்கு வமையாக்கி மெடுத்துரைப்பதாயிற்று. குரும்பை - முலை. கோவாழ் முத்து - கண்ணீர்.

(உசுச) தேசிகன் - பிரகஸ்பதி. நர் நினைண்டலூர் - மயேந்திரபுரி ஓர் பூத்தலைவைத்தல்-தையாகிய மலரைத் தலையில வைத்துறுதிகூறுதல்.

(உசுரு) மாகாயம் - பெரியவாகாயம். தேவை - இராமேச்சரம். சொர்னமலை - கந்தமாதனம். ஒதிக்கி என்றது அழுத்தித் தாழ்த்தி என்றபடி. மீசீமுயார்த்தவன் - வீரவாகு.

(உசுசு) குடி என்றது இராவணநி யிராக்கத்தர்களை. படரவிட்டோன் என்றது இராமனை. படி - பூமி. பசலைக்கொடி - முலைமேற் பசலை. மணம்பூசியகுன்றம் - களபமணிந்த முலை.

(உசுசு) தலை - உடம்பு, வில். நாண் - வெட்கம், நாணி. சிற்றூறு-சிறுமார்க்கம், சிறுததி. அக்கரை - காமவெழுச்சி, அந்தக்கரை. சிற்றூறக்கரைப்பட்டதென்றது தலைமகனூர்க்குச் செல்வொருப்பட்டதெனினு மமைபும்.

(உசுசு) கிளி என்பது தலைவியை. வளர்ப்போர் - தலைவர். பால்-காமவீன்பமாகிய பால். தலைவர் உன்றயாமெலா மறித்தவராகலான் யான் சொல்லவேண்டுவதில்லை யென்பது குறிப்பு.

(உசுசு) வடி - மாவடி. குழைவாய்தல்-குழைவையாராய்தல். பழம்-கோவைப்பழம். அவர் - அவராகிய பழமொழி. வடிக்குழையானது, பழமலரானது என்பது மற்றொரு பொருள்.

(உசுசு) வரைப்பாத்தள் - மலைப்பாம்பு. செலப்பணியே - நிர்ப்பாம்பே. வரில் தீறு - தலைவர் வரித்தீய்க்குண்டாரும். செலப்பணி - செல்லப்பணிப்பாயாக.

(உசுசு) சபை - ஞாபன்மன்சபை. புரினம் - மனன்குன்று. புள் இனம் - பறவைக்கூட்டம்.

(உசுசு) மயூரச்சிலம்பண்ணலார் என்றது குமார்க்கடவுளை. ஒரு கரி - ஒருசாக்ஷி. தாய் - தாயானவன். இருந்து ஒருநாள் துயர - யானிருந்து ஒருநாள் துயரப்பட்ட. உரைத்த வெஞ்சொல் - சொல்லிய கொஞ்சொல். பரிகரி என்றதும் - பொறுத்துக்கொள்ளென்று தலைவர்கொன்னதும். அரிகரி என்றதும் சோலை, மூங்கில், கிளி, சிங்கம் முதலாயின சாக்ஷி என்றதும், மதியே - சந்திரனே. அதுமதியே - அதனைக்கருதுவாயாக. அரிகரியென்று பிரார்த்தனைசெய்தது மென்பது மற்றொரு பொருள்.

(உசுசு) தைப்பூசத் தேரையும், அன்னதானஞ்செய்யு மிடத்தையும் பார்க்கவரலாம். வருமேல் - மற்றைப்போதில் வந்தால். எப்பூசலு முண்டு - ஆறலைக்கும் பூசல், இனப்பூசல், புலி முதலியவற்றின் பூசல், காவலர் முதலியபூசல், தாய்பூசல், ஆகிய எல்லாப்பூசலு முண்டாகும், மைப்பூசல் என்றது தன்னைப் பிறரறியாமற் செய்யும் அஞ்சனம் பூசதலை.

(உசுசு) ஏவியதாயர் - இவ்விவிரூக்கும்படி கட்டினோமிட்ட தாய்மார்கள். குறி - எண்ணம். விலக்காகியும் என்றது நினைப்புனங்காவலுக்

குப்பிபாகலா மென் றது. பாவி யொருவன் - மன்மதன். குழிவி லக்காவிபு மம் மறைத்த தென்பது மற்ருருபொருள்.

(உஎ௭) பொன்னிசை மேடம் - ஆழகுண்டம் ஆட்டுக்கடா, பிரகஸ் படுத்திக்கு மேடமாகி - புனை - பவித்திரன், புகித்தல். தன்னி - தலைவி, கன்னிபாதி. சிந்தம் - நிலைவன், திக்காசரி.

(உஎ௮) என்னோலின்னதக் கிப்பார்க்குப் புதர்ணாவதுண்டோ வென்க்கப்பாள்வ டுடிக. யாசிப்பவருக்குப் புதழுண்டாநாது என்பது மற்ருருபொருள். குன்ற அக்குடி - குன்றிய அக்குடி. குன்றாக்குடி - மயர்ச்சி. என்னவோ யுமர்குலத்துக் கற்புடையோரு கலாநீதர் வரைவிற் பிதாயே வவ்வ வவ விலக்கு என்பது கருத்து.

(உஎ௯) பொன்றிக்குறி - சோற்றப்பாளை. வெள்ளர் என்றது குலப்பாழியை. காவலர் மனம் - அடர்கலியானம். சோலைவிலுள்ள மலர் வாகையென்பது மற்ருருபொருள். பின் ஆவதுண்டே என்பது சூழிறார் கொடுக்கலாமென்று மனங்கொள்வான் பின்தாகப்பருர் முறையெனவாயுந் சம்மதிக்கச் செய்வான் என்பதடி.

(உ௯௦) இவ்வில் எப்போதருன்புரிவீர் என்றது கனவின்சேர்க்கைகலி லாவது, கனவின் புணர்ப்பிலாவதாகுக. இதைவனையெப்போது அருன்புரி வீர் என்ற வர்த் சொல்லைச் சொல்லிய விலேனும், பகலிலேனும் வினா வத்தலை விபானவன் கனவின் பூப்பதிக்கின்ற மகனிரோடு கூறியதாக்கி எப்போது என்பதை எத்ப்பூவைப்பறித்து வந்து எனக்குக்கொடுப்பீர் என்று கூறினதாய் மறைத்தானென்க. (அரும்பு - கிறசொல். மலர் - பெருவாரி, வடி - குந்தம். அரும்பு - மலர், வடி, என்பது மற்ருரு பொருள்.

(உ௯௧) வறுகணங்கர் குறியான் என்றபோதே - தமதுவலிமை வாயும் தங்குட்டமான சேனாவிற்களையும் குன்றெறித்து கீழ்ப்படிய மார்ட்டானென்ற டுடனே. பதவாதவன்னம் - சோறு, வன்னாதுதவன்னம் - அன்னப்பதவை.

(உ௯௨) கேட - மலைச்சிகரம். நிலைவியுந் தீக்கும் பொருட்டு அன் னையர் மந்திரனான முழங்கப்பலிவிதிவார் என்பது கருத்து - ஆடலுக்கு முன் மந்திரனானாதிரு மென்பது மற்ருருபொருள்.

(உ௯௩) சீக்காத மான் - நிலைவி. கொல்லாவென்கை - பொன். சீக்கரில் ாரும் பலகமும் என்பதிமோவென்பது பொன்னேர்த்தால் வந்த விதைவர்க்கும், நிலைவர்க்கும் யுத்தம் வருமென்றும், இவ்வுரித் பாங் கியர்முதலிய விதைவெனச்சேர்த்தவர்க்கும், சேகாதவர்க்கும், துக்கம் வருமென்றும், இவ்வுர் ஆதிதமும் ஆதியும் என்றும், இதைவியுரிக்கிறு குமென்றும், இன்னும் பலவாகவுந் கூறியவாறு. எங்காதவங்கள் என் றது திடதிக்காத சீக்காத நிலைவன் நிலையினை என்க.

(உ௯௪) மாமணச் செத்தேன் என்றது கலியாணத்துக் குறித்தான நிலையியை.

(உ௯௫) டர்கொண்டவம்புலி - பரிவேடம்கொண்ட சத்திரன். காணத்தின் மலர் டர்கொண்ட வம்புலி - வேங்கைமரம். எனவேயிவ்

விரண்டு மாம்பூற்றூற்றிஞ்சி லித்திற் கலியாண சாஸாம் என்பபடி. புயல் - வேங்கை. மலர் - மரக்கொண்ட - மலர்க்கொடிய பொருத்திய.

(உஅச) தோகை வெற்பான் தந்தை பழக்கத்தியது திருநீலமாய் டற் புராணத்தானறிக. பாங்கியானவன் பிராழியாமற் பழிவானவான் னைத சொல்லப் புகிலும் அழைநலிட்டுச் சூர்க்கின்ற சமுத்திரமுதற் காலன் வென்று குறியான் கூறலாய்ச்சொற்றதனால் இவரகன் மேலிட்ட சொல்லும் பழக்கு அஞ்சியதாயிற்று. அன்றியும் காவலெல்வகை. காரியம் யாவர் மணஞ்செய்யவல்லார் என்னுங்கருத்துமாயிற்று.

(உஅரு) சோகம் - அசோகமரம். அசோகம் சொகமானது தலைந் குறை. நாகத்தின் வாய்வருந்தேவாமுதம் என்றது புண்டரகத்திடத் தில் வருத்தலையைய. நாகம் - தேவருலகு.

(உஅசு) ஆலவென்றுபெயரே யன்றிமலர் மணற்குலாவளிப்பான் கூறல் னார். ஆலர் - பழமொழி. மாலைநற் சொன்னவெ மாலைக்காலம் வரலாமென்றுமாம். மணற்காண்கிலது எனவெபு. மருத் தற் கலியாணத்துக்கு யோக்கிய மல்லவென்பது மாயிற்று.

(உஅஎ) வாணன்மகள் சகிவந்திடினும் என்றது தலைபோலித் த விரகுத்தனை வருட்டிலே கட்டிலுடனே கொண்டு வந்த தித்திலைகை வந்தாலும் என்பபடி. இவ்வினுக்கஞ்சாதுகை - திருட்டில்குப் பரப்படா விறைவன். கொடுக்கிறது செல்வென்று தையாதுவன் என்பதுமற்றொரு பொருள்.

(உஅசு) எல் - பகல். கருநீரமலை - திருட்டி. எனவெபு கூறு வல்லும் வருக என்றவாறு. அச்சர்கள் திருமாலையும், சூரியனையும் கழாது பூசிப்பார் என்பது மற்றொருபொருள்.

(உஅரு) அரிமுகன் - குதிரைமுகத்தை யுடைய ஒரு பன்மன். துதம் - தலைவன் மார்பிலணிந்த பதக்கம். மதி - தலைவன்முகம். பதக்கம் துதமணி சூரியப்பிரகாசமாகின்ற தாலெவருங்காண்பார்களென்றென. மதிட்டை விட்டு வராமணித்திரைபண்ணு வராதலாத் சூரியனைக்கண்ட குவிராமல ராதது போலப்பதக்கத்தைக் கதிராக்கிக்கண்ணை ல்லமாக்கிச் கூறிருளா யிற்று. முகமதியென்றது எல்லாருஞ்சந்திரனை யறிவதுபோலிவரை யறி வாராகையார் சனத்திரளாம். வரிந்தாரிய மல்லவென்று விட்டிலிருப்பா ராகையால் மதிதாமனையைக்குவிப்பது போலிவன்முகமதி கண்ண வங்க் கூடாத வதனால் வீடுதாமனையாயிற்று.

(உஅரு) மணம் - கலியாணம்; வாசனை.

(உஅரு) வாரீச சந்திரஞாயம் - குவிபல். பாணபங்கயுதமம் - வி கசிதம். இறைவன் - சூரியன். தலைவந்தை துதம மன்மார் மனம் தா னை. எனவெ டர்மன்கும் போதும் விபத்திருப்பாலெம்பையன் மார் என்பதாயிற்று. தாராதசாபகஞாயம் என்றது கோகந்தைய கோ யாக வெண்ணி யிருக்குஞ் சாதகப்பட்டுபோலத் தலைவன்மொடியாகத் தாக நினைத்துளான் என்றவாறு.

(உஅஉ) வல்லியெழுதியதாமரை என்றது முலைகணிற் சொடிவடி வாய்ச் சந்தனக்கோல மெழுதிய கைகளை. வாரிதும்பர் துதம் - முட தாமரை விதுள்ள செவ்வாம் பலாகிய தலைவரும்.

(1244) சொல்லிலங்கு என்றது வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்வத்க. என்றபடி.

(1245) குழந்தையிதழ் சுடிப்பதும் வந்தானென்னுஞ் சொல்லைக் கிணைக்கொட்டு அகலை விரும்புவதும், வானையையணைப்பதும், காம வந்தாழிப்பு. குருவித் தலைவந் பனங்காய்கட்டி ஒர்போலென்பது பழகொ. இறகொட்டிப் பெரும்பழந் நங்கியாங்கிவன் வயிர் தவச்சிறிது களபம்மா பெரிதே எனக்காம மிகுதியைப் பிரதும்புநிறுந். முத்தாடி - முத்தரிட்டு - கொட்டிற் பனங்காயெனக்கூட்டுக.

(1246) விடயாதிருந்தால் நங்காதிருப்பார் என்பது கருத்து. பொலிவி - திருபால்கொண் பெண்ணுருப்போலும் தலைவி.

(1247) ஒண்ணுத செங்கனி என்றது அழுகும் என்றபடி. பூசி - புழுதி. காதி - கண்பகப்புப் போலுமுக்கு. மேலியுமாம். முத்து - கண்ணீர்.

(1248) பிஞ்சு - மாவடு காய்-சொந்திகட்டான்காய். கனி-கோவைக்கனி. விடை - மாதலையடை. இவைமுறையே கண் முலை, அநாம், பல். என்பனவாம். வஞ்சிக்கொடி என்றது தலைவியை, துகிர்க்கொடி - பலன்க்கொடி அது பாங்கி அஞ்செழுந்தாகிய வாதெழுத்து - மயூரகிரியா சிய குன்றக்குடி, மயூரகிரி குன்றக்குடியாதல் போலப்பஞ்சாக்காமே உடாக்க மென்றபடி.

(1249) அல்வஞ்சு என்றது மயூரகிரியை. இரண்டு பழுதில்லை என்றது கண்ணோப்போற் குடித்தனமும், மானமும், போகின்ற பழுதுவருவதில்லை என்றபடி இரண்டு பழுதாய்விடும் என்றது தலைவி (ஆவி) யை.

(1250) மகத்தித்திறை - யாக முதலிய வறப்புறங்காவற்குறை. முகம் - திங்கள். கனிவாய் - கொல்லைவக்களிபோன்றவாய். இயற்கு வாய்நடைக் குறித்துின்றன. ஒன்முகத்துக்காகப் போய் வாய்க்குப் பாய்ந்துவருகிறேனென்பது மந்திரெரு பொருள்.

(1251) திருமான் - இலக்கும், தலைவி. குருவாரம் - வியாழக்கிழமை. மந்தவாரம் - புன்னடை.

(1252) மலை - கல். மம் - ஆர். கோய் - சாம். பின்னிடவெனவே கல்லார் சாம் என்பதாயிற்று. வருதும் எனவே காட்டுக்கயலே யூரா வந்தது. கல்லார் சாமெனவாடல் - படியாதவர் பாடல்போல வாட்டப் பதிதல்.

(1253) மார்பளிற்று மரை - மதன்கணைத்தாமரை. கோங்கினில் மார்பம் - கனத்தில் மாம்பூச்சாம். மாவில் அசோகம் - கண்ணில் சோகக் கணை. கையையிரண்டு கொடிய பாணமாகையாத் கூறினுரில்லை. மருவடை - ஹடைவடை. மார் உவடை - பரிளித்ததுச் சந்தோஷம். ஆரார் - தங்குகின்றதம் மூரென்றுத் திருவாரூரென்றும் பொருளாம்.

(1254) கல்கலப்பென்றது என்னுப்பொருள் வரித்து - வரிஞ்சு மென.

(௩௦௪) திருவாச - அழகியவரசுமரம். பெண்ணரசி, வையாபுரி - ஒருதடாகம்.

(௩௦௫) மாவலவர் - குதினாக்காரர். படகுடி - கூடாரம். கார்மாநீகர் உனையென்றது பார்க்குக்கோறும் களிப்பேறலாலென்க. சிந்து - ம-முலையாகிய யானை.

(௩௦௬) என்னுக்கு மூக்குங் கொடுத்தீர் என்றது இறைவன்க்குச் செலவுரை சொற்றதனாலும், பொய்த்தும் மற்செய்ததனாலும், தலைவர்க்குத் தரவுகொடுத்தீர் என்றோ வென்றும், தும்மற்படி வாயாநிருந்தால் நாகக்கையு மூக்கையும்றுப்பேனென்றுத் தலைவி சொல்லிய சொல்லேத்தவிர்த்து இறைவன் புருந்ததனாலென்க. பூம்பொன்னாள் - தலைவி.

(௩௦௭) பாங்கிக்கும் இறைவன், இறைவியர் மனம்போல நடப்பது துன்பமாதலா லிருதலைக்கொள்ளியையும், மத்தளத்தைது முவமித்தார். வருதல் - இறைவியின்பம். தவிர்தல் - இடையூறுதவிர்தல். துருவிய சொல் - ஊரவர் விசாரிக்கின்றபழிச்சொல். என்றும் ஒருகு அனையே. எனப்பிரித்துரைக்க.

(௩௦௮) பொன்வினையாளர் - தட்டார். மரவினையாளர் - தச்சர். மண்வினையாளர் - குயவர். நூல்வினையாளர் - நெய்வார். இவர்களாற் கல்யாணச் சோடினேமுயற்சியைத் தாக்கல்செய்து ஆற்றினேனென்றான் என்க.

(௩௦௯) அநிலையல்கின் - தருமநெறிப்பொருள் குறைந்தால். மறநிலைச் செய்பொன் என்றது பகைவர்பொருள், குற்றத்தண்டனையால் வரும்பொருள், குதில் வெல் பொருள்களை என்க. செறுவர் - பகைவர். திரமுற்றுகரைத்தல் - வாலாறுதப்பாமற் சொல்லுதல். மலையாள - முலையாகிய மலைபயாள். ஈழம் - பொன். மலையாளம், ஈழம் என்னுந் தேயத் திற்றிதைக்கொள்வது என்பது மற்றொரு பொருள்.

(௩௧௦) கண்டி - ஆபரணம், ஒரூர்; பவளக்காடு - பவளக்குப்பை, ஒருஊர். கலிங்கம் - சேலை, ஒரு தேசம். ஈழம் - பொன், ஒரு தேசம்.

(௩௧௧) மாதரைமேவினர் - பெண்களை விரும்பியவர், பெரியபூரி யிற்றங்கியவர். ஈகை - பொன். கொடை. வற்சித்தல் - விலக்குதல், தன் னாகல். கல்யாணம் - விவாகம், பெரன். கண்ணுக்குங் காதுக்குந் தூர 'நிலை என்றது அவைக்கிடமுதமானற்போல விவர்க்கிடமோ ஸ்பானகா லாற்றுவாரென்பதாம். அன்றிக்கண்ணுலே கோபித்தாற் காதினெயுள்ளா ளைச் சொல்லென்பது மொருகருத்து.

(௩௧௨) ஆசை - பொன், அன்பு.

(௩௧௩) கடம் - நீதி, காடு. பசு - உயிர். பசுமாடு. வேங்கை - பொன், புலி.

(௩௧௪) மயல் - காமமயக்கம்.

(௩௧௫) வளர்த்த கிளியும் வந்தான் வந்தான் என்னும் பாங்கியுத் தலைவியுள்ள மெலியும் வேளையில் வந்தான் வந்தான் என்பானதலாற் சரியாயிற்று. மன்வாசகத்தை அரிச்சந்திரன் சொல்லென்றது துரிநிக்கை.

(199) காசெரிஞவர் என்றது கூடுதலிற் செல்லுமுடன் போக முன்வருவார். கோமத்தவர் - தேவர்கள். கண்ணைத்தகால் - வந்த புத்திரன் போன்றவன். கண்ணில் வைத்த கால். கண்ணாகிய பூவாலர்ச் சம்பாஷணையிலிருந்து வராமையும். திட்ட - கிடைத்திட்ட.

(200) காசார் காலம்பானெக்கடியதே என்றது கார் காலத்தில் மெய்யம், காலம், பின்புறம். பாசையும் பிடியும் விளையாடலும். காந்த மும், கந்திரமும், மலர்களிற் கன்னாகிய நீரு முண்டாயின. தலைவியிடத் தில் குழல் சரித்த மயல் மூடி; புதுவகையில் பார்க்கையும், துவண்டலிடை மும், யானை மயல் மலையில் பிடிமயசிய விடையோடிகளுக்கும். குவித்த மயல். பின்புறம், பின்புறம். திருக்கண்களிலிருந்தும். வண்டாயின. காந்திரமும் புதுவகையில் தகையென்றுவந்தார். வேறியலானோ - பிடியையப்பிடுத்து வேருகலிருந்த யானை. வில் - துத்தித்தகை.

(201) கந்திரம் மெய்யென்று மயில் கனாடின. அல்குலைக்கண்ட பாம்பு கனாடினது பாம்பிடுகித்தது செர்காக்கண்மலர்வல். இடைமுலை மலின்னல் என்றது. விளையாடும் யானை முலையான்சையை இதுகார் எவ்வளவு கிது கண்டபிசுபுதுமை என்க. காக்களில் - காக்கள் பொல.

(202) கந்திரிக்கு ஒருவார் மல்லிகைமலை கொண்டு வருவா னார் கார்வலம்பெயர் மயல்துறையார் என்க. ஆனையைக்குத்திச் சொல்லல் மலத்தார் கண்புற ஒரு ஆசன் மலையி டோர காயகணி டுஞ்செல்ல மலிவெறிற் குறிப்போது பட்டத்துயானை யெதிரில் வாழி மறித்து கந்திரமும் கனாடெனத் குத்திககொன்று சென்ற அவனைக் கண்கள் குறிப்பிடுதல் கந்திரமும் பாங்கிவிட்டிற் றுன்போய் வந்த வர னார் கார்த்தசாகர் ஒருகால் யானையைக்குத்தினே னென்ற சொல்லைக் கொண்டு கந்திரமும் கந்திரப் புத்துக்கு வலடனே விக்கனவால் யாது கந்திரமாவென்றவழி சொல்லல் தோடி இப்படிப்பட்ட கனவு கண் டாப்பெய்தகுமோ வென்றும். கண் கனவு பழகாகாமற் பலிக்குமே யென்றும் துக்கமத்த தோன்றாமன் மறைத்தானென்க. இஃதோர்கதை யுலகில் வழங்குகின்றது.

(203) கொடிச்சிறை போலிடிவிட்டு என்றது சேவல் சிறைபு டுட்டிலை. பித்துத் திலென்று என்பது மேகவிடுதது.

(204) கால் என்பவர் கைம்மாறு கருதாமற் காத்தலையுடையவர், கருதும் வாய்ந்தவர். தலைத்தாயாகிய மின்னைத் தன்னிடத்துடையவர், கந்திரமடையவர். கந்திரைப்பாத்ததிடையவர்; திபுரவை யாவை யமுடையப வதொற் கொடியையுடைய தாமரை மலரிலிருக்கும் பிரம னின்னையுடைய சென்னன் என்க. கோல் - வன்றகோல். அது இடையுறு வந்தவெனின் காப்பது.

(205) கை முத்தம் - கைமயோடு கூடிய கண்ணீர்த்துளி. கொள் லென்னுத்தம் - கண்ணீருக்குமுத்துமலை. காண் வெடிமுத்தம் - காட் டில் வெடித்துக் கொட்டிடமுத்தம். தகல் முத்தம் - வையர்வை, செம் முத்தம் என்பது அகவையர்வை மஞ்சளோடும் மஞ்சளெய்யொடுங்குடி யுதனென்க.

(௩௨௩) லகையிற்சுற் சுமத்தல் - சாணைக்கல்லாசிய நன்னத்திற் கையையவைத்தல். சுமந்து என்பது சுமக்க வெண்ணு மெச்சுத்திரிபு. விரைந்து வாலே கோக்கிய தலைவிக்கு விரைந்து செல்லவேண்டும் அங் விரைவின்மையால் விரைந்து செல்லும் கருத்தாய்ப்பாகண் குதிரைமே லிட்டுரைத்தான். வெநீர் விடல் போற்கூடும் என்பது மெள்ளச்செல்லு மென்றபடி.

(௩௨௪) எர் - அழகு. ஒருவரை நீத்தல் என்றது இறைவன் தலை வியை நீத்தலையும், மேகமலையை நீத்தலையும். என்க. தரா, தரம் - மேகம்.

(௩௨௫) கார்முடியாயென்பது கூத்தல் இறையவர்கையொப்பனை யையெண்டலின் முடியாதிருத்தலாலென்க. வெளியே பாலாகது பிறர் பயிர்ச்சி பாராத குறிப்பு. இருகண் விழியாமை இறையவர் நிற்காதிருப் பதற்கு. வார் புனையாமை கச்சச்சிறுமை பற்றி யென்க. அனிகாண ணியாமை இறை வரைப்பிரிய விட்டு விட்டென்று அவையவர்கன்மேல் வெறுப்பு. அவ்வாறன்றி வெறுப்பென்றே பொருள் கோடல் சிறப்பன் றென்க. எவ்வண்ணமும் கூடப்பிள்ளைப்பாவை விண்டான் என களெ-ம் பாடலிற் கூறியதாலுமறிக.

(௩௨௬) கொலையிடுதல் - சதையகழ்தல். தலையிட்டும் என்றது வலம்புரி வடிவாகச் செய்ததலைக் கோலமணிதலை. வலம்புரி வயின்வைத் துத்து வாமுடித்த துகளறு முச்சியென்பது திருமுருகாற்றப்படை. காலிட்டும் என்றது கணைக்காலுக்குச்சங்கமென்று பேரிட்டதை. கல்யா ணத்திற் சொல்வது தியை வலம்புரியென்பதும். சங்கநாதம் பண்ணச் சொல்வதும். தாழ்நீரிற்சங்குடன்மோதிரம் போடச்சொல்வதும். வாரண மலங்கரிக்கச்சொல்வதும். வீட்டுக்கு வெள்ளையடியென்பதும், கைக் குவையிடுமென்பது முதலியனவாம்.

(௩௨௭) மங்கலம் - கல்யாணசபம். திருப்பூவணம் - இலக்குவி பொலிவாகும் வண்ணம், அன்றித்தாமரைவண்ணம் போன்ற அவையவத் தோடு கூடிவந்தவெனினுமாம் அது இருவழிமலர்ந்துவருவது. மார்க் சும் - சமயம், வழி. மங்கலமென்னு மூரைக்காட்டித்திருப்பூவணமென்னு மூருக்கு வந்தவழி நல்லதாம் என்பது மற்றொருபொருள்.

(௩௨௮) நீனைத்தமையாவது. குளங்கண்டபோது பூ முதலியவற்றை க்கண்டும், வயல்கண்டபோது சோலைபுட்கள் முதலியவற்றை நோக்கியும். கூட்டுண் வண்டின் வளங்கண்டபோது பேட்டோடு சேர்க்கை கருதியும். குயில் கூடும்போது கார்காலம் பார்த்ததும், கார்காலங்கண்டபோது துதாகச்செல்லென்றதும். கவாய்யைக் கண்டபோது நெடுகிலுஞ் சேர்க் கைசெய்யவேண்டியதுமாம். பாகனுக்குந் தெரியுமெனவே கூடவந்தவர் களுக்கும் வழியில் வந்தவர்களுக்குந் தெரியுமெனலாயிற்று.

(௩௨௯) மேகந்ததாய் வந்தும், இருவரையு மெழுதிய படம் பார்ச் துக் களிக்குங் காட்சிப்பொருளாய்ருந்தும், கால் குறியிடங்கண்டுதிரும்பி யுதவியும், விழியடந்துடித்தும், காக்கை காலை தனிலெழுதல், காணு மலின்புறுதல், மாலைமுழுதிமினையடைதல், உற்றுரோடுண்டல், உலகோம் பல், என்னுமைந்து குணங்களையுங்காட்டியுதவியும், கரு சேர்க்கை செய் தும், வெறும்பொய்-ஆகரவார்த்தைகளும், தானே தேறியும், நான் என்ப துசகிவினவியதானும் உன்கையென்பது சத்தியஞ்செய்தலை நீனைத்த

வாழும் என்பக. உன்னை என்பதற்குக் கொடைகொண்டோர் வந்துரைத்தலைக்கேட்டு மெனினுமாம்.

(௩௩௦) ஆன ப்பணம் - ஆங்குள். ஆன - இடை. பணம் - பாம்புப்படம். ஆன ப்பணத்தை வாய்க் வாய்க்கோமபணமனுப்பிஞ்ஞென்பது மற்றொரு பொருள்.

(௩௩௧) சிற்றன்னை - செவிவித்தாய். விண்மிடக் குறியான்-வில்லக்கிரியான். மணம் - விவாகம்.

(௩௩௨) சுரும்பு - மலை. மாத்தகம் - யானை. பொற்குடம் - புரணகுப்பம். கயல் - நினைக்கயல். கவரி - சாமணர். இவைமங்கலப்பொருள்கள். தலைவியெயிர்த்தலுக்கு முறையே, தேகம். முலை. கண், கூந்தலென்க.

(௩௩௩) ஆட்டிக்கு வந்தலிபத்து - வெறியாட்டம். கோட்டிறுமாப்பு - முலைவிம்மல். பாட்டிப்பயன் - தேவிச்சாடை. தேட்டு - சும்பாத்திறிப்பொருள். காற்று இயம் - யானையேலிட்டமுரசு.

(௩௩௪) தாமரை மேற்பனை காய்த்தது என்றது கைமீற் பனை மடற்குறியை செய்ததை. பூன்-தலைவி. முடித்தலை சாய்த்தது என்றது பாங்கிக்குத் தலைவிமறைத்தலை. அதுவோ விந்துகண்ணாவிகே என்றது அப்படிப்பட்ட களவுப்புணர்ச்சிக்காலம்விவாவாபோகிறது வரமாட்டாது என்றபடி. ஓ - எதிர்மறை.

(௩௩௫) மழைமண்டலம் - கூத்தல். இருபூ - இரண்டுகை. ஒரு பூவொப்பு - தாமரையரும்புபோற் குவித்தகை. ஆகாயத்திலிரண்டு பூக்கொன்றி மொகுபூவாயரும்பி யளடுதன்பது மற்றொரு பொருள்.

(௩௩௬) முகக்குக்கனிர்விரலுக்கு ஈட்பாளனாகலாந்நிரன் மதனாக் குச்சர்கொடுத்தான் என்க. மின் என்பது இடையை. புயல் என்றது கூத்தலை. மீயம் என்பது முகத்தை. பூ - பூர். மலரன்னம் என்றது தலைவியை.

(௩௩௭) சந்திரகாந்தம் கற்சாணை என்றது கபோலத்தை. தண்ணீர் - கண்ணீர். மதி - புத்தி; சந்திரன்.

(௩௩௮) வாள் - கண். வில்மை - கண்ணிலிழம் பிரகாசமாகியமை. வாள்வித்தைதல் வில்வித்தையை வைத்தவரென்பது மற்றொரு பொருள். பற்றிள்ளவர்போலே கலுமுமென்றது வாடியமுகம். வினா சொருங்கை, அபர்த்தகால், புரித்தமுலை. ஆகியவையாவற்றைக்குறித்து அவைவினைமாகையா வன்புறவத்துக் கண்ணாகிய வையவாங்க லுமுகின் தடுத்தென்றான் என்க. கண்வாளுக்கு மையிட்டவர் இறைவர். அது. மெய்கொட்டிப்பற்றல். ஒண்த்துபுதாவியதுணர்ந்து தெளிவித்தல், பாங்கி கவர் பொருட் சொல்லி நாடன் முதலியதுறைகளானறிக.

(௩௩௯) கண்ணுன தாமரை - வேலவன் மேற்செலக்காட்டி என்றது அவாயைப்பார்த்துக் கொண்டு என்றபடி. இருதாமரை மலர் விண்டிது ரீட்டி என்றது கைத்தாமரைகளை மேலே குவித்துத் தாக்கி என்றபடி. பிரித்திரித்தேன் என்பது உன்னையான்

பிரிவோ முழுது வாய்நிறித்தவனென்றபடி. என்னோற்றமது - மனமறித்தகுந்தம். பொய்ச்சத்தியஞ் செய்தாரென்றவாறு.

(1530) குழகன் - போழுகுடையவன். வாய்ப்பாலமுதம் - ஆதர்த்தினாய்ந்தம். வீடு - மனைவி. இரண்டகம் - ஒருவாழ்ப்படாக நினைப்பு. கனிவுடனே பாறுஞ் சொறுஞ்சாப்பிட்ட வீட்டுக்கிட்குண்டகஞ் செய்தாற் சொல்லுவதென்னை? என்பதாமற்குருபொருள்.

(1531) கந்தருவாகநர் தோன்றிமறைதலானு வகையாய்ந்து. இவர்கேர் நனவு என்றது தலைவர்கேய்ப் பொய்ச் சத்தியம். என்றபடி. ஓய்யம் - சித்திரப்பாவை.

(1532) முயக்கிடையே வெள்காணவாய்ந்தது என்றது ஆயிற் கணவிகவல்லே இருந்து வென்று துக்கப்பட்டதை என்க. கனத்திடைச் சொற்றது என்றது தலைவியினிடமிருந்திய ஞான்று வீழ்க்கெடுத்துயிரித்த தலைவனையே உயர்காவலென்றதை என்க. வாயத்திடைச் செல்பவாரென்ற போது வருந்துயரும் என்பது கருதலர் மேற் செல்பவாய் யா என்று தலைவன் வினவியபோ துடனேயே மறைவான் செலவுகுறித்த வினா வென்றுதலை விமயங்கிய குறிப்பு. கடல் நெறிதப்பிக்கையைப் படா தெனவே வாராமலிரார் என்பதாயிற்று.

(1533) விண்டாரென்று - நிக்கினென்று. முத்தவெற்பு - முலை. இருகார்தன் - இரண்டுகை. எற்றியது - அடித்துக்கொண்டது.

(1534) குட்டியமாலே - இறைவன்கையணி. தோண்மாலே - அநிகரித்த சேலையுடை. செல்லுஞ்சோலை - ஓரிடப்பயிற்சி. ஆட்டியமாலே என்றது நான்வரையாதத்தல் முதலாகியவ வந்தையைத் தருமெய்ப்பாட்டிஞ்சை மிகுதியை என்க. மால் - ஆசை.

(1535) கத்தாரி மிகுதியிற்றிலையென்பது. கத்தாரியிருப்பதும், கற்பூரம் ஒருபங்கு மட்டவெற்றிலைச் சுருட்டுக் களைத்தலைவிபடுக்குமலர் மெத்தையிற் பாங்கிவைத்திருந்ததைச் செவிலிகண்டு ஆண்மகனுக்குவைத்ததென்று சந்தேகித்தாள், என்றும், தலைவன் வந்து போனதற் கடையாளமாகவைத்த முத்துமாலையையும், நகத்தால் வரைந்த வெழுத்துள்ள வெற்றிலைச்சீட்டையுங்கண்டு கோபித்தாள் என்றுங்குறிஞள் என்றவாறு.

(1536) வேதனை என்றது பிரமனுக்கும், துன்பத்துக்கும். அன்னம் என்பது சோற்றுக்கும், பட்சிக்கும். கையில் வளை என்பது சக்கரத்துக்கும், கைவளைக்கும். மாலென்பது மாயவனுக்கும், மயக்கத்துக்கும் என்றவாறு.

(1537) தென்கிழக்குமேவன் - அக்கினிபகவான். துயர் என்பது வாகனமாதலாலென்க. குமாவென்றது வெறியாட்டாளனை. பாவம் - அபிப்பிராயம்.

(1538) வாரம் - அன்பு. மடபு - முறைமை. தாய்க்கொளித்த குலுண்டாவென்பது பழமொழி.

(1539) அளியே பொருந்தாமை - வண்டுகள் மோடிப்பெறுமாலையைய. கருணையில்லாதவரை. முடித்து - குட்டி, அடித்து. வருந்தா - வருந்தாமல், வருந்தி.

(140) வரிப்பட்ட பூக்கள் முன்பகையாக முகிழ் நகையைத்தன் பகைநீர்க்க ஆம்பிற் கொல்லுநான் எனக்கூட்டுக. வரி - வண்டு, இடேகை. ஆம்பு - ிர். பாணம். பூக்கள் என்பது விலோற்பலம், செவ்வாம்பல். தாமரைமலர்களை என்க. வெட்டு - விரும்பி துப்பாக்கிகொண்டு வெடி செய்முறையின்பது மற்ருருபொருள்.

(141) பெண்ணிற்கும்பு - தலைவி. விண்ணிலெழும்புக்கலைகள் என்றது தறிபட்டுமெலெழும்பிய கொம்புகளை. அதன்பின் போயது வெய்யப்பன் என்பது ஆறுபட்டெழும்பிய துதிக்கையை. கரிமலை என்றது தலைவன்வாளால் நாலு காலையும் வெட்டி விட்டமையால் யானை மலைபோலிருந்தமைபாலென்க. நாந்தகம் வச்சிரமே என்றது மலைகளைச் சிறகரித்து மலைபெறச் செய்ததுபோற் செய்தமையாலென்க. யானைவா ளுற்பட்ட கரும்பைத் திருப்பினென்பது மற்ருருபொருள். வச்சிரம் - வச்சிராயுதம்.

(142) முலைமெற்றென்றிய அவலிற் சங்காம்பிதை என்றது பார்ப்ப பாப்பாம்பின்படச் சங்கரோகைபோலு நகக்குறியை. கரலிற்சங்கு என் றது. நோர்தலை மகன்துயர் கிளந்து விதிநற்குக் குறிக்குஞ் சங்கு, கொம்பு முதலியனவாம். இதைவெனோடு கூட்டுவித்துக் கைவாயொர லிப்படுத்தினிழைமாம். வரலிற் சங்கோகை மகிழ்வது என்றது வலம்புரி கேட்டவன் வாவறித்து மகிழ்தலை. இவ்விற் சங்கேகை என்றது அர்த்த சாமந்திந்குறித்த சங்கோகையை. அது இருவர்க்கு நீனைப்புக்கறிவைத் துப் பாதிச்சாமந்தெரிவித்த தென்க. சோர்துகில் - ஆயாசவுடை முத லியன.

(143) ஆன்சிக்கம் என்பது தலைவனை. பெண்ணானை - தலைவி. மத்தகம் - முலை. எதிர் சிங்கநோக்க தெஞ்சோர்கின்றது என்றது எதிர் ந்த சிங்கப்பார்வையை மனதினானைத்துப்பயந்து எனவும் தலைவன் பார் வையை தெஞ்சினானைத்து விகாரப்பட்டென்றுங்கொள்க. சிங்கநோக் கென்றது முன்பின் பார்த்ததுக்குமாம். முன்பார்த்தல் - முன்னடந்த செயலை. பின்பார்த்தல் - பின்னடக்குஞ் செயலை. மத்தகம்பினந்த துண்டாமெனவேபாங்கியறத்தொடு நீன்றொன்று செவிலி நற்ருய்க் குக் கூறியதாயிற்று.

(144) கிளி - தலைவி. பூங்காவனம் என்பது தலைவன்மண்ம னையை. கொஞ்சத்தனம் - அற்பமாகிய பொருள். கொஞ்சதற்குயோக் கியமான முலை. கொஞ்சலாவது வாயால் நிகழ்குறி.

(145) இரண்டுதனக்குடம் என்றது தலைவிமுலைகளாகிய குடங் களை. வெற்பிற்ருமரை பூவாதென்றது கல்லிலே கால்வைக்கமாட்டாள் என்றபடி. மாந்தளிர் மேன்முத்து என்றது காலிற்கொப்புளம் என்க. தேகத்தில் வெயர்வை யெனினுமமையும்.

(146) புத்திகாலி - புத்திமக்கவன், புத்தியையுடைய வருந்ததி. கானம் - இளை, காடு. வனம் - ிர், காடு. தாமரை - தாமரை, தாவு கின்ற மனைமான். தாமரை என்றது தலைவிபாதங்களை, உன்மகிழ்ச்சி ிதெனச் சாலாகியதாமரை வனத்திற் செல்லுமென வேயுடன் படுத்தியதா யிற்று.

(௩௩௩) தலைவியைக் கிளி யென்றதற்கேற்பத் திணை சாமைக்கோக் காட்டி நெல், கனி, அமுது, காட்டி வகுவேனென்றான் என்க. தலைவிக்ருத்திணை, சாமை, விளைந்த அவள்குறிச்சியைக் காட்டி நெல்லுஞ் சோலையுமுடைய தன்னது மருத்தலத்தைக் காட்டுவேன் என்றான் என்ற படி: ஓர் புறத்தேயென்றதஞ்ஞாலேவனார் சரீரமாக விருக்கிறதென்றது. அது இடமணித்தென்றலானுமறிக. தெரித்த முண்டி என்ற தஞ்ஞாலேவன் பதிக்குப்புற நகரிவிளைப்பாறிப் போவார் என்க.

(௩௩௪) பாஸையாழ் நடவியது பாலை நிலத்துப் பாதையிற் பிரிவுக் குறிப்பு. வனத்திற்குமரி - பாலை நிலத்திலுள்ள பத்திரிகாளி. புனத்திற் குமரி என்பது தலைவியை. பாஸையாமென்றதஞ்ஞால் வனத்திற்குமரி என்றது பாலைவனத்துக்குமரியை என்க.

(௩௩௫) என்னுணை என்பதற்கு என் நானே என்றும், என் ஆணை யென்றும் பிரித்துப்பொருள் கொள். ஆணை - ஆக்கை.

(௩௩௬) தலைக்கொள்ளல் - உயர்வாகக் கொள்ளுதல், தலைமேற் குழிக் கொள்ளுதல். கற்பு - பதிவிரதாந்ருமம், முல்லைமலர். நாண் - நாணம், (மலர்தொடுக்கும்) நார்.

(௩௩௭) களிற்றைப்பிடி நித்தமர்வதுண்டோ எனவும், காரிருந்தா லல்லவோ மயிலாடல் கருதுவதே யெனவும் கூறினமையாற்றலைவியுந் தலைவனைத் தொடர்ந்தேக வொருப்பட்டாளாயிற்று.

(௩௩௮) செம்பாம்பு - கேதுவென்னும் பாம்பு. கரும்பாம்பகா மென்றது பாஸையின் வெப்பத்தாலென்க. தழலிற்கு உழையும் குழையும் எனப்பிரிக்க. குழைதல் - வருந்தல். கரி என்பது வெள்ளை யானையெ னினுமமையும்.

(௩௩௯) மனம் - கலியாணம். கோ - இறைவன். இன்பம் - புணர்ச் சிவன்பம். நான்தருகில்லா அலர் - சந்தோஷத்தையுண்டாக்கும் புட் பம். நான்தருகில்லாவலரெனவோ நாளைத்தரும் அலராகிய பழிச்சொல் வீட்டிலுண்டாமென்பதாயிற்று.

(௩௪௦) கும்பராசி - தனம். சிங்கராசி - இடை. வீடை ராசிப் பேர் - நரை. மகரமீன் - கண். அம் - கண்ணீர். கன்னி - தலைவி. கற்கடகம் - இரத்தினங்களழுத்திய காப்பு.

(௩௪௧) காமத்திலாடிய தேவர் என்றது பிரமவிஷ்ணுக்களை. மெய்ம்மாலை - எலும்புமாலை. கலிக்க - ஒலிக்க. ஈமம் - சுகொடு. சாமம் - இரூட்டு. மாலை - பூமாலை, மாலைக்காலம். வைகறை - விடியற்காலம், வைகுகின்ற வகையிடு.

(௩௪௨) மால் இலர் அவம்புரியார். மேலில் அரவம் புரியார். பாலில் அர அம்புலியுண்டு. எனப்பிரித்துரைக்க. அவ்வென்பது சிவசிவ யாவரேயோ என்பதுபோலும் அச்சக்குறிப்பு. காலிலரவம் - சிலம்பு. ஊரவம் - ஊராரொலித்தல்.

(௩௪௩) நன்னீர் - நல்லநீர்மை, நல்லதண்ணீர். கலந்துவைத்தல் - சேர்ந்து பேசுதல், கூட்டித்தேய்த்தல். மாத்திரை - நொடிப்போது.

பின்மருத்து, காமம் - வியாதி, அருகெறி. மாறும் - கடித்துவிடும்; ஆறிவிடும். பாத்திரமாக்கொண்ட வெண்பத்திரப்பாக்களைத்திரிமாகக் கொண்ட வெணிறுமைமயும்.

(௩௬௮) பணம் - பாம்பு. குணமுடிப்பு - குணத்தைவு. மணமுடியார் - கலியாணஞ்செய்யாதவர்; வாசக்கூந்தலார். கத்திகை - வாளோத்தியகை, மாலை. கணம் - சிறுமை.

(௩௬௯) வெளிப்படை.

(௩௭௦) நம்முள் அலர்மானிகை வைகுத்தம் பின் செல்கவே என்றமைமாற்றலை வியையுத்தலைவினைமுடில்லக்குடியாகவுந் திருமாலாகவு மயிர்ந்தார் என்க. மாயைமன் - குரபன்மன்.

(௩௭௧) பகர்த்தை - புதழ்த்துபேசப்படும் பெண்ணே, பட்டணம் என்பது தலைவிநகரத்தை. திருப்பாலைக்குடி - பத்திரகாளி குடியிருக்கும் பாலை லத்தார். செதுமார்க்கம் - கைவழி. இராமேச்சரம்போகும்வழி. சிறுவயல் - சிறிய வயல்கள், ஒருவர். பெருவயல் - பெரியவயல். ஒருவர். வேல்து - லேலாயுத்தகடவுள். தேவிபட்டணம் விட்டு வந்தாற்றிருப்பாலைக்குடியென்னை முருகிராச்சரவழியுமன்றி வேறென்று முடையிலில்லை என்பது மற்றொருபொருள். சிறுவயல் குன்றக்குடிக் கருகிலுள்ளவோளார்.

(௩௭௨) ஒன்னிகர்கின்ற சாவணப்பொய்கை என்றது பூவால் விளங்குதல், அடைத்தோர் பாவந்தீர்த்தல், சாவண்ணமுடைத்தாதல், ஒன்னிருடைமை, கண்டோர் மனவியப்பு, தொட்டாற்குளிருடைமை, ஒண்டாற்பேரின்பமுடைமை, முதலானவையாலென்க. அன்னையெனும்பினி - அன்னையடிக்கம். களபம் - சுண்ணச்சாந்து.

(௩௭௩) பயில் - பாசாங்கு. கொந்து - பூங்கொத்து. ஒன்கினி என்பது தலைவியை. சிந்து - சத்தப்பாட்டு. கோவை - இராசாவை. கினிகோவைப்பழத்தின்னப் போமென்பதுமற்றொரு பொருள்.

(௩௭௪) மாலை - இருட்டு, மலர்மாலை. பழுவவரை - பழமைபாகிய, மலையை, இறையவனை. கூகையிட்டுஞ்சரமென்றதனாற் பாதிச்சாமமென்க. இரட்டல் - ஒலித்தல்.

(௩௭௫) சொல்லிலங்கு - சொற்றடை - துடைப்பிடி - துடைப்பெண். வல்லிலங்கு - நாயகன். விலங்கு. விளையும்பயிர் - பக்குவகாலம். விளைதற்குரிய பயிர். போக்கு - சரம்போக்கு, களை.

(௩௭௬) இஃவு - இரப்பொழுது, யாசித்தல். எந்தல் - சிற்றார், அச்சன். காவல்லொடுக்கவர் கள்ளர், கரவில் ஒடுங்குமவர் கள்ளர். எனப்பிரித்துணைக்க. பாலைபுதவு - பாலைவனத்தையுதவு; பாலைத்தருவாயாக. உடத்திற்சாய்க்தென்பது பிரிவால்வருந்துக்கத்தாலென்க.

(௩௭௭) பகர்த்தில் - வல் - போ. அடியென்றல் - மாறு. பண்ணை - செய். விதை - வித்து. நாய்ப்பேர் - ஆய். எனவே; போமாறுசெய்வித்தாய் என்றபடி. மணத்தொடாமலர்மாலை - கலியாணமாலை. இருகோங்கு என்பது முலைகளை. போமாறு செய்வித்த விருமாலும் புரிந் தருளோ யென்பதின்கு கோக்கத்தக்கது.

(௩௭௨) பிடியானைக்கொம்பொரு நான்கு என்பது தலைவிமுலைகளும்; யானைக்கொம்புஞ்சேர்ந்து என்பது. பின்பாகிட - அவைகொண்டிராமம் பிண்காட்ட. துடி - உக்கிரம்; வலி. கொம்புமுன் - தலைவிக்கு முன்பு. நான்கின் - சாதுபங்கத்தினுள் கவதாகிய காலாள்போல.

(௩௭௩) உந்தாய் என்பது செவிலியை. பாரிர்ப்பைத்துடி - பறைவர் செருக்கு. பாரிர்ப்பைத்துடி - பாலைலத்திலுள்ள வுடுக்கென்னும் வாத்தியம்.

(௩௭௪) தேவை - வீருப்பம். போம்பொருள் - ஊழாற்போசுத்தக்க பொருள். எடி - அம்பு. கோ - பசு. அரசன். பாலை - பாவினை, பாலைலத்தை.

(௩௭௫) இருபூ - கண்ணும்; காலும். மதி - புத்தி. சுந்திரன். மெய்யோன் - இறைவன், சூரியன். மதிமொடுத்து - புத்தியைக்கொடுத்து. மணியேழிழந்த அரவென்று கொண்டுகூட்டுக.

(௩௭௬) வடு - பிஞ்சு. குற்றம். கனிகனி - பழம்பழ; உருகுருகு. கண்ணீர் - களீர், கண்ணீர். இடை - ஒலி, அலறு. தலைகவிழ் - தலைசாய், நாணுற்றலைகுனி. நடுங்கு - ஆடு, நடுக்கங்கொள்ளு.

(௩௭௭) அடிசில் - சோறு. பெருங்கடி - இராசசல்யாணம். அருங்கடி - கடுங்காவல். கருங்கொடி - கரியகாக்கை. பொன்கொடி - தலைவி. காய்க்கொடி - சீனிக்கோவைக்கொடி. கருங்கொடியே யணையச்செய்தாற்றின் ஊங்காய்க்கொடிவரும் என்க.

(௩௭௮) இராமீசுவாழி - வேறிடத்திலில்லாத மேலான சுடப்பாடை, இராமேச்சுவாசெல்லும் பாடை. பாம்பு அனந்தம், பாம்பன் அந்தம் எனப்பிரித்துரைக்க. பாம்பன் அந்தம் - பாம்பனாற்றின்முடிவு. அழகெனினுமமையும்.

(௩௭௯) வெநீர் குளிரீர் என்பது முரண்.

(௩௮௦) வேங்கைத்துறுகல் என்றது வேங்கைமலர்களுதிர்ந்து கிடக்குங்குண்டு கற்களை என்க. புலிப்பறழ் - புலிக்குட்டி. கோங்கு என்பது முலைகளை. தளவு - முல்லையரும்பனையபல். முகை - அரும்பு. கருங்கால் வேங்கை வியறு தருகலிரும்புலிக்குருளையிற்றேன் றங்காட்டிடை எனவும், கருங்காலினவேங்கை கான்றபூக்கன்மே வீருங்கால் வயவேங்கையேய்க்கு மெனவுங், கூறியமையிங்கொப்பு நோக்கத்தக்கது. சுட்டி - ஓடியதம்.

(௩௮௧) தணர் என்பது ஒலிக்குறிப்பு. மெய்நடுக்கே என்பது அல்லாது வேறில்லையென்றபடி ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண்வந்தது. வெங்காருடலத்த நாகங்கள் என்பது யானையும்; பாம்பும் என்க.

(௩௮௨) ஆற்றுவரத்தும், இடியும், மழையும், மேகமும், மின்னும், கற்பித்தவாறு காண்க. ஆறு - பாடை. போகத்தினார் சொல்லிடி என்பது பரியாசக்காரர் வார்த்தை மிகுதலை. கண்மழை - கண்ணீர். மேகம் - இறைவன். மின் - இறைவி.

(௩௮௩) பட்டிவைத்தவோர் என்பது ஆணைப்பெண்ணாகவும், பெண்ணையானாகவும், செய்யவல்லது இவ்வரலாறு விக்கிமாதித்தன்காவது

பதனாமக் கலையாணதிக. களானல்லவே என்பது உருத்தொரியாதமந்தி
போபதேச உயன்கில்லை யென்றபடி. பட்டி - விக்ரிமமாதித்தன்மந்திரி.

(1460) முக்கோல் - திரிதண்டம். அறக்கூனிய முதுகு உடைய
வழி எனப்பிரிக்க. அற - டாக. கடை - ஒழுக்கம், நடத்தல்.

(1461) பருவத்திறுதிய னொயுண்ணுரெனிற் பின்னுண்பாரின்று
கந்தவர்காசமா மாறுபோலப் பருவத்தில் விவாகஞ்செய்யாவீழற் பிறர்
கொள்ளாவண்ண மித்தகைய வலருண்டாமென்பது கருத்து.

(1462) மேகம் என்பது தேகம். வேங்கைககம் - புலிப்பற்றால்.
கோதை - தலை. காகம் - யானைபோலுந்தலைவன். மயிலும். பார்ப்பும்
வினாயாவிடெதன்பது மற்றொருபொருள்.

(1463) குழை - இலை, தோடு என்னுங்காதணி. பூங்கொடியிடை
வாய்த்தனை என்பது புட்பக்கொடி படர்ப்பெற்றனாய், பூங்கொடியைப்
பாஸ்யிடைமையப்பெற்றனாய் என்றபடி. ஒருபாவை காட்டி என்றது
பாவைபோலிருக்கும்புரவங்காவை.

(1464) உடம் - ஞானம். உற்றவர் - இறைவர். இரண்டடி - கால
டியாகியதே என்றது இறைவன் குதிரைமேற்கொண்டதாலென்க. எட்
ட்டடியாகியது என்றது இறைவி பல்லக்கிலேறியதாலென்க.

(1465) தாமரைமேற்றமரை யுற்றது என்பது இறைவன் கால
டிக்கவட்டிலிறைவிகாவடி பட்டதை. கடப்பமாத்தருநிற்படுத்திருக்க
மையான் மணத்தாருநிரந்ததென்க. புறடி - சகாசனத்திருந்த தலைவ
னடி. இணையடி - தலைவன் மடியிலிருந்த தலைவியடி.

(1466) உடம்பு - இறைவன். உயிர் - இறைவி - வருவீர் என்
பது சுரம்போய்த் திருமயிக்கலந்துடன் வருவோரை. கலந்தந்ததே என்
பது இத்தன்மையோரும் எப்போது முண்டென்னு முறதிவந்தமையா
லென்க. வருவோர்க்குப்புள்ளையும், அவர்வீட்டிக்குக்கூட்டையு முவமா
னமாகக்கொள்க. நடத்தவர்போல - சாத்திலே சென்றவராகிய எங்க
ளுடையதலை தலைவர்போல என்க.

(1467) உவப்பு - மகிழ்ச்சி. மருவலரைமுடித்து - வாசனையுடைய
மலர்களைச்சுடி. பகைவர்களையழித்து. உற்றுவி - துன்பமுற்றவிடத்து
வலுபுரிந்து.

(1468) மாடி - வீட்டுமேன்மாடியில். கண்ணேர்குரையும், அரையும்.
மரையும். கரையும்; இரையும், கலையம். கலையும்உள்ளமும. கண்டேன் மற்
றென்கண்டேன் எனக்கூட்டுக.

(1469) மயிலும், மாறும், தலைவியைப்போன்றமையாலிங்கனங்
கூறினான். வான் - தேவருலகு. சேண் - தூண். தேவருலகு.

(1470) உய்யானம் - பூஞ்சோலை.

(1471) பந்து. குழல், உடம்பு; இம்மூன்றும் போக்குவரத்துண்மை
யாறுமையாகின. குழல் - கெய்வார் கருவி. சுந்தடி - சுனக்கூட்டத்
தாலாகுத்தொந்தை.

(சு௦௩) காடன் செட்டி என்பார் மருதுபூபதிக்குயிர் நண்பர். இவர் மாபிஷுத்தித்தவர்கலிப்பொழுதும் ஆத்தன்குடி என்னுமரண்மலைப் பட்டியிற் பெருந்த முடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவர் மண்டப்படி சந்தித்திருச்செல்லு மலையடிவாத்திலுள்ளது. இப்பொழுதுஞ் செல்வமணி மண்டப்படியாகவே சிறந்து விளங்குகிறது. இச்செட்டியாருடைய அன்னசத்திரம் மருதுபாண்டியனால் தடுத்து கிராமங்கள் முற்றாட்டாக விடப்பெற்றது.

(சு௦௩) துணை என்பது தலைவியை. மருது துரையரண்மனையாவது மலைக்குத் தென்கீழ்க் கிணையிலிருந்து சிதைக்கப்பற்றாகத் தெரிகிறது.

(சு௦௪) முருகா வென்றது வெறியாட்டாளனை. புயல் - இறைவன். மின் - இறைவி. அகம் - தலைவியிடு. அயல்வீடு - உறவினர் வீடு. இன்றோ என்றது வரைந்து கொண்டிருந்து விடுவாளுவென்றபடி.

(சு௦௫) பிறர் மாடத்திலே விராமலிருப்பர் என்பது ஒரு வீட்டுக் கண்ணாடி மாடத்திலுள்ளவர் அயல் வீட்டுக்கண்ணாடி மாடத்திற்கு என்று தலாலென்க. தராதுகொண்டார் என்பது தாய்தந்தையர் கொடுக்காமற் கொண்டார் என்றபடி. பராவ - புகழ்த்து துதிக்க. மணம் - கலியாணம். வாசனை. காவலர் - காக்குந்தொழிலில் வல்லவர். காவல்களுள்ளமலர்.

(சு௦௬) தலைநாணிகர் நாணிலேசெய்து என்பது பயிரினுஞ் சீரிது நாண். அந்நாணியிருள்ள வரையிலும் போவதில்லையாகலானிகர் நாணென்று மங்கலநாணுக்கு வமையாக்கினார். தலைநாள்நாள் நிலேசெய்து எனப்பிரித்து இயற்கைப்புணர்ச்சி மகிழ்ச்சியை நிகராக வெளிவிடமையும. பொன்மலை என்பது தலைவியை. மணம் - கலியாணம். பொன்னுலாகிய மலைக்கு வாசனையைத் தந்தார் என்பது மற்றொரு பொருள்.

(சு௦௭) அருநீதி - கொடுக்கும்பொருள். பால் - பகுப்பு. ஏற்பார் - யாசகர். அறியாமை - கொடைமடம். இருவரை - இரண்டுமுலை. ஒருவரை என்பது இறைவனை. ஓர்வரைதலை - ஒப்பில்லாத கலியாணத்தை. இரண்டு மலையைத்தாங்கி யொருமலையையுட்கொண்டிருந்தவர் மற்றொரு மலையையுந் தலைமேற் கொண்டாள் என்பது மற்றொருபொருள்.

(சு௦௮) மன்றல் - கலியாணம். வாசனை. நியெனுங்கொம்பு என்பது பாங்கியை. தப்பு - குற்றம். மற்றுக்கொம்பு. தப்பு முதலானவாத்தியங்களுண்டு என்றபடி.

(சு௦௯) கைப்பற்றியேகல் என்பது சுரம் போக்கை என்க. ஏற்றவர் - பரிசு பெற்றவர்.

(சு௦௧௦) தரிழ்கொண்டு - தரிழ்ப்பாமாலையெற்று. மஞ்சள் - சுமங்கலிகட்குக் கொடுக்கு மஞ்சட்கொடை. மொழி - சோபனவாழ்த்து. கலியாணப் பொருமையைப்புகழும் பேச்சுக்கள். கண் - அஞ்சுநந்திட்டப் பெற்றமை. கையும், காலு. மென்பது வீச்சாலு நடையாலுமென்க. அபரணங்களானெனினு மமையும்.

(சு௦௧௧) அன்பினிற் காத்தவர் என்பது பாங்கியை. காண்க்காசை - காணியாட்சி வீருப்பம். காற்கு ஆசு - காலுக்குக்குற்றம். குரவர் - பெ

தீமேரர். ஒருநாள் - ஒருநாற்றம். செல்ல - செல்லுமை. காணிக்காள், காற்சாள், ஒருநாள். இவை விடாதித்தெனென் செல்லிவ்வா வென்று சொல்லுமென்பது மற்றொருபொருள்.

(சக௨) அன்னம் - சொன். அன்னப்ப்பி. பிடி - கைப்பிடி. பெண் யாண்டி புல் - புல்லு. புல். கொக்கு - மாமாள், ஒருபட்சி.

(சக௩) ஒருநாள் - வேற்றாசர். சுட்டிக்கொடுத்தல் - பிடித்துக் கொடுத்தல். கலியாணஞ் செய்தல். திருட்டு என்றது களவுப்புணர்ச்சியை. கிளி என்பது தலைவியை. எட்டிப்பழம் - பிதர்வரைவு. கோ தலைவன். கோவைப்பழத்தின்ற கிளி யெட்டிப்பழம் தின்னாது என்பது மற்றொருபொருள்.

(சக௪) பட்டின கொற்கை என்பது அன்னிஎன்க. எத்தலகத்தி குக்கும் சங்கமம் என்பது தலைவனிருக்கும் தோன் என்க. அத்தி-யானை. மா - குதிரை. அசு - என்றது தலைவியைமண். சுடம் படர்த்து - காட்டில் சுட்டி. எத்தலிருக்குள் சங்கமம் மருத்தி. அத்திமாமும். மாமமும். அசுமாமும். சுடம்பம். சகோடபடர்ந்து சுற்றிய வென்பது மற்றொருபொருள். எத்தல் - சிறிய பட்டினம். காடம் - காடு. படர்த்து - சுட்டி.

(சக௫) திருத்த முன்னோன் என்க. திருகல் - மாறுபடல். முன்னோன் - குக்கும். தன்னா - தாய்.

(சக௬) சேலை - புடவை. தேர்த்தேலை. கொடி - இடை. தவசம். வாழை - துடை. வாழைமரம். தேர் - அங்குல். தேர்.

(சக௭) ஐயடை என்பது வேதியை. காலரை என்பது காணமு தலியாரான்கு குணத்தினையுடைய தலைவியை. ஐயடை மேலினுலையோ வல்லெரி கொன்பது மற்றொரு பொருள்.

(சக௮) தக்கோர் என்பது சிலபெருமானை. தக்கோரை - சிறந்த லக்கினத்தை. பெரியோரை.

(சக௯) காலாடி யென்பதைக் காற்சமுத்திர மாக்கி யோராடி யென்று சுற்பனை செய்தார். காலாடிடைச்சமுத்திரமாக்கினதற்குரிய வன்மாத வணக்கோர் கொண்க. சுரப்பன் - செல்லுகின்றபாம்பு. வளை - சுங்கு. முத்துமலை - முத்துக் கூட்டம்.

(ச௨௦) முன்கண்டனமே என்பது, சங்கம் - வலம்புரி கேட்டவன் வாழிசெய்ததலும், கைப்பற்றித் தீவலஞ் செய்தல் - உடன் போக்கிற் கூவிகளண்டிக்குள். செங்கைப்புனல் - புனல் எதுவாகத் தலைப்பாடியம் பழமாம் - கெடுதியுள் வேழமுடலாதின வினாவலும், தேர் - இறைவர்க்கி னறவன் வாழிசெய்ததலும் ஆகியதுரைகளானறிக. கங்கைப்புனல் வைத்தது - கெடுதியை தெரிமை கூறற்றறையெளிமையையும் தீவ்வ வளவுதலையான வணக்கதாலும் காண்க. சுசுனக்குத் கொள்ளுந்கால் வலது கையில்ல்கினி. இடதுகையில் வலையல், கங்காட்சிப்புனல். வேகக் குதிரை. பூமியாகிய தேர் என்க.

(ச௨௧) காவேச்சிய குழல் என்பது தலைவியை. கண் - குறிப்பு ணர்த்தல். வை - காண்ககண்புணர்த்தல்; வை - முடிவிற்குறிப்புணர்த்தல்; காவேச்சிப்போன் - பிதர்வரைவு ணர்த்தல்; பெரியோர் - சான்

ரேசை முன்னிடல் ; பாவை என்பது பாங்கியை. பூவேந்தியைக - கை யுறையேற்றல். இவைகளையல்வந்துறை களானறிக. கடையடிக்கு லைக ராசிக்காரி என்பதுகருத்து.

(சஉஉ) கதிர்மதி போல் என்பது பிரிந்துக் கூறும் பிரிவச்சத்தி லும். கன்னிதொடர் சிங்கமென்பது சிங்கம் விழுவிற்றெதிர் மொழிகொ ட்த்தலிலும் தீயாமன் என்பது பிரியேன் என்பதிலுமாம். அதுவேதேகலி யாணஞ் செய்வதில்லை என்பபடி. மன்னர் என்சொல் - லைசெய்கின்றவர் என்னும் சொல்லு. வளர்த்தனரீர் - லைபெறவளர்ச்செய்தீர் என்றவாறு. கதிர்மதிபோலென்று தலைவிச் சொன்னதையும். கன்னிதொடர்சிங்கமெ ன்று யான் சொன்னதையும். தீயாமனென்று ரீர்சொன்னதையும் நிலை பெறச்செய்து மன்னரென்றிதைத்த சொல்லு வளர்த்தீர் என்றபடி. மன் லைபெறு.

(சஉ௩) ஆர்வீட்டில் மன்றல் என்றார் என்பது இறைவர் கூற்று. அதுவரை விடைவைத்துப் பொருள் வரப்பிரியும் குறிப்பு. அதுபது நானென்பது அப்பிரிவிற் கெல்லையை என்க. நீங்காதிருக்கவுண்டிதல் - பிரிவெண்ணியழுங்கல். கெஞ்சொடுபுலத்தல் முதலியவற்றை என்க. பின் காட்டல் என்பது அவன் விடுத்தகறலை. பார்வீட்டுறங்கல் - தறையிற்படுத் தல். அஃதுடன் போக்கிடை மீட்டிற்கடுங்காவலுங்கொடு மொழியுங்கை யிகந்த காத்தலு முண்டாயபோது என்க. எனவே மன்றலென்று கேட்ட குறிப்பறிந்து பிரிவிற்கு மெலிந்ததையும். இப்பிரிவிண்ணடினுங் காலநிடவ ருந்தியதையுற்றைவர்க்குப் பாங்கிதெரிப்பது மொருகொள்கை என்க.

(சஉ௪) பொருந்திடம் திடம் பெற்றுத்தழால்; அன்மை - இடம ண்ததென்றல். துணை-பாங்கன். பொய்கள் - வேழமுதலியன விஞவல். விருந்து - விருந்திதையிரும்பல். இயம் - கொம்பு, தப்பு அவை தோழி தலை மசுயர் கிளந்து விடுத்தல். சங்கு - வலம்புரிகேட்டவன் வாவறிவுறு த்தல். தேர் அவன்புறநோக்கிக் கவன்றாற்றல். நென்பது பாங்கியை. இவர் என்பது தலைவரை. நான் என்பது தலைவியை. இவ்வளவையுங் கூட்டி வித்தமருந்துசவாமி என்றானென்க. இயற்கைப் புணர்ச்சியாதி யாகவரை விறுதிக்குச் சகாயமான பொருள் களிவை. எனவே இயற்கைப்புணர்ச் சிக்கிடம் பெற்றுத்தழுவு தலான் மகிழ்வு. பாங்கற்கூட்டத்துக்குப் பாங்க ளான் மகிழ்வு. பாங்கிமிற் கூட்டமுதலான வற்றிற்கு விருந்திதை விரும்பலான் மகிழ்வு. இவ்வுக்குறிமுதலான வற்றிற்குக்கொம்பு; தப்புக்குறிநுந்தோழி. தலை மகள் துயர்கிளந்து விடுத்தலான் மகிழ்வு; வரைவிடை வைத்துப் பொருள் வயிற் பிரிதன் முதலானவற்றிற்கு வலம் புரிகேட்ட வன்வரவா றிவுறுத்தலான் மகிழ்வு. நடன்போக்கு முதலானவற்றிற்கு அவன் புற நோக்கிக் கவன்றாற்றலான் மகிழ்வு. அஃதினி மேலந்தணர் சான்றோ டை முன்னிடுவானென்ற மகிழ்வு; மந்தைய வெளிப்படையானநாலறிக.

(சஉ௫) இவன் பாவைஎன்பது கண்ணடிமண்டபத்தில் மறைந்து நின்ற தலைவீழிற் பாவையை. கனவினு நீங்கிலன் என்பது கனவு நலிபுரைத்தலை.

(சஉ௬) கா - காட்டுவாத்து. விளைவு - நாட்டுவாத்து. வரவு - பல தேயம், கடல் வியாபா முதலியவற்றின் பொருள் வரவு. கொடை - இக பரசாதகக்கொடை. கதித்த - மருந்தன். தேவும் மயில் வெற்புமாயினரே

என்பது இருவரும் விட்டி சங்காத்தத்தும், அருளுக்கும், பெருமைக்கும் குறித்துரைத்ததென்க.

(ச-உஎ) விண்பார்த்தல் - வான்வீதடக்கவெழுதல்; பண்பார்த்து வளிர்த்துஞ்சொல் என்பது இசைக்கோவொமாவென்று பார்த்து யாழ்முதலியவற்றிலொன்றத்தலை.

கண்பார்த்தல் - விருத்துக்குறிப்பு. கைபார்த்தல் - குறியுண் குறிப்பு. (சொற்காணமை - கோவாது படைத்தல்.

(ச-உஅ) காலை தளிலெழுதல் காணாமலின் புதுதல் மாலை முழுது மலையணை தல் - சாலவொழிந்துடோடுண்டலுள் கோம்பலின்வைத்துங் கற்றடியா காக்கைக்குணம். என்னுக்குணங்களைத் தலைவிக்கு யாவர் பாய்ந்திருப்பென்பது கருத்து. உலகோம்பல் சகுனங்காட்டலாலென்க.

(ச-உக) கம்மணை நாய்க்கையிலுமென்பது கம்முடைய குவார், கற்முயர், செவிலி, வீதி, செல்வம், இவ்வைத்திலு மறைவ; னிறைவி, பாங்கி, வீதி, செல்வாழ்கமென்றபடி. அல்லும் பகலுந் துயிலில்லை என்பது பகற்காலம்மூலம்நாய்க்கைக்குதியாற்றலைவன் புகைக்காவன செய்தலும், கோலிற் கிதப்பு விசாரணையும் கொடுப்பதும், அனுப்புவதும், விருந்திடுவதும், பாக்கியுயர்ப்பதும், சந்தனம்பூசுவதும், காவியபுராணங் கேட்பதும், இராக்காலம் மஞ்சள்கிதப்பு, பாக்கியுயரமைத்தல், களபச்சேர்வை, அழகவைமுண்டி, ஆடல்பார்த்தல், வீணுகானம் பண்ணல், மாலையார்த்தல், மணியணி யொப்பனை, கூடத்தல் முடித்தல், ஆடையுடுத்தல், பணிநிர் தோர்த்தல், புணர்த்தல், முதலியவற்றினுமென்க. கம் - தலை. அம்மணை - நாய்பொலுந்தலைவி.

(ச-உ) தாதிருத்திலர் வேந்தர் அக்காலமுத லீனப்பார் என்பது கல்விபுற்பிரிவினார் தலைவன் தலைவியை லீனந்து புலம்பும் என்றபடி. தாதுத் துணையுமேதுவாய்ச் சென்றோர் புலம்புவது மரபாலிருக்கப் புலம் பாமல் வந்துமலிவார் தலைவர், கல்விபுற் பிரிவு முன்றாண்டாகவும், தாதுத் துணையுமேதுவாகிய பிரிவொவ்வோராண்டாகவு ளிருந்தும் வேதாந்தியர் மனம்பாலக்கணவியை சிந்தைசெய்திருத்தாளென்பது கருத்து. வேதாந்தியர் மனம் - நீட்களப்பற்று.

(ச-உக) மால் - ஆசை. அன்பில் ஆய்மையார் - பரத்தையர். பண்மேலிருத்தல் - பரத்தையர் சொற்படி கடத்தல். திருமாலாதி சேடன்மேலிருத்து ஆழகிய கருடனை விட்டபாவத்தை யாற்றமோ வென்பது மற்ருரு பொருள். இங்குப், பண் - ஆதிசேடன்.

(ச-உஉ) கலத்தடியிர் - இறைவன். கூடு - தலைவி. குட்டு - வச்சிக் கொண்டை. விட்டில் - முத்தியில், வீட்டில். பரத்தை - பெருத்துறவை; பரத்தையரை.

(ச-உஉ) காணாமலணை என்பது பொன்பொலுத் தாமரை மலரி லிருக்கு லிலக்குரியமனைய நி. என்றபடி. மைக்கண்ணும், கொங்கை யுட்காண வென்பது அவற்றின் சோர்வை என்க.

(ச-உச) வண்டி கட்டத் தல் மலர் - பழம் பூ. எனவோ பழமையாகிய கம்மை கிதிப்பதுமையாகிய கடைமையுற்றபெனலாயிற்று. உண்டு கழி

ந்தகாலம் - வச்சித்திண்ணர். பலரும் கண்டிகழித்த குடத்தைத் தேடிச் சூய வன் குடையைக்காத்தார் என்பது மற்றொரு பொருள்.

(சா.சு.) சுவாமி - யொருவராக விருந்தும் நான்கு வகுப்பாருக்கும் பதவி நாலாகக்கொடுப்பாரென்பதும். யானை கரும்பைத் தின்னாது ஓலை யைத்தின்னுந் தேசத்தினுரென்பதும். உள்ளுறையுமைம். வேண்டினர் பாற்போனாலும் எனக்கூட்டுக.

(சா.சு.) திருட்டினர் - தலைவர். சேடிநின்னாரிருட்டி - பாங்கியர் கூட்டல். செவ்வலரி - செவ்வலரிப்பு. இருட்டிற் பலர் காணச்சூரிய னெழுந்தென்பது மற்றொரு பொருள். அலரி - சூரியன்.

(சா.சு.) பரய் காய்க்குந்தோளுடைமாயன் என்பது கணிகண்ணன் ப்பாகின்றான் என்னும் வெண்பாவானறிக. பிள்ளைக் காய்காய்க்கும்பூ - மாதர்பூப்பு. கணிகாய்க்கக்காட்டல் - கன்னிடிக் கொரித்தல். காயை யுண்டாக்குமலரைக்கனி காய்க்கென்பது மற்றொருபொருள். பிள்ளைக் காய் - பிஞ்சுக்காய்.

(சா.சு.) கோ - கண். காண் எறிந்து - வெட்கத்தை விட்டு. பூவேற் றது என்பது செவ்வரிப்புச்சூடிக்கொண்டிருப்பதை. அன்பு அருள்வான். என்பது தலைவினை. மலரை யேற்றது வானைமருவவெனவும் துப்பாக்கி மேல் காணியை எறிந்து எனவும் வேறு பொருள் பரிமாறணர்க. குழல் - துப்பாக்கி. காண் - காணி.

(சா.சு.) பாத்தையிச்சித்தவர் - பாத்தையராச்சித்தவர். வீடு - இச்சித்தவரவீடு. பான்மை - தன்மை. மலையென்பதுகரம். மடமொடித் தல் - வேண்டும் பொருள் கோடல். சுனையாடல் - பாத்தையரைச்சேர் தல். தன்பிடி என்பது தலைவியை. பான்மை தப்பிவரத்தையுதவினம் என்பது பாத்தையிச் சித்தவரை. வீட்டையடையச்செய்தோம் என்ற படி. இங்குப் பரம் என்பது பரம்பொருளை என்க.

(சா.சு.) நான்கு என்பது புருடார்த்தங்களை. வல்லிபூத்தது என் பது தலைவி பூப்புற்றதையென்க. தூர்த்தர் - நாளியர். பன்னிருநாள் என்பது பொடிய பின்னீராறு நாளுங்கருவயிற்றுறுங்காலமாகலான் என்க. வடு - பழிமொழி. வடுகிங்கிப் புறநகரீங்கி வந்தார் என்க. வல்லி பூத்தது. வடுகிங்கி என்பன வேறு பொருள்.

(சா.சு.) சேய் - பிள்ளை. மன்னர்க்குச் சகசமதே என்பது அறுவ கைப் பிரிவுமாசர்க்குரியதென்றபடி.

(சா.சு.) சீரம்பப்பசித்தவர் - சோறு கிடையாமை யான் மிகப்பசித் தவர். தண்ணீர்த்தாகமுற்றவர் கொள்கையென்பது கொடுத்ததுபோது மென்று கொள்ளுவது போலப்புணர்ந்ததுபோதுமென்றிருத்தல். கடைச - கரும்பு கட்டாகக்கிடந்தா வெறும்பு தானே வரும் என்பது.

(சா.சு.) அன்றில் பிரியாதன்மையடையது. ஆடுகருக்கொண் டாற் கருவியித்தபின்பே கூடித்தகைய நாகையாலிங்நாள் கூறிலார். ஒரு திணி என்பது தலைவியை. கன்றிவெருண்டு என்பது தலைவன் பாத்தையிச் செல்லும்போது தடுத்தமையாலென்க. தகர்வாராது மாறினும் பின்புவரு மென்னும் கருத்தாற்றற்குமென்பது கருத்தாலாட்டையன்னார் என்றா

(ச.சு.அ) வார்த்தோடெய்தந்தார் வார்த்து மாறியும் குறையிப்ப்
புருவையாசனத்தில் வைக்கும் என்பது மூக்குறு நூறு உரது.

(ச.சு.அ) இருவர் என்பது தலைவியையும், பரத்தையையும் என்க.
முன் செயல் என்பது தனித்துப்புலம்ப லிட்டிப்பிரித்த செய்கையை.

(ச.சு.க) பித்தார் - நாமதியார். எனவே முற்பட்டுச்சென்றார் என்ற
படி. தந்தாவனம் - யாவோ. எத்தோ - என்னோ.

(ச.சு.எ) வார்த்து வந்த என்பது கிடைத்ததற் கருமையாய்க்கிடைத்த
என்றபடி. மறிமான் - தலைவி. மனையயலான் - காமக்கிழத்தி. தாரா
வாவோ என்பது பிறரிடஞ்சொலிடப்பெறுந் தலைவியே என்க. உம் சாதி
மின்னார் என்பது காத்தப்பரத்தையை. பாறான் - பாருக்குரியனாவான்.
கம்மார்த்துக்கையின் பண்பையன்றோ - கமது வாழ்க்கையின்பண்பல்லவா?
யு - சாரியை.

(ச.சு.உ) தீராதகெஞ்சு - துன்பிங்காத மனம். எங்களுக்கோ
துவர் தங்களுக்கோவென்பது செய்வத்தினையெல்லாருக்கும் பொது
வென்றபடி.

(ச.சு.ச) மன்றது துண்ணுடையார் என்பது கற்புடைய மகளினர்
என்க. துணமாறு வான். துண்ணு நயவடிமையான் பண்புமலர்ப் பொன்னி
வழகும் புலிப்பொதையும் - வண்ணமுலை. வகை புணர்ப்பும் வீதன் மந்
திரு மடியும் பேசிலிவை யுடையான் பெண் என்பனவாம். ஒன்று மறி
லினர் என்றது சொல்லிக்கொடுக்கத் தரண முதலாயின செய்வா
ராகிய, காமக்கிழத்தி. பின்முறைவதுவைக்கிழத்தி. காத்தப்பரத்தையர்
சகோ யென்க.

(ச.சு.டு) வெஞ்சொற்பகர்த்தல் - தாசிவீடயமாகாதென்று சொன்ன
வரை வின்மகளிரென்றுச்சிறுவள்ளுவரதிகாரத்தை. பொன்னையான்.
ப.வை சாச்சியார். என்னுருவர் பெருமையும் விளங்கிக் கிடந்தமை
யறிக. குதன் - குறுக்கம்.

(ச.சு.க) தொடியார் என்பது பாங்கியை. பழமலர் - செம்மல்.

செம்மல் - பிள்ளை.

(ச.சு.உ) தாயிலுமன்பர் - குமார்க்கடவுள். மான் - தலைவி. சேவி
னனென்றவரிர் - உனக்காண்பின்னையுண்டென்று சொன்னார். அண்ணைம-
சம்பம். தாரத்திலுள்ளவெனென்று சொன்னார் சரிபத்தில் வந்துசேர்த்
தனென்பது மற்றொரு பொருள்.

(ச.சு.உ) தையலில் என்பது பரத்தையனை. பொருள் வார்த்தை
க்கு ஆவிசமவார் என்பது பொருள்வயிற்பிரிவு என்னும் வார்த்தை சேட்
பிறு முயிர்விடத்துணுத்துவலியை என்க. பெற்றபாலால் - கருவுயிர்
தவியல்பால். கிடைத்த பாலானெய்யாடிக்குளித்தான் என்பது மற்
றொருபொருள்.

(ச.சு.ச) அணக்குமுன்னே - தாய்க்கு (உமைக்கு) கேரில். தந்தை -
சிவபெருமான். யார்க்குமுன்னே - எவர்க்கு கேரில். வான்கன்று - பெரு
மையைமுடைய பிள்ளை. பாற்குடம் பாறுறுமுலை. ஆன்கன்றுதுக்கிப்

பாற்குடம், பார்கி யெதிர்கொள்வது என்றோ வென்பது மற்ருரு பொருள். தந்தை பெற்றவையன் எனக்கூட்டுக. கன்று என்பது பிள்ளைக்கும்கூறுதல் மரபாம். பெரியபுராணத்தில் திருவாரூர்ச் சிறப்பில் அவ்வரசன் மன்னுரிமைத் தனிக்குன்றம் எனக்கூறுதல் காண்க.

(ச.ருரு) பேசாதபிள்ளை - மடப்பாவை. பிள்ளைப்பேரிட - ி பெற்ற பிள்ளைக்குப்பேரிட.

(ச.ருசு) மாவென்றகண்ணூர் - பத்தையர். பெண்களுமாம். கோ என்றவர் என்பது கண்களை.

(ச.ரு௭) விண்கா - கற்பகச சோலை. அனாயுடம்பு - மெலிந்ததே கம். மதி - புத்தி. முடித்து - கெடுத்து. பெண்பால் - பரத்தையரிடம். அர்த்தனூர்சுவரவடிவாய்ச் சந்திரகுடஞகி உமாதேவியின் பக்கத்திலிருந்த சிவபிரான் பூமியிற் பாஞ்சாரியாய் வந்தார் என்பது மற்ருரு பொருள்.

(ச.ருஅ) அவளோலிவளோ வென்பது ஒரு சாடைப்பதம்.

(ச.ருக) கொல் என்பது ஒலிக்குறிப்பு. செல் என்பது எவல். படியாதிருந்தேன் - கீழ்ப்படியாதிருந்தேன். கொல், செல், இடி, கல், படியாதிருந்தல், என்பது மற்ருரு பொருள்.

(ச.ரு௦) சுரம் - பாலைவனம். பயின்றிடுதல் - பழகுதல், கூடுதல். மொழி - பிரியேனென்றது. கண்ணுமில்லோம் என்பது இறைவன் பிரித்ததைற்றேர்த்திருவிழாச்சுவாமி தரிசனங்கேளிக்கை முதலியன பார்ப்பதில்லை யென்றபடி. காதுமில்லோமென்பது சங்கீதம், புராண காவியம் கேட்டலில்லை என்றபடி. கையுமில்லோமென்பது உடை, கை, ஒப்பனை, கொடுப்பது, வாங்குவது, இல்லை என்றவாறு. பெண்ணுமில்லோமென்பது இறைவன் புறத்தொழுதற் குறிப்பு.

(ச.ருச) கூடி - சரீரம், கூடுதல். நகையும்த், மேலாடியகமையும்த். கூத்தருக்குமிறைவிக்குஞ்சுமான தருமமாதல் கண்டிகொள்க. கழை - மூங்கில், தவிப்பு.

(ச.ரு௨) துனி - புலவிரட்டம். புன்கண் - துன்பம். செல்வாய முதமருந்தல்ல வென்பது தேவாமுதம் போற்கிடையாததல்லக் கிடைக்கு மென்றபடி.

(ச.ரு௩) வேழம் - தலைவன். பிடி - தலைவி. சிலம்புஆர்த்தல் - தலைவனைபுதைத்தல். துஞ்சினர்போல் - சோர்வுற்றவர்போல். கஞ்சம் - தலைவிகண். முத்து - கண்ணீர். சிலம்புமேல் வேழமார்ப்பதன்றி வேழத்தின்மேற் சிலம்பார்த்ததென்பது மற்ருரு பொருள்.

(ச.ரு௪) வேலைவிரும்பினர் - வேலாயுத்ததை விரும்பினவர், கொலை விரும்பியவர். மால் - மயக்கம், பெருமை. சிறுத்தொண்டர் - அறுபத்துமூவரிலொருவர். காலேழுடித்தல் - பிள்ளையைக்கோறல், தலைவீபாதத்தைத் தலைமேற்குடல். எங்கையர் என்பது காதற்பரத்தையர் முதலியோரை என்க.

(ச.ரு௫) வினைக்காரன் பதம் - சண்டைக்காரன்கால். பரல் - பருக்கைக்கல், கஞ்சம் - கண். கலிங்கம் - செலை. கஞ்சதேசத்து ிரைக்

கலியுக தேசத்திற் பாய்ச்சுந் தன்வல்லல்ல வென்பது மற்ருரு பொருள்.

(1785) மெய்விட்டிலே என்பது இன்னொருபுத்திடை இன்னையாற் றொய்வுவந்தபொருள் வருவித்துக்கொள்க. மாந்தலையிற் கையும வந்த கணவன்மேற்கண்டதுமையிற் கையும கண்டனெனவே காமக்கிழத்தி யெனவமைத்தது.

(1786) கருதன் என்பது பாத்தலாத வன் இயயின் தலும் கொயித் தல்காத்தலெனப்படும். கையுமாதன என்பது கும்பிட்டதை. தர் மாண் என்பது துன்பமாயியாம மாந்தலிருக்கும் பிருக்கையை.

(1787) புன்சொல் - சுகன்விப்பெச்சு. அழைப்புணர்ச்சுகமன்மெய் மென்பது துன்று அப்புணத்திற்கண்டதலேவி இவ்வளவு வன்கொண்டமய லையாளல்லென இடங்குதலாயிற்று.

(1788) தலைகான் - இயற்கைப்புணர்ச்சியானான். பலகாட்க்கும் புக்கசக்கு மென்பது வெகுநாளாயவந்திருளே புதியதுமேதய்வளவு மென்ற குறிப்பு. உம்மையன்றி வேறுசையில்லாதவென்பது பரியாசம்.

(1789) அவையவங்களுக்குப் பயத்து ஒடுங்கிக்கவினிந்துருத்தன் மெய்லாற் குறுப்பத்திலும்கு குன்றியதித்து கவின்கொண்டனவென்ற வாயு. கூத்தலுக்கு மேகமும், இடைக்குண்ணலும். தோளுக்கு மூங்கிலும். கழுத்துக்குக்கமுகும். முலைக்குத்தென்னையும் என்க.

(1790) சக்கரவியத்த பொத்தி என்றது நருமகர்ந்தாவாகி விசா னையாற்றிந்ந சுகநலிர்கற் தம்பிரானை. செய்கை - கொயிப்பண லிடை. பொருள் - பிள்ளை. பொன் பலகொடுத்தல் - அனந்தநானுந் செய்கை. மைப்பொட்டிப்பார்க்காமற் பொருளெடுத்தார் என்பது மற் றொருபொருள்.

(1791) இன்பப்பால் - இன்பப்பகுப்பு; சொல். அமுதம் - இயற் றார். தேன்குழல் - தேனெழுமுகுந்தல். பக்கூட்டத்திற்றேன்றி யடி மைக்காரர்களுக்குக் காணாமாடு கொடுக்குங்கொளுர் எனவும் பாலையுந் தோற்றையும் வைத்துக்கொண்டு தேன்குழலென்னும் பலகாத்ததைக் கொடுத்தாயெனவும் வேறுபொருடோன்று மறுணர்க.

(1792) கிருதாக்கினி ஞாயம் என்பது தெய் சொரிந்த வக்கினி பொற் சொலிப்பது. மதிச்சிலைஞாயம் என்பது சத்தினைக்கண்டதுந் துறர் பர் கொடுப்பது. கதிச்சிலை ஞாயம் என்பது குரியனைக்கண்டது பக்கினி சொலிப்பது. தேக்கிலை கொட்டாமையாற் காமக்கிழத்தி யென்க.

(1793) தந்தட்டிகல் - சக்கிமுக்கிக்கல் அலுதுள்ளேதியும்புறம்பே பருநர்ச்சியாவது. தென்றற்கொடி என்பது காற்றைக்கண்டகொடி மபால் காணிவண்டுகுவது. கண்டகபலஞாயம்என்பது பலாப்பழம்போல மேலே கொஞ்சம் கடினமாய் உள்ளே கருணையுமுடைத்தாதல். தானே விரியும் பலாம் பழம்போல சுவாகாலத்திதைவர் வெறுப்புற்றலுந்தா னே வலியமேவாவதுமொரு கருத்து.

(1794) சங்கைவிரித்தோல் என்பது வருத்திரசன்மனை. மூங்கி லிணத்தழல் என்பது மூங்கில்த் பித்து மூங்கிலைக்கெடுக்குத்தீப்போலா

லாற் பிறத்த வெயப்பைழுடலிடலாற் பிறத்தவாற்றுகுமைமயும் பின்னாயுங்
கெடுத்தனவென்க.

(சஎசு) புலிக்குட்டி - புலிபோன்றவர் பின்னோ, தறுகாப்புலி என்பது பத்தையார் செரிக்குச்செல்லும் விண்ணைக்கூறியது, பெருக்கெருட்டையவைப் பெண்ணைமையுடையார்க்கியது எனப்பது மற்றெருபொருள். பரி - குதிரை.

(சஎ௭) புலிதற்காங்கிருந்தோன் - புலிவருந்து கிருட்டிக்குத் தொல், புலவர் - திருமால். பெண்பாவித்தலைவர்க்குச்சார்த்தமும், புருடர் புண்ணியம் புணையருக்குச்சார்த்தமும், கண்ணமைபாபது - அதிகமொகப்பார்க்கலை. கைமகாமை - பரிவெண்ணையென்க. தேவர் - தலைவர். தேவர்க்குக்கண்ணமை ஒழுக்கம் மகாமைமுண்டென்பது ல்காண்க.

(சஎ௮) பொருமைமென்றது காமக்கிழத்தி, கரத்தப் பத்தையார் செரிப்பத்தையும், பின்முறைவது வைப்பெருக்குலக்கிழத்தி, முகலாபுறாள் வந்த பொருமைகடோ. அருத்துதி - சிவதுதி, சிவமைக்குப்பெயர் அரும் போகமென்றதனென்க.

(சஎ௯) பாற்குடம் - பாலாயமுலை. பின்னாயுண்டுபண்ணப்பாது காத்ததத்தை தனக்குடத்தைக்கையாடிச்சுவனம் பண்ணுநர். பாற்குடத்திற்கையாடிச்சுவனம் பண்ணும்படி விசரிப்படியச்செய்ததென்பது மற்றெருபொருள். பாவிருவலை வேற்றமைப்படுத்தி பின்ருய் அவர்கையாடிவரென்று படுத்தல் காண்க.

(சஎ௮) இந்தால்வகைப்புணையுமலர்ந்துவது அவ்னயநூலாகிய பத்தசாத்திரமென்க.

(சஎ௯) சுவலிபுரியும் என்பது மடலேதற்குறிப்பு. தலையாயதப்பாருடல் என்பது பணையோலை. பதயுகள நேரானதொன்று - புத்தகம்; தலையாயார் எண்ணரும் பெண்ணைபோன்றிட்ட ஞான்றிட்ட தேதொன்மையுடையார் தொடர்பு. என்பது நாலடி நடப்பாராய்தல் ச.

(சஎ௯) சிலையார் - தலைவர். பண்ணருதெய்வம் என்பது விஸ்வாத்திரன், யமன், ஆங்கி, திங்கள், சூரியன், கௌதமன், காசிபன், என்னுமேகைசக்குரிய தெய்வங்களுள் யமனையும்க்கினியையுமென்க.

(சஎ௯) வல்லாகர் - ஒருபெரியவர்; அவர் மனத்தின்படி யொருநாசியொருநாள் நடவாத்தாற் சுந்தியாசம் வாங்கினார் என்பது கதை. எவ் இரண்டு என்பது சந்திர சூரியரை. பண் - ஆராகம். விலக்கை - இனித்தல்.

(சஎ௯) தாரமும்; கிளையும் இராகங்கள். அகப்பொருள் - மனக்குறிப்பு. வாசிப்பது - எல்லார்க்குத்தொரியப்படுத்துவது. அலங்காரம் - ஒப்பனை. புறப்பொருள் - புறம்போனவிதைவன். கற்பியல் - பதிவிரதாதருமம். இருவர் - தலைவியும் பாங்கியும். மனைவியிடத்திலும், கிளையினரிடத்திடத்திலும் விரும்பிச்செல்வார், தித்தானில்லார் எனவும், அகப்பொருளிலக்கணம் வாசிப்பதே நல்லது எனவும், அலங்காரமென்றுமலக்கணத்தைப் பாராமற் புறப்பொருளிலக்கணம் கற்றபின் கற்புகெறி கூறு

கலங்கணத்தை யொழுவோ மெனவும் வெவ்வேறுபொருடோன் றுமாய ணர்க.

(ச.அ.ரு) கழத்து - கோய்த்து. கழத் தழுத்து.

(ச.அ.க) வித்திர்பிரிதல் - தர்க்கத்தின் மெற்பிரிவு. மாநமுப்பத்தாயு சென்றனவெனவோ யொத்திர்பிரிதற்குரிய மூன்றுவருடமுஞ்சென்றுவிட் டது. இதைவர் வருவாமென்பதாயிற்று. குறித்திரிதல் - மழை துளித் துத்திரிதல், படிச்சொற்பகர்ந்தலைதல்.

(ச.அ.எ) கல்விவிர்பிரிபுந்தலைவன் மூன்றுவருடத்துக்குள் வருத் தும். புலம்புதலும் பெருகெனப்பதிலக்கணம். வேதத்தின்ந்தம் - வேதாத் தம்; அது படித்தான் மாநர் முதலான பொருளானை வினாகத்தோற்றும், தத்தர்க்குன்றோறு மயங்கான் பொறுத்திருப்பதுபெருமையென்றென்க.

(ச.அ.அ) அளபியன் - எளியன். வருடமொன்றாகி - மண்மதனாகி. ஒருவருடத்தை மகிழ்த்து - ஆனந்தத்தான் மகிழ்த்து. ஒருவருடச்செய லால் - சுகச்செயலால். ஒருவருடத்தை - தலைவிகண்ணர் வருவதத்தை. துமிதித்தேன் - ஓர்க்கித்தேன். ஒருவருடத்தின் முயற்சி திருங்கருமுகில்- வெகுதானிய முயற்சியைத் தருங்கரிய மேகமானது. ஆண்டொன்றை- விசாரியை; (விசாரிக்கொண்ட தலைவியை) ஓராண்டதாக - செளமியமாக; (சுபமாக)க் கருகிலவெண்காரர்கண்டு தலைவன் கலங்கி மொழிந்தமை காண்க.

(ச.அ.அ) நான் சொ் எழுத்து என்பது விதி என்க. சொல்லிலக்க ணமும், அகப்பொருளிலக்கணமும், புறப்பொருளாகிய வாயவல்லிக்கண மும், இலையும். தலங்காபிலக்கணமும், இதைவிண்ணையுடைத்தா ளுய்த்துணர்க. வாந்சேர்நெறி - சுவர்க்கம் போகும்வாடி. தற்பவர் - தற்புடையவர்; படிப்பவர்.

(ச.அ.உ) தேசத்துநிதி என்பது தேசத்தினொழுக்கந்தேரிதல். அவை- வருவாச்சி. மதமுந்தப்பூரல், எளியாந் - வலியார் நலிதல். ஆணையிதல், கடுவிலைமை. கொள்வனகோடல். விலக்குவன விலக்கல், ஒன்றார் நலிவு. நடப்பன வெழுதுதல், நடந்தவை வாசித்தல். தேசவிசாரணை முதலிய பந்துமாம். நாட்டமைதி என்பது. செல்வம், வீணையுடைமை, மிகுவள முடைமை, செர்கோறுண்மை, கோயிலாமை, குறும்பிலாமை முதலிய வாயுமென்க. எய்து குற்றம் என்பது வீட்டில், கொட்டியப்பூச்சி, பன்றி, கள்வர், ஆலமழை, யானை, கிளி, இவற்றான் வருந்திங்குகளோ யென்க. இவ்வளவும் விசாரிக்கவேண்டுமென்று தலைவன் பாங்கிக்குக் கூறினெனவோ தலைவிக்குச்சொல்லச்சொன்னதாயிற்று. பாங்கி நீ சொல் என்பது எச்சமாய் நின்றன.

(ச.அ.க) யாகக்குறை - பொருளிடையுறு, படைவரிடையுறு. தேயக் குறை என்பது தந்தேயத்திடைத்தோதவெல்லை வியாச்சியங்கண்ணலே பார்த்தொழிப்பது. தியாகக்குறை என்பது அடுத்தோர்க்குத்தன் வேத் தலையினின்றுஞ்சென்று கொம் விட்டுக்கொடுத்து வருவது. ஊர்பல வின்றிது பலவுத்தவிடவென்பது மேற்குறிய பன்றி, யானை, கள்ளர், குறும்பர், மறுமன்னர் முதலியவற்றிற்கு வேட்டமார்க்கமாகவும் யுத்த சன்னுகமாகவுஞ்செல்வது. கண்டவோ என்றதொற்றானறியாதவன் போதகறினாயிற்று.

(சகஉ) நாடுகொண்டாழ்ந்தாழுள்ளவர் நாடுகொள்வார் என்பது பலருக்கி ன்கிப்பிரிவுடன் படாதுதுபோர்கூறியதென்க. அன்றித், தலை தன்னேத்தானே காடுகொள்வேனென்று கூறியதெனினுமையும். காடு கொள்வது தன்னேமறந்து மயங்குவது.

(சகங) சீவகன் தந்தை - சச்சந்தன். தன்வீட்டைக்காகாதனை யுரைக்காக்கவல்லவொன்று கூறுவதென்னையென்று தலை கூறினானாத லாலம்மன்கூறுவது கல்ல நகுந்தல்லவென்றான் பாங்கியென்க.

(சகச) தலின் சொல்லார் பிரிவல்லவே என்பது ஒத்திரிவி போல மூன்றுவருட்பிரிவல்லவே என்றவாறு.

(சகந) இச்செய்யுளிற்கார்கண்ட மயிலுக்குத் தொழிற்றன்மையலம் காங்கூறியதுகண்டு கொள்க. இக்காலத்தின் மயிலாடுகது காண்பவர் வந்திலரென்பதுமாம். கார்காலமும் கூதிர்காலமு மொற்றுமைநடுநிக் கொள்க.

(சகசு) சிகிமைக்கல்-சக்கிமுக்கிக்கல்; அது தீத்தட்டிக்கல்லென்க.

(சகஎ) அறை - மலைப்பாறை. ஓசை - அருவி-யாசை. பல்லறை யோசை என்பதற்குப்பல்லுடன் பல்வடிக்கு மோசையெனினுமாம். பொறை - பொறுமை. வறுப்புணம் - கதிரறுத்தநின்புணம். நெறும் படை - அழிக்கும்படை.

(சகஅ) வஞ்சிக்கொடியைத்தலைசாய்ப்பது போலிறைவியை வாட்டு மென்று கூறினார். கள்ளரைப்போலாடை பறிப்பீர்களை என்றது ஆடை சோர்தலைச்சொல்லியபடி. பன்மை வாசகங்கூறிய திடையறுத்து வரு தலைநோக்கியென்க.

(சகக) கருப்பான்மை - பிறவீத்துன்பம். கண்ணெனவெயிருப் பார் என்பது தலைவியை. காணப்படார்க்கு மகிழ்ச்சியில்லை யென்றதொற் கண்டதொற் கண்டவிறைவன் மகிழ்ச்சியுற்றவாயிற்று.

(௫௦௦) தகரத்துணையீரெழுத்தென்பது தூது. துணையீரெழுத் தென்பது வேறையக்கரங்களைக்குறியாது அமருந்தவர்க்கேற்பச் சகாய மாக ின்ற வீரெழுத்தென வறித்தென்க. பொருக துணைப்புயம்போ லேயிருக்கிற வீருவருக்குமோரெழுத்தாய்ப்போகாமல் எழுத்தாய் லகத் திருத்தலைப்புரிந்தன மெனக்கொள்ளினுமமையும். துணை - சகாயம். ஓரெழுத்தாய்ப்போதல் - சாதல்.

(௫௦௧) கயங்கன் என்பது இரண்டு இறைவர்களுயுமென்க. கத்தி யருவி நடந்தார் பல்வேந்தர் என்பது இருவகையாருக்குத் துணையாகச் சென்ற பேரையென்க. முன்னாகச்சென்றார் நம்மிறையென்றதொன் மத்தக்குசாயக்கவென்பது துணையாகவந்தவருடன் பொருகின்ற வீருவா ரும் வணங்குதலையென்க. புத்தஞ்செய்வாரை யானையி லுற்றிக்கூறிய துள்ளுறையுமாம்.

(௫௦௨) முன்னும் பின்னும் பிரிந்தார் என்பது கல்விப்பிரிவு, காவற் பிரிவுகளை. சொன்னனென்றென்பது பிரிவினாள் வருட்டையுற கட்டுப் பரிகாஞ்செய்துகொள்வது. அது கைவளை கழிற்றல். உணவுகுறைத்

(௧௦4) கன்னங்கரித்தது முன்புளியா லென்ற. பொத்தனன் கன்னி பொலம்பது மூதுமை. கன்னம்—தாமரை; அழகுடைமை. இதையோன் மகிழ்ச்சியைக் கண்டோர் கூற்றாக விரைந்து காண்க. பிரிவன் பரிசைப் படர்க்கையாகவும். இதையன் முன்னிடமாகவும் கூறினாருமுனர். அவர்கிருச்செந்தரக் கொவைபாடியசர்க்கையைப் புலவராகிய மூன்றும் பாட்டினொன்க. இது எட்டுப்பதிவிறு கண்ட பழய குறிப்புரை.

(௧௦5) நீட்பதுவிற யென்றாறு மகிழ்த்தனன் மெய்தழுவி என் பது கான்போன காரியமுயிறை நீட்குந் தார்தமராக விருந்து மனைநோர் கிழித்தாது சொன்னபடிக்கு வந்த மெய்தமையைத் தழுவி மகிழ்த்தா னென்றவாறு.

(௧௦6) வீ. கண்டாமணிக்குப் புலித்தொலவோ வென்றிமென்ன வென்பது தலைவியும் பாங்கியுருந்திர விடத்திலிறை வாய்க் கூட விருந் துபாங்கியைப் பார்த்துச் சொன்னது. வீ. கண்டாமணி—வெற்றித்தரி குறியாய்ப் போர்க்களத்தில் வலது காலிற் கட்டிக்கொள்ளுமண. புலித் தொலவோ என்பது அந்தமணி காலிலழுந்தாமற் சுற்றிக் கட்டுவது. துர த்தவாரெனநது தலைவனைநோக்கி நீர்துணைமேற் பிரித்தபோது யுத்தத் திலிர்த்தவர் பார் என்று போய் வந்ததாக மயக்கத்தாற் கூறினான் தலைவி என்க. இத்தகு மேற் கொள்திருச்சித்தம்பலக் கொவை பொருள் வயிற் பிரிவு முனிவருபன்னரும் என்னுஞ் செயலினைப்பார்க்க நறம்புனல்-- பனிரிர் குருத்து—வாழைக்குருத்து.

(௧௦௭) சேற்றுப்பழைத்தமை கண்டார் என்பது பிரிவை யறிவித் தழுந்தலை விசொர்வரப் பாங்கி செய்த வுபசாந்தத்தாற் பிழைந்தமையை வென்க. எனவே வெற்றிடத்திருந்து சன்னத்தஞ் செய்வதாயிற்று. சின்பாலான பென்பது இவன் பட்டமகிவ்யாதல் போலதுவும் பட்ட தியானை என்றபடி. மாற்றுக்குதிரை—அஞ்சற்குதிரை. ஆறு சேனை என்பது மூலப்படை, கூலப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணை ப்படை, பகைவருதவிய்படை என்பனவாம். ஒற்றர் கூற்றுக்கொருவரு மாறார் என்பது ஒற்றுவிசாரித்தவனோடு கொந்தமாயித்தலை என்க.

(௧௦௮) துணைமேற் செலவை யெண்ணார் என்பது துணையாகச் செல்வதில் வரும் பணச்செலவை பெண்ணப் பார்க்கிறவாள்வ வெனி னுமமைமும். நாடல்—கோபவிரு. நாடேவந்த அல் அல்—விருள். பகலோரைமுறவதுவெ என்பது ஜிப்போது சாயங்கால மாயிற்றுப் பக லோராகிய குரியனை யுதயத்திற்றேரிசித்தல்லவோ பிரயாணப்படவோண் டும் துலிலே வருவார் அப்போது பேசிக்கொள்வோ மென்றவாறு. நாடேவந்த மிவிலேலலக்கினம் போதாது பகலிலே லக்கினம் நன்றெ ன்று கூறலுமொன்று.

(௧௦9) கட்டவர் - கட்டாளர். அடுத்தவர் - பகைவரான்மெலித்த வர். சகாயகடத்தினர் - முன்னுதவிபுரித்தவர். விட்டவர் - ஒருவன்மேல னுப்பியதாலினைத்தவர். கிளையார் - இறைவிகிளையர். சிலைத்தட்டவர் என்பது கன்னங்குணைக்கைகளென்களம் பட்டான். முன்னின்று மொப்பவித்தாடுவனையர். - பின்னின்று சைபோய்க் கணையுண்ப்பக் தாவலன் மேலோடி மெய்போய்க் கிடத்தானென்னேறு. என்ற புறப் பட்டானறிக. பின்மறுப்பாரார் என்பது கம்முடைய கிரோயிற் பெண்பிற து, பேர்பிண்காய் துடன் வந்தவர் பாங்கினைமேறிட்டுப்பாரார் அவ்வளவு.

மான், துதையுடையவர் என்றபடி. பாணவயர் அழைப்பவர் என்பது அவா மனத்திடத்தைக் கூறியுடன்படுத்தியதாயிற்று.

(௩௧௩) வேறொரு பிரிவிதற்குத் தலைவியிடையுறு சொல்லிணைத்தற்குச் சொல்லப்படாமையாலித்தன்மை செய்யுளிற் கூறினர் இத்தன்மையன்முன்மயங்குதலாமோ வெனின்சொல்லாது போவதிலக்கணமாகலா னிப்பிரிவிதற்குச் சொல்லிக்கொண்டேனும், குறிப்பினுணர்ந்தும் பெறற் றருங்கிழத்திக்கு என்பதனார் குறிப்பினுணர்ந்தியேனும் போகவேண்டு மென்பதை சொல்கையென்க. சொல்லினுவதென்னோ பெண்ணிற்குப் ப டையாளா தலாவிச் செய்யுளிற் கூறியாக்கு ஈடப்பித்தாலிடையுறு வாரா தென்பது மனது நினைவென்க. கொடு கொடு கொடுகொடு, என்பது கோப க்ருரிப்புப்போற் கற்பித்த சொல்லியப்பு. சிந்தகாரிகை, இவள் கொடு என்பது பரந்திமை. இவென்பது தலைவியையென்க.

(௩௧௪) மூத்துவதைச்சுற்றம் - படைத்தொழிலோர், மிடுத்தம்பார்ப் பவர், ஆயுள்வெளிவர், அடுத்தகட்பானர், பார்ப்பார் என்க. மூங்குழு என்பது மத்திரி, புறோகிதன், ஒத்தன், சேனாதிபதி, துதன், என்க. எட்டமையியுள்ளோர் என்பது காரியத்தாமர், வாயில்லாதார்ப்பாளர், மருக மாக்கள், படைத்தலைவர், தழுவியசுற்றம், யானைப்பாகர், குதிரையேற் றக்காரர், கால்திகள் என்க. அரண்முற்றல் - விரிகோட்டையை விரித்தல். சகல்திவந்தல் - திப்போடுதல்.

(௩௧௫) வருத்தகுரிமையில்-தினை கொடுத்துக்காண வருகிறே மென் னரண்முற்றப்பட்டிருத்தகெவவர் செயலற்றவை தலால், எவையுங் சீப்பா னகமாதிரினர் என்பது இவர்கள் என விகினைமற்றத்தினார்கள். கெவவர் கோட்டைக் கதவு தாழ்த்தித்தார்கள் என்றவாறு. சீப்பு - உள்நிருத் திடுங்கதலுத்தான். வருத்தகுரிமையில் என மாற்றினர், சீப்புமாத்றினர். எனவிரண்டிடத்துக்கூட்டுக.

(௩௧௬) அலர்முலைமாதர் - பலர் தூற்றியமுலைமாதாகிய பரந்தை யர். உலகியல் கோக்கியென்பது பரந்தைமர் உலகியலோக்கி விடுத்தலை யென்க. அவர்களுக்கும்பணமே பொருளல்லாதுலகியல் பொருளல்ல வென்றாலுரிதையி ராடியயின்னீராறு காளுப்பிரியினிறைவனுக்குச்சிக் கத்தியும், சகமுமாகிபலரண்டிடையுறும் வருமென்றெண்ணியதாயிற்று. தாசிகளுமுலகியலோக்கினராயின் ாசர்க்கமுன்னையாளிப்பிரிவுக்குப்பொ ழுப்படுத்த பெரிதென்றான் என்க. தேவர் இருவருக்கு நிலவு விமானம் கொணர்வார் என்பது வீரசுவர்க்கத்துக்குக்கலைவர் சென்றுவிரைதசிக்கா ரம்பண்ணியெனக்குங்கொண்டு வருவானென்றதமண்ணத்தைக்குறித்துக் கூறினானென்க. அநமண்ணம் - உடன்கட்டையெறுதல். இருவர் - இறைவனிறைவியர்.

(௩௧௭) தனித்துரை என்பது இறைவன் மகனா. வால்சென்று தனித்துரையென்பது பலர் வணங்குகின்றார். சிவர் வணங்கவில்லையிற் காரியத்தீர்த்து வருகிறேனென்று சபாசாத்தைத்தனித்துச்சொல்லென்று தன் மகனா முன்னுதாசவனுப்பினானென்க. சேர்தல் - உடன்படல்.

(௩௧௮) புனககண்டு என்பது மருவலருளையழற்படுத்தல்கண்டது. அ திதர்யார்க்கும் புறங்கொடுத்தினைககண்டு என்பது தன்னிடத்துச்சேக மாகவருகிறவதிதர்களுக்கும்புறங்கொடுத்தான் என்றபடி. அதாவது அவ னைப்பிரிவிதையென் முத்தியவிடையு. அஞ்சகம்-அழகியகிளி, ழந்துயகம். வெறுத்திருக்கேண்டலேன் விரிவைவந்துகமாகவருத்தினே னென்பதாம்.

(ரு௨௪) எண்ணுன்கிலக்கணமுள்ளவர் என்பதுதலைவரை. வந்துழி மகிழ்ச்சிபுறவனுரைவியுத்தலித்தனிமகிழ்வுமுனவாதலாலிச்செய்யுளிறைவியகிழ்தலென்க. அவ்வூர்ப்பெண்ணுனென்போல்பவர்க்கவாவாறு நன்று என்பது நண்ணுந் தகரினுமென்போற்பிரிவுடையாருளர்; அவருக்கிவ்வியுடையுநிலை நம்முடைய விறைவனுட்டியவாழப்படுத்தலைவனுந் தலைவியும் வீடுசொர்க்கம் புருவாநாதலானன்றென்றுள்ளன்க. பணிப்பகை-பின்பணியாகியபகை. எண்ணுன்கிலக்கணம் - சாமுத்திரிகாலட்சணம்.

(ரு௨௫) அயமேயம் - அசுவமேயம் முதலவென்பதனுற் கோமேயம், பவுண்டீகம், வாசபேயம், பாசபகம், முதலானவுந்கொள்க. முனிவர் குறையையுமென்னர் குறையையுரிப்புது பொன்னென்பது முனிவருமன்னருமன்னவொன்றன் முடியும் எனும் திருக்கோவையானறிக. தருமரில்லாமாக்கள் என்றது சுப்பங்கட்டிமறுத்தவர். குறும்பாகசெய்தவர். கள்வர், குற்றஞ்செய்வார், குகாநிவார், ஆள்வாற்றற்பொருளுடையார், முதலானோர். இவர்களுளிட்டியபொருள் மறிலைப்பொருள். இப்பொருளாக் கூறவே மறிகேறிதவருமளிட்டியபொருள் கூறவேண்டாதாயிற்று.

(ரு௨௬) சிறிபெயர் என்பது இளவரசாகியகுழந்தையை. பெருவேண்டை - பெருப்பொருள். கைபோதினென்பது கையடித்துக்கொடுத்தல். வேண்டைபாற்றிப்பதற்குறுதிசெய்துநா என்றபடி.

(ரு௨௭) சேழுமும் பாண்டிய தேசரிப்போது தேசாதி பதியுமருது பாண்டியன், விருந்துண்டபோது எக்காரியர், கட்டுநாட்டுருக்கிரேமென்றுறுதி சொன்னதுண்டே யவனிடத்திற் சொன்னுற் பாண்டிய னெடுத்தபணம் போக மேருவிலிருக்கு ிச்சப்பணத்தை யெடுத்துத் தருவான் என்று கூறிப்பிரிவிற் குடன்பாடாளாயினான் என்க. விருந்துண்டது ிட்சித்தினையிற் பாங்கியர் கேட்டு நற்றயக்குணர்த்தற்றறைபிற்காண்க. கோதை வெற்புந்தர்த் மதுமையாண்டவன் தேசமன்றோ வென்பது மேருவைச் செண்டாலடித்துப் பொன் கொணர்ந்த வுக்கிரப்பெருவமுதியாகிய முருகக்கடவுளுடைய வாட்சியுடையதன்றோ? நாம் பணம் நெண்டினின்றும் மேருவில் மீதமாயிருக்கும் பொருளாயம்முருகவே னேதருவெனெனக் கூறினொளியுறுமமையும்.

(ரு௨௮) கொடுக்குந் தொழிலைக் கொடாநோன் என்பது கொடைத்தொழிலைப் பிரர்க்கியாது தனக்கேயுரிமையாக்கிய முருகனை என்க. மதுமை. கோவர்த்தனகிரி. காண்டவானம், வீரமயேந்திரம், என்னுந் தாலிடங்கனிலையேழு மேகங்களு மழைபெய்தது திருவீரமையாடல், பாகவாசம், பாசகம், காசகம் இவற்றுனறிக. இம்மணம் என்பது இறைவன் மகன் கலியாணத்தை. தடைப்படுமோ கொடை என்பது முருகன் கொடையை.

(ரு௨௯) மேல்வாசப்பொன் - அடர்நீப்பொருள். பிரர்பொன் - மறிலைப் பொருள். தம்பியென்பது - தன்மகனை. கோலாகலம் - ஆடம் பம். வாரம் - அன்பு.

(ரு௩௦) சோற்றுமுகம் - அன்னம் பரிமாறுங்காலம். நடைபிணு மார்பிணுஞ் சோர்வு - காலமர்வும். துயினீக்கமும். நாம்பூலங் கொடுக்கின்றபோது சுண்ணாம்புக்கு ிற்றுகிற முத்துவலைபெறுமா ிர்ச்சம்பாதிக்கிற பாக்கியம் என்றனென்க. பொருண்மேற் பிரியிலின்ப ில்லையென வெபிரியாதிருத்தாற் பொருள் வர்த்திலைபென்பதாயிற்று.

பிழை திருத்தம்.

பதிப்பு	செய்து	வரி.	பிழை	திருத்தம்.
1	1	4	ஆண்ணத்தின்	ஆண்ணதென்.
3	13	4	நிதிடுலென்	நிதிடுலென்.
5	14	4	சுலவுறு	சுலேவுறு.
6	32	4	கொண்ட	கொண்ட.
7	36	2	வெல்	வெல்.
7	41	3	கருணைமுண்டென்	கருணைமுண்டே.
8	47	3	சார்ந்ததுடியோ	சார்ந்துடியோ.
11	69	1	கொந்தனமே	கேர்ந்தனமே.
12	76	1	உம்பர்க்கில்லை	உம்பர்க்கில்லை.
13	78	3	பெற்றொருநான்	பெற்றொருநான்.
14	86	3	தன்னேருர்	தன்னேருந்.
15	92	4	தெரிக்கேம்	தெரிபேம்.
20	130	3	மடவார்	மடவார்க்.
21	133	1	விழைந்து	விளைந்து.
21	133	1	சஞ்சாரிகம்	சஞ்சாரிகம்.
24	156	2	நானுற்ற	நானுற்ற.
25	167	4	எண்ணலை	எண்ணலை.
26	168	2	வெண்டுமென	வெண்டிமன.
30	200	3	பெதினம்பொற்	பெதினம்பொற்.
34	222	1	குழைகாட்டி	குழல்காட்டி.
36	235	2	செல்வாய்	செய்வாய்.
37	238	4	துன்னார்	துன்னார்.
37	240	4	உதித்தனவோ	உதித்தனவோ.
37	246	3	கண்டென்	கண்டேன்.
38	252	4	போக்கி	நோக்கி.
41	271	4	கதிர்போற்	கதிர்போற்.
45	299	1	அசுரேசன்	அசுரேசன்.
47	308	2	செய்தென்	செய்தேன்.
47	309	2	பொருடன	பொருடன.
48	314	3	மயில்	மயில்.
49	326	3	{ மென்மையர் மென்மையர்	{ மென்மையர். மென்மையர்.
52	344	3	சொல்லுஞ்	செல்லுஞ்.
53	346	3	பாலென்	மாலென்.
57	377	2	தாய்ப்போல்	தாய்ப்பேர்.
57	377	3	கணவர்	கணவர்.
57	378	2	முந்நான்	முன்னன்.
60	396	3	தன்விடென	தன்விடென.
65	426	1	விழைவும்	விளைவும்.
66	431	2	மாவென்று	மாவென்று.

பக்கம்.	செய்யுள்.	வரி.	பிழை.	சரிசூத்தம்.
67	443	3	மிக்குப்	க்கப்.
68	444	"	"இனுவும் ஆடித்த கல் பும் தலைவி கூற்று" என்பது பிழையென்று தவிர்த்து.	
68	444	1	மன்னராட்டை	மன்னராட்டை.
68	446		இல் அவனொடு பாங் கொடு பாந்தையைப் பழித் தல் என்பதில் பாங்கொடு என்பதைப் பிழையென்று விலக்குக.	
..	450	2	யாளும்பாவையும்	யாளும்பாவையும்.
69	453	2	பொய்	போய்.
..	454	2	தனக்கு	தனக்கு.
..	455	3	பிள்ளைப்பேரிட	பிள்ளைப்பேரிட.
71	468	1	பின்சொல்	புன்சொல்.
71	469	2	வரிக்கிலன்	வரிக்கிலின்.
71	471	4	முன்சொல்	மின்சொல்.
74	489	3	நெறியென்ப	நெறியெனப்.
75	497	3	கொண்டேன்	கொண்டேன்.
78	514	4	பட்டனர்	பட்டவர்.
80	526	3	மயின்மலை	மயின்மலை.
81	532	1	சென்ல	சென்ற.

செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள்.

பக்கம்.

செய்யுள்

பக்கம்

அ

அகத்தான்	...	34
அகத்தினி	...	45
அகம்பிரம்மம்	...	28
அகரமேன	...	39
அக்கினி	...	79
அஞ்சப்படை	...	54
ஆடல்யெலாம்	...	26
அடிப்பார்பலர்	...	17
அடியைப்படர	...	40
அண்டமும்	...	47
அண்டர்பணி	...	52
அண்ணா	...	54
அயிலன்கை	...	32
அண்ணமுற்றின	...	78
அரவீட்சங்கா	...	53
அருணிதிப்பா	...	62
அருவியும்வெற்பும்	...	28
அருளைமறந்	...	68
அல்லவைரிக்கி	...	9
அல்லினங்கோ	...	13
அவ்வகை	...	19
அழிக்கின்ற	...	43
அறவிலை	...	47
அறியாத	...	33
அனலுக்கு	...	37
அனேக்கு	...	69
அன்பளிவன்	...	77
அன்பினிற்	...	62
அன்றிலன்	...	68
அன்னையெனும்	...	56
அன்னையெமை	...	61
அன்றைநினை	...	42
அன்னங்கள்	...	25

இ

ஆதமவேத	...	71
ஆங்கா முடி	...	43

ஆம்கேயற	...	17
ஆடியகா	...	70
ஆடும்கொடி	...	49
ஆட்டுக்கு	...	51
ஆண்டவன்	...	55
ஆண்டிருந்	...	77
ஆதிமலரை	...	36
ஆதியிலாக்கி	...	73
ஆயமுள்ளார்	...	12
ஆயாதவர்	...	53
ஆயிரம்பெ	...	33
ஆயிரகோடி	...	69
ஆரப்பொரு	...	57
ஆறியந்	...	6
ஆர்வீட்டின்	...	64
ஆலமெனும்	...	35
ஆவங்கை	...	80
ஆவியரு	...	45
ஆறுபெரிதி	...	33
ஆறுமுகன்	...	21
ஆறுமுகே	...	20
ஆறுருவாய்	...	37
ஆறேபெரி	...	56
ஆனாலும்பட்	...	66
ஆனகணேழு	...	72

இ

இங்கேயிறை	...	70
இசைநிதி	...	65
இடைநிலை	...	35
இடைவீடு	...	33
இக்கிரகா	...	10
இக்கிரகார்	...	51
இன்னிதன	...	54
இவ்வயிர்	...	57
இவ்வயிரு	...	58
இருமலைந்தி	...	47

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
திருவெழுதி ...	76	என்னைக்கும் ...	28
திருநாதேழி ...	7	என்னபுகல் ...	14
திலக்கத்தொ ...	38		
இழகுமணி ...	41	ஏ.	
இறைமகன் ...	13		
இரப்படு ...	55	ஏதல்லாமல் ...	18
இனத்தி ...	54	ஏவியபாயர் ...	41
இன்முதல் ...	35	ஏறுதேமட்டு ...	32
		ஏறியமேகம் ...	48
உ.			
உத்தம ...	50	ஐ.	
உடம்புமுன் ...	60		
உடைநடை ...	14	ஐந்தாவகை ...	78
உடைமார் ...	29	ஐயமெழுவகை ...	13
உன்னத ...	45		
உன்னன்னன் ...	31	ஒ.	
உயி ...	73		
உயித்தைய ...	76	ஒட்டித்திரு ...	63
உயிமொசெய் ...	34	ஒருக்கழி ...	58
ஒருக்கும ...	63	ஒருசாதிமீ ...	39
ஒருத்த ...	16	ஒருநாளும்பா ...	40
ஒருப்பீர் ...	76	ஒருமலரித் ...	24
ஒருமுகடு ...	79	ஒருமையின் ...	12
		ஒருவிரல்கா ...	34
ஊ.		ஒழிந்தார்சுமர் ...	77
		ஒன்றுகொப்பத் ...	74
ஊரிருந்தா ...	55		
ஊருடைய ...	44	ஓ.	
ஊர்காண் ...	46		
எ.		ஓத்தகண்டுரு ...	74
		ஓதாதிருந்திலர் ...	65
எங்குஞ்செர் ...	60	ஓதுமுருண்டை ...	49
என்னுன்கில ...	79	ஓதும்கடக்கு ...	41
எப்போதருள் ...	42		
எருக்கொடு ...	23	க.	
எல்லார்கொண் ...	10		
எழுதியசித்திரம் ...	28	கஞ்சம் புகுந்து ...	80
எனையெல்லா ...	20	கடம்பெற்ற ...	23
என்சொற்சிந்தி ...	26	கடம்பனைக்கை ...	24
என்மாலையா ...	22	கண்டன்னை ...	50
என்றன்விரு ...	23	கண்டிக்குப் ...	47
		கண்ணாயிரம் ...	6
		கண்ணனா ...	52

செய்யுள்.	பக்கம்.
கண்ணுக்கழு ...	53
கண்ணுக்கும் ...	67
கண்ணேறுப ...	15
குதிர்மதிபோ ...	22
குதிர்மதிபோ ...	64
சுத்தூரிமிஞ்சி ...	52
சுரியகொடி ...	3
சுருவேலைவிட்டு ...	11
சுலையொன ...	27
சுலையோர்மயிலை ...	5
சுல்லஞ்சரி ...	54
சுள்ளங்கொடி ...	8
சுந்தகமதி ...	18
சுத்பூரமோர் ...	34
சுத்பூரைக்கழ் ...	21
சுனகவரை ...	25
சுனத்தால்விள ...	12
சுனவிலுயி ...	65
சுன்றியகாம ...	81
சுன்னவடி ...	36

கா.

காகங்கவிழ் ...	9
காகம்புக்கா ...	22
காட்டவைந்தார் ...	37
காட்டின்மறி ...	52
காட்டைவிடா ...	66
காதலர்வ ...	50
காதல்பெறு ...	28
காதனஞ்ச ...	13
காத்நெனச் ...	67
காமத்திலாடி ...	55
காராடல்போ ...	14
கார்முடியாய் ...	49
கார்வாடைநோ ...	75
காலங்கை ...	6
காலஞ்சமே ...	10
காலிட்டவா ...	4
காலிருந்தாலு ...	26
காலிற்பணி ...	4
காவில்விளம் ...	25
காவும்விழை ...	65

செய்யுள்.	பக்கம்.
காவேந்திய ...	64
கானவரும்படை ...	33
கானேரிருவர் ...	18
கான்னொகாண்டகூ ...	35

கி.

கின்னரிவிலை ...	38

கி.

கிளத்தும் ...	31

கு.

கும்பிடமோது ...	9
குருகினமே ...	32
குருட்டினா ...	66
குலமடமாடர் ...	79
குவலையின் மீ ...	2
குளங்கண்ட போ ...	50
குறியான் வலு ...	42
குழித்துளி வாடை ...	75
குன்றக்குடிக்குமேசேனை ...	9
குன்றக்குடிக்குமேசனனை ...	20
குன்றக்குடிக்குமேசன் பத ...	62

கூ.

கூடிபத மு ...	75
கூட்டுலென ...	32
கூட்டுலென்கூ ...	48

கை.

கைச்சமுதாடி ...	77
கைம்மலர்வாய் ...	73
கையன்றிமெய் ...	2
கையாயுத ...	27
கையாண்டா ...	63

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
தங்கத்தையன்ன ...	16	தூண்டிய வாசி ...	3
தந்தைபணி ...	10	தூண்டிய தோதை ...	4
தருவார்த்தை ...	69	தூதானவர் ...	76
தருவேங்கை ...	79	தூலியத்தோலை ...	27
தலைசாளிடை ...	71		
தலையாயவர் ...	73	தே	
தனத்திற் சிற ...	54	தென்னுலென் ...	55
தன்குற்ற நீக் ...	75		
தா.		தே	
தாசத்தினுள் ...	59	தேங்க மழ் சோ ...	72
தாக்கா நிதி ...	50	தேடச் சென்றோம் ...	81
தாசானுநாச ...	69	தேமாப்பழு ...	33
தாமரை போலு ...	27	தேவீற் சிறந்த ...	26
தாமரை மேல்லி ...	30	தேவையை மேற் ...	58
தாமரை மேற்பனை ...	51	தேருத செல்வ ...	71
தாராச்சபதம் ...	25	தேனாறு பாயும் ..	49
தாராதிரார் ...	29	தேனாறு பாயும் ..	3
தாரமு நல்ல ...	73	தேனிற் சிறந்த ...	27
தாருகவெற்பு ..	10	தேனுக்குச் சாதி ...	20
தாருகன் பாசு ...	53	தேனுத்தினை ...	20
தாவின் மயி ...	15	தேன்காணும் ...	66
தானைக்கு முன் ...	43		
தி.		தை.	
திக்கோருடன் ...	64	தையற்படாத ...	16
திரண்ட குமரி ...	60		
திரிகரிப்போ ...	41	தோ.	
திருமான் மரு ...	51	தொடை கொடி ...	78
திரைக்கடலை ...	50	தொட்டிலுற்றாடி ...	38
திரைமேலுள் ...	1	தொட்டிற்சிறை ...	11
தி.		தோ.	
தித்தட்டு கல் ...	72	தோல்லி படாத ...	44
திராத கெஞ்சு ...	68	தோழியர் தூங் ...	34
தூ.		ந.	
தூங்கினனே ...	38	நட்டவாக்கு ...	78
தூண்டியதே ...	46	நம்மனை வாழ் ...	65

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
நல்ல தண்ணீர் ...	... 61	பணித்தாய் ...	... 5
நன்றே தரும் ...	... 57	பண்ணையா ...	... 56
நா.		பண்ணுஞ்சா ...	... 70
நாடுகடந்தன்று ...	... 78	பந்தடிபோல் ...	... 61
நாலின்முத ...	... 24	பந்தனகொ ...	... 63
நாலெனுஞ்சாதி ...	... 10	பந்தினைக்காய் ...	... 33
நானொன்று ...	... 14	பந்தெடுத்தாய் ...	... 57
நானுரைத் ...	... 62	பரதர்குலம் ...	... 19
நான்சேரொழுத் ...	... 74	பரத்தையிச்சி ...	... 67
நான்வைத்த ...	... 19	பல்லாயிர ...	... 46
நி.		பல்லார் பயன் ...	... 75
விதமாய் கனை ...	... 27	பழையசெயலும் ...	... 23
விடம்பப் பசித்த... ..	... 67	பன்னாளும் ...	... 76
நில்லெனச் ...	... 44	பன்னிரில்லா ...	... 58
நினைத்த மருது ...	... 30	பா.	
நின்னயமொ ...	... 2	பாடாததும்பி ...	... 16
நி.		பாடியதும்பி ...	... 17
நீறி வீர்கெறி ...	... 19	பாய்காய்க்கு ...	... 67
நீருற்ற புன் ...	... 29	பாய்தந்தகொ ...	... 1
நே.		பாரத்ததோர் ...	... 31
நேசித்த பாலை ...	... 58	பாரினும் ...	... 30
நேத்திர மூன்று ...	... 56	பாருலகிற் ...	... 16
நேற்றுப்பிழைத் ...	... 78	பார்க்கினும் ...	... 15
ப.		பார்மேலிழை ...	... 52
பகரத்திலே ...	... 57	பாலிக்குச்சொல் ...	... 36
பகர்தேவிய ...	... 56	பாலும் பழமும் ...	... 11
பங்கச் தரும் ...	... 20	பாலெனத்தே ...	... 49
பங்காளும் ...	... 59	பால் சர்க்கரை ..	... 34
பஞ்சினமேல் ...	... 70	பாணை நிமித்த ...	... 24
படையவர் முன் ...	... 59	பி	
படையோடெழுத்து ...	... 40	பிஞ்சும் வன்காயும் ...	... 45
பணமுடியார் ...	... 56	பிடியானை ...	... 57
பதச்சுதன்ன ...	... 17	பிள்ளையுந் ...	... 74
		பிறப்பொன் ...	... 8
		பு.	
		புகவந்த ...	... 81
		புனைக்கண்டு ...	... 79
		புண்ணியத்தோ ...	... 32
		புலவோத்திலொ ...	... 15

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
புலியையனத்தை	... 7	பொன்னுங்கரு	... 2
புனங்காவ	... 19	பொன்னேமறை...	... 26
		பொன்வாசம்	... 48
பு.		போ.	
பூங்குழைமா	... 48	போதந்தனம்	... 77
பூதேவியும்	... 14	போரினிலேறு...	... 4
பூமலிஞரன்	... 43	போர்புரி	... 63
பூமேலுண்டே	... 25		
பூமேவு பொற்பிடி	... 1	ம.	
பூருவபக்கம்	... 18	மங்காந் தீர்த்தி...	... 41
பூலோகத்தின்	... 4	மங்கையி	... 22
பூவடுகான்	... 2	மட்டாரந்த	... 5
பூவிற்கொடுக்	... 72	மணிமாட	... 66
பூவென்குஞ்	... 21	மதுமலர்ச்	... 69
பூவென்ற	... 69	மயிலீரிவ	... 5
பூவெந்தன்	... 30	மயில்வரை	... 61
பே.		மருகியை	... 17
பெண்கூற்றம்...	... 7	மருது நரோதி	... 13
பெண்ணுள்பிரி...	... 59	மருவார்குழை	... 59
பெரும்பூத	... 53	மருவிப்பிரி	... 11
பே.		மருவுமிறை	... 29
பேசுபிரமணை	... 38	மலர்தேடி	... 27
பை.		மலைதாங்கு	... 8
பைத்தாணை	... 17	மலைமேலருவி	... 11
பைத்தாமனை	... 7	மறிபிணை	... 18
போ.		மறுமார்க்கஞ்	... 72
பொருகும் பராசி	... 55	மறையாத	... 35
பொருகுரூர்	... 46	மனத்தின்	... 73
பொருந்திடமுண்டு	... 65	மனவேகம்	... 39
பொருந்தின	... 72	மன்னர்கொடு	... 21
பொன்மயிலு	... 81	மன்னர்க்கு	... 20
பொன்னலர்கா	... 21	மன்னர்பின்	... 55
பொன்னூணி	... 23	மன்னன்முசு	... 51
பொன்னுண்டி	... 3	மா.	
		மாகாயம்பாய்	... 40
		மாதரைமே	... 47
		மாதாகும்	... 37
		மாமன்பணி	... 9

செய்யுள்.	பக்கம்	செய்யுள்.	பக்கம்.
மாண்பரி ...	31	மேலார்பகை ...	6
மாற்பினிற் ...	46	மேலாறுகால் ...	28
மாலிலரவம் ...	56	மேல்வரம் ...	80
மாலையிலே ...	22	மை.	
மால்வைத்த ...	41	மைச்சுயில் ...	63
மாலென்ற ...	36	மைப்பார் ...	41
மாலேவாதி ...	58	மையாரு ...	43
மாவையிலேன் ...	48		
மானுக்குப் ...	25		
மி		வ.	
மிஞ்சுமென் ...	71	வஞ்சிக்கொடி ...	76
மின்றகு ...	68	வட்டின்மதி ...	21
மின்னென ...	58	வண்டினம் ...	31
மி.		வந்தார்மற ...	68
மிறித்தலை ...	40	வம்பார்புலி ...	14
மு.		வரையலிரு ...	61
முட்டற்றம் ...	38	வருடமொன்றாக ...	74
முத்தக்குடை ...	39	வருமாலையா ...	22
முத்தந்தை ...	15	வருமுனைன் ...	81
முத்தாயர் ...	35	வருவாரிவர் ...	3
முயக்கிடை ...	52	வலையிட்டும் ...	49
முயலுங் கலவி ...	11	வல்லிக்கொடி ...	22
முருகாவுன் ...	52	வல்லியெழுதிய ...	44
முலையஞ்செ ...	29	வல்லென்ற ...	70
முன்பகை ...	53	வளர்ப்பரவை ...	21
முன்னிய ...	42	வள்ளல்சமாளி ...	71
மு.		வள்ளிமயில் ...	30
முன்றும்சைத்தரு ...	8	வணத்தில்வருள் ...	26
முன்றை விசண்டில் ...	29	வண்ணிதொட ...	18
மே		வா	
மேகம்நேறிய ...	59	வாக்குக்கிருநா ...	72
மேலாமயில் ...	28	வாட்டமில் ...	43
மேலகத்திரு ...	19	வாட்பதும் ...	77
		வாண்மையும் ...	9
		வாய்க்காற்புனல் ...	67
		வாராதருந்த ...	49
		வாராதுவந்த ...	68
		வாரிசுசந்திர ...	44
		வாழிமயில்வரை ...	81